

Woodoo

Science fiction

Václav Semerád

© Nová Ves 2015

Vichřice

Říká se – když smůla, tak hodně lepivá a nejlépe čerstvá borová!

Dá se říci, že jsem si v jediném dnu vybral příděl smůly na celý týden, pokud ne na celý rok. A všechno to byly události nevratného charakteru směrem k horšímu.

Ráno jsem v zaměstnání převzal od šéfa písemnou výpověď. Asi před půl rokem jsem s ním měl spor, bohužel se ukázalo, že jsem měl pravdu a to se neodpouští. Šéf musí mít vždycky pravdu, i když ji nemá, to je známé pravidlo. Prosadil si svou, výsledkem byla pro podnik málem katastrofa, přesně jak jsem už tenkrát předpovídal – jenže výpověď jsem dostal já a ne šéf, který to zavínil.

Svět není spravedlivý!

Nevadí, pro jednoho nafoukance se svět nezboří. Po konci pracovní doby jsem se podíval na internet a poměrně rychle jsem objevil nabídku práce, jakou bych bral. Smůla ale pokračovala, neboť telefonickým dotazem jsem se dozvěděl, že to místo už je obsazené. Probral jsem takhle skoro deset nabídek, ale u všech bylo něco špatného. Buď už byla ta místa rozebraná, nebo měla nepřijatelné podmínky. Až po delší době jsem narazil na další výhodnou nabídku. Jenže telefonem jsem se dozvěděl, že bych se tam musel ukázat osobně, pokud možno ještě dnes. Námitku, že už je pozdě, hlas na druhé straně telefonu smetl poznámkou, že na mě ještě půl hodiny počká.

Půl hodiny byl ale dost napjatý termín, takže jsem sbalil svých pět švestek a ani jsem nemínil zajíždět domů. Ženě jsem jen brkl, že dnes dorazím domů později, je to důležité, takže spěchám. Vyříkáme si to až doma.

Jediné, co mi tohle odpoledne udělalo kapičku radosti, bylo pochopení mé drahé polovičky. Zřejmě z tónu mého hlasu pochopila, že nepřeháním a že je to opravdu tak důležité, takže se mě ani nevyptávala. Pravda je, že jsem měl z té výpovědi ještě rudo před očima a mohlo to být znát i ve hlase.

Vsedl jsem do své škodovky a vyrazil. Venku právě začínala chumelenice, ostrý vítr hnal před sebou kotouče sněhu a na silnicích se začaly dělat sněhové jazyky. Ale co, zimní gumy mám, kdo se bojí, nesmí do lesa.

Z města jsem vyjel poměrně rychle, ale když jsem přejížděl kopcovitý hřbet nad městem, musel jsem chtě nechtě zpomalit. Vichr se mnou házel, jet rychleji, měl bych problém udržet stopu. Beztak nahoře okraje silnice rychle mizely pod sněhem a měl jsem dojem, že tu jedu úplně sám. On ten dojem vlastně nepřeháněl – jakmile jsem se dostal za město mimo dosah městského osvětlení, obklopila mě tma, dopředu trochu zatlačovaná světlomety. Auto nahoře na hřebeni tancovalo jako splašená koza na ledě, a to jsem jel sotva čtyřicítkou. Začínal jsem mít pochyby, jestli na mě můj budoucí šéf vůbec počká, jestli si to nerozmyslí. Ale v tom případě by mi jistě zavolal, ať za ním v té chumelenici zbytečně nejedu, utěšoval jsem se.

Za horským hřbetem ale začaly serpentiny. Silnice vedla dolů lesem a kroutila se jako šílená zmiije. Uvědomil jsem si, že ani zimní gumy na tohle nemusí stačit a ještě jsem zpomalil, ploužil jsem se sotva třicítkou. Teprve když za mnou zůstala vlásenka na počátku sešupu a silnice se trochu narovнала, povolil jsem brzdy a nechal jsem auto opět trochu rozjet – i když ne víc než padesát. V létě tu jezdívám

devadesátkou, jenže to musí být sucho, na mokrém asfaltu si to nedovolím. Stačí mrknout stranou, kde je hned za svodidly hluboká rokle. Kdyby to svodidla nezvládla, byla by to těžká havárie. Někdy před pěti lety nebo tak nějak tam spadl kamion a zpátky na silnici ho tahaly tři velké jeřáby.

A už je to tady! Prolétlo mi hlavou. Sněhový jazyk podtrhl přední kola stranou, ještě jsem to vyrovnal, jenže tady jich bylo víc a najednou jsem se vezl úplně bokem. Až ve mně hrklo! Naštěstí jsem jel pořád prostředkem silnice – všude kolem byla tma, tady na silnici jsem se neměl s čím srazit. Menší klika, spíš jen klička. Zastavil jsem až když to samo zastavilo, stál jsem teď bokem přes silnici, čumák auta kousek od svodidel, pod nimiž byla tmavá rokle. Takže i ta padesátka byla moc!

Chvíli jsem seděl ztuhle, než jsem se vzchopil. Jet za mnou jiné auto, nabralo by mě jako že jedna a jedna jsou dvě! Auto z protisměru by to mělo do kopce, snad by zastavilo včas, ale bylo lepší, že nejelo nic a byl jsem tu sám.

Trochu jsem ucouvl, otočil škodovku do správného směru a opatrně jsem se opět rozjel. Už zase plouživou třicítkou, rychleji to nešlo. Nejen kvůli sněhovým jazykům, ale i vítr si přísazoval a pohrával si se mnou v neočekávaných nárazech. Zdálo se mi, že jeho poryvy jsou tady v lese silnější než nahoře na kopci, bylo by to divné, v lese se vítr obvykle mírní, ale vyloučit jsem to nemohl, i kdyby to bylo tím, že vítr pořád sílil. Možné to zkrátka bylo a měl bych s tím počítat.

Opatrná třicítka se ukázala na místě. Blížil jsem se k další ostřejší zatáčce, když náhle padesát metrů přímo přede mnou spadlo na silnici něco velkého. Naštěstí jsem stačil zabrzdit – vjet do toho, měl bych předek auta zmuchlaný jako papír.

Jenže přeražený strom ležel kolmo přes cestu a nedal se objet. Jak říkají Slováci, cesta dál byla »zarúbaná«. A co bylo horšího, dál jsem najednou spatřil další padající strom. Kmen se náhle rozštípl odshora až dolů, třísky létaly do všech stran. V kabině auta jsem nic neslyšel, ale venku to muselo praštět!

Ať se na mě nový šéf zlobí nebo nezlobí, dál to prostě nejde!

Vytáhl jsem mobil a zavolal mu, že mě právě zastavily spadlé stromy a budu na ně muset volat hasiče.

„Vykašlete se na to, otočte to domů!“ poradil mi rychle. „Tady kolem lítají tašky ze střech, nikdo se ven neodváží! Já su rád, že mám auťák v garáži!“

„Dobrá, dohodneme se na jindy,“ přijal jsem nabídku a ukončil hovor. Hasičům volat nebudu, raději se vrátím, usmyslel jsem si.

Jenže když jsem se ohlédl, ztuhla ve mně krev. Dvacet metrů za mnou, kudy jsem před okamžikem projel, spadly křížem přes sebe dva velké stromy. Cesta zpátky byla stejně »zarúbaná« jako vpředu a byl jsem vlastně úplně odříznutý od světa.

Takže přece jen budu volat hasiče, vzdychl jsem si v duchu. Pořád mi ještě řádně nedošlo, v jak husté rejži jsem až po uši.

Teprve další strom, který spadl snad jen pět metrů za mnou, mě vyburcoval. Ani trpné čekání na hasiče nemusí být žádná selanka, když kolem mě jeden přes druhý padají statné smrky! Každou chvíli může spadnout další, tentokrát přímo na mě!

Včas jsem ale potlačil paniku, která mi našeptávala vyskočit z vozu a utíkat co nohy postačí. Když spadne strom přímo na mě, rozplácne mě jako žábu. V autě mám

přece jen větší naději na přežití. Nesmím ale sedět jako pecka. Kdyby na auto dopadl velký kmen, promáčkne kabinu jako krabičku od sirek a rozdrtí mi hlavu. Měl bych se vmáchnout dozadu pod sedadla, je tam místa tak tak, ale sedačky jistě něco zachytí a neumožní té váze rozmačkat mě na kaši!

Sesmekl jsem se tedy až dolů na podlahu auta, vytáhl mobil a pokoušel se volat hasiče. Štěstí mi opět nakrátko ukázalo svoji tvář, neboť jsem se dovolal. Jenže když jsem popsal na dispečinku svoji situaci – padající stromy vpředu i vzadu a já v autě uprostřed řádění běsnících živlů, dispečerka mě moc nepotěšila.

„Teď se tam nikdo nedostane,“ ujistila mě. „Spadaných stromů máme hlášených tolik, že se na vás dostane nejdřív zítra.“

„Jenže já tu jsem v autě!“ připomněl jsem jí.

„Neměl jste jezdit do takové vichřice!“ odvětila s klidem Angličana.

Ta jistě sedí někde v teple na dispečinku, pomyslel jsem si zuřivě.

„Mám vás poznamenaného s prioritou jedna,“ pokračovala – asi mě chtěla přece jen trochu povzbudit. „Ale pochopte to, teď to prostě nejde!“

„Tak vám teda děkuji!“ řekl jsem značně kysele a zrušil hovor.

Hasiči mi tedy nepomohou. A když, tak až zítra. Takže mě čeká děsivá noc, sám v autě v lese mezi praskajícími a padajícími stromy, na které se hustě sype sníh.

Sakra – a já si nevzal ani pořádný oblek. Ani polobotky nejsou vhodná obuv do takové nepohody! Takže mám ještě další smůlu, kterou jsem si ještě neuvědomil.

V autě, zasypaném sněhem, se dá taky zmrznout!

Zkrátka – když smůla, tak borová!

Nač to zastírat, situace byla povážlivá. Zavolal jsem ještě domů, vysvětlil své choti, kde jsem a co se mnou je, jenže pak jsem ji musel do mobilu utěšovat, že jsem to hasičům už hlásil a nemá smysl to hlásit znovu. Ještě by se naštváli a považovali by to za zbytečné obtěžování. Ale bylo to lepší než jí nezavolat a nechat ji v obavách, proč nejedu domů. Přijedu, až to půjde – s tím ani ona, ani já neheme.

V zimě se brzy smráká, v pět už byla tma jako v pytli. Další stromy už nepadaly, ale stačilo jen pootevřít dveře a vítr řval ve větvích jako hladový tygr před krmením. Navíc pořád padal sníh. Dvakrát jsem odhrnul sníh pomocí stěračů, pak jsem to vzdal. Ve tmě to beztak bylo jedno.

V autě se dlouho vydržet nedalo. Párkrát jsem na chvílku zapnul motor, abych si přihrál vzduch v kabině, ale vždycky jen na chvílku. Kdysi jsem v nějakých zprávách četl o rodinách, uvízlých v Americe ve sněhové bouři na dálnici. Také si přitápěly motorem, jenže Američané neumí šetřit, nechali motor běžet nepřetržitě, spotřebovali všechn benzín a umrzli. Tak bych nerad dopadl.

Jenže jsem po delší době vylézt prostě musel, tělo se zkrátka nedá ošidit. Nešel jsem ale daleko, jen za svodidla, stromy už sice nepadaly, ale člověk nikdy neví. Jak rád jsem se ale vrátil do kabiny auta! Bylo tam přece o pár stupňů tepleji než venku a hlavně tam tolik nefoukalo. Za tu chvílku jsem i tak promrzl, že jsem musel opět zapnout motor a ohrát si ruce před mřížkou větráků. Vichřice však už měla vrchol za sebou. Vítr zvolna slábl, jen sníh padal hustěji než předtím. Na autě ležela brzy závěj.

Napadlo mě, že to tak možná bude lepší, sníh tepelně izoluje a auto nebude tak rychle promrzat, jako při ofukování ledovým vichrem.

Jenže v té chvíli jsem spatřil světélko.

Svítilo z lesa z opačné strany za roklí. Nikdy by mě nenapadlo, že by tam mohl stát nějaký dům, nebo aspoň lesní chata. Zdejší les jsem měl za neprůchodný. Rokle byla pustá, dole snad tekla potok, ale nevím o žádné cestě nebo aspoň pěšince. Jezdil jsem touto silnicí poměrně často ve dne i za noci, ale za jízdy se řidič obvykle příliš nerozhlíží. Možné by to tedy bylo.

Světélko svítilo klidným nažloutlým světlem a lákalo mě. Svědčilo totiž o tom, že ten dům, či co to tam je, je obývaný. Snad bych tam mohl přečkat nejhorší noční dobu ve větším pohodlí než ve vymrzlém autě. Ráno snad konečně přijedou hasiči, pořežou spadané stromy a vysvobodí mě. Postačí, když se sem vrátím až potom.

Světélko znamenalo naději, ale ostatní podmínky byly jednoznačně proti. Všude popadané stromy, závěje sněhu – a já jen v polobotkách. To si člověk rychle rozmyslí dát se na tak nejistou výpravu z poměrného tepla kabiny.

Najednou mi ale bliklo hlavou něco závažného.

To světélko přece nemusí svítit celou noc! Až zhasne, bude cesta ke spásnému domu nadobro ztracená ve tmě. Riziko je to už teď, ale teď mi ještě jiskřička naděje svítí. Jestli ji promarním, zůstanu celou noc ve chladnoucím autě.

To rozhodlo. Vyskočil jsem z auta a zavinul se do nepříliš teplého kabátu. Jenže co když to světélko zhasne dřív, než se tam dostanu? Napadlo mě nechat rozsvícená světla, ale to jsem hned zavrhl – baterie by to dlouho nevydržela. Leda rozsvítit jen malou lampičku v kabině. Tak, abych měl aspoň trochu pojištěný ústup.

Obavy z toho, že světélko zhasne, mě ale poháněly více než co jiného. Zabouchl jsem dveře auta, přešel svodidla a začal sestupovat dolů, na dno rokle. Doufal jsem, že potok dole bude zamrzlý, to by mi tak ještě scházelo čvachtat v mokrých botách! Vždyť už jsem dneska vyčerpал příděl smůly nejméně na týden dopředu, už bych měl, ke všem čertům, nárok na trochu toho pokakaného štěstíčka!

Ale když smůla, tak borová! Potok zamrzlý byl, ale jen jsem na zdánlivě pevný led vstoupil, prolomil se pode mnou. Vyskočil jsem na druhou stranu, ale ještě sto metrů do kopce jsem šťavnatě nadával. Přestal jsem, když mě kopec natolik zadýchal, že oboje najednou – klít i šlapat do kopce – prostě nešlo.

Vyšplhal jsem konečně z rokle, ale les dál nebyl schůdnější. Nikdo tudy nechodil už aspoň sto let – aspoň mi to tak připadalo. České lesy jsou, až na prales na Šumavě, většinou kultivované, ale tohle byla jistě jedna z mála výjimek. Přelézal jsem čerstvě padlé stromy i vyvrácené kmeny obrostlé mechem, lesní správcové zřejmě nestály ani za odtažení. Když jsem se ohlédl, viděl jsem slabě osvětlenou kabinu svého auta, ale za tu chvíli napadal na čelní sklo další sníh, takže byla vidět jen jako nažloutlá skvrna. Panebože, dej, ať se tam nemusím vracet s bžundou!

Světélko přede mnou ale ještě svítilo, jenže – a to bylo vidět teprve odsud – bylo za další roklí. Už mi ale bylo jedno, jestli dole teče další stejně chabě zamrzlý potok, nebo je další rokle suchá. Sestupoval jsem dolů jako valící se balvan, hnaný vidinou matné bludičky a když jsem se konečně vyhrabal opět do stejné výšky, spatřil jsem ke

svému ulehčení obě světélka. To vpředu už bylo blíž, zatímco mé auto bylo za dvěma roklinami sotva vidět. Teď už tuplem nemělo smysl vracet se, proto jsem se opět vrhl zuřivě vpřed a nepřestal jsem, dokud jsem nestál před tmavou stěnou s jedním malým slabě svítícím okénkem. Bohužel bylo ve stěně výš než jsem dosáhl, takže jsem se dovnitř podívat nemohl. Nevadí – hlavně že tu je dům a někdo tu žije!

Obcházel jsem opatrně dům a hmatal po stěnách, než mě napadlo vytáhnout si mobil a posvítit si jeho obrazovkou. Tak jsem objevil vchod – těžké dřevěné dveře za půlmetrovou závějí sněhu. Na mé zprvu opatrné klepání, ale ani na silnější bušení nikdo neodpovídal, než mě napadlo zkusit kliku.

Kupodivu nebylo zamčeno a těžké dveře se otevřely do jakési tmavé předsíně, či co to vlastně bylo. Vstoupil jsem, ve dveřích jsem si oklepal sníh z polobotek, zavřel za sebou a opatrně si mobilem svítil kolem. Osvícené okno bylo podle mého pohledu vpravo a na pravé stěně byly skutečně další dřevěné dveře. Jestli je někdo v domě, měl by být za nimi. Zaťukal jsem, ale když opět nepřišla žádná odpověď, stiskl jsem kliku a dveře se otevřely.

„Koho sem všichni d'asové nesou?“ ozval se z místnosti křaplavý hlas.

Že by mě vítal nadšeně, to se tedy tvrdit nedalo!

„Dobrá večer přeji,“ odpověděl jsem mu zdvořile. Na někoho zdvořilost působí, na přesvědčené hulváty sice ne, ale zkusit jsem to musel, co kdyby...

„Jakýpak dobrý večer?“ ozvala se mi nerudná odpověď. „Venku je počasí, že by psa nevyhnal, který čerchmant vás v takovém nečase žene do lesa?“

To už jsem ale vstoupil z tmavé předsíně do slabě osvětlené sednice. Zdrojem světla byla jediná svíčka v lesklém kovovém svícnu na dřevěném stole. Zřejmě někde spadly stromy přes dráty, proto ta černá hodinka. Mimo svíčky ležela na stole i velká tlustá kniha, ve které si četl mladík, který měl podle mě ještě pár let před maturitou – pokud ovšem chodí do školy.

„Vy tady bydlíte?“ zeptal jsem se ho, protože jsem čekal spíš někoho staršího.

„Ne, já tu vůbec nejsem,“ odsekl mladík, ale díval se na mě pohledem, který už nebyl nepřátelský. „Člověče, nejste vy hastrman? Necháváte za sebou mokré stopy!“

Byla to pravda, i když to svědčilo především o jeho dobrém zraku. Díval se na mě přes plamen svíčky, tady u mě už bylo zase přítmí, všimnout si mokřých stop na podlaze za mnou, to byl tedy výkon!

„Probořil jsem se ledem do potoka,“ řekl jsem.

„Do jakého potoka?“ zaškaredil se na mě. „Normální lidé chodí přes mostek!“

„Přišel jsem od silnice, přes rokli,“ vysvětloval jsem mu. „Uvízl jsem s autem.“

„Jo ták,“ usmál se mladík. „Automobilista! Došel vám benzín? Nebo jezdíte na nějaký jiný šmejd?“

„Na benzín,“ zavrčel jsem. „Ale tím to není. Benzínu mám dost, jenže tam přes silnici popadaly nějaké stromy a auto není buldozer. Nejdřív spadly přede mnou, ale než jsem to stihl otočit, spadly další za mnou, nemohl jsem tam ani zpátky. Hasiči přijedou odstranit kmeny až ráno a zůstat přes noc v autě, to je o zmrznutí. Naštěstí jsem spatřil světlo z vašeho okna a doufám, že mě nepošlete zpátky zmrznout.“

„Aha,“ dal najevo pochopení. „Máte zřejmě štěstí, že jsem si na chvíli rozsvítil.“

„Jinak bych asi zůstal v autě,“ přiznal jsem. „Jenže čekat potmě na vysvobození není ve větru a mraze žádný med. Volal jsem hasiče, ale nemohli mi pomoci. Takže bych vás poprosil, abych mohl na noc zůstat tady, máte tu docela teplo...“

„To se ví, nevyženu vás,“ přikývl. „Jen jestli vám postačí nocleh u mě za pecí. Kdyby nic jiného, je tam aspoň to teplo.“

„To je vlastně to nejdůležitější,“ přikývl jsem. „V autě bych měl teplo jen dokud běží motor, ale auto není dělané na přenocování v mraze a větru.“

„Bych řek',“ přikývl. „Za pecí vám bude lépe. Mokrě věci si rozvěste na tyč nad pecí a vlezte si tam, je tam slamník a pár ovčích kůží na přikrytí. Jen vám nesmí vadit, že tu budu ještě chvilku studovat.“

„Studovat?“ podíval jsem se na rozevřenou knihu před ním. Byla velká a těžká, měla na deskách kování a listy ani nevypadaly jako papírové, připomínaly pergamen. Mladík zřejmě studuje historii.

„Ani nechtějte vědět, co je to za obor,“ vystihl směr mého pohledu a dal ruku na otevřenou stránku, jako kdyby mi chtěl bránit ve čtení. Na tu dálku to byla zbytečná obava, tak ostříží oči přece jen nemám. Nabízel mi ale něco, co mi už dlouho chybělo – sucho a teplo.

„Díky veliké,“ poděkoval jsem.

„Máte hlad nebo žízeň?“ zeptal se mě ještě.

„Ne, děkuji vám,“ odmítl jsem. „Teď potřebuji hlavně to teplo, jsem zmrzlý jako preclík.“

Mladík se opět sklonil nad knihou a já jsem koukal, jak se rychle zahřát. Drkotal jsem ostatně zuby, že bych ani jíst nemohl. Sundal jsem raději kabát, přehodil ho přes volnou židli, pak jsem usedl na lavici vedle pece, stáhl z nohou obě mokré polobotky a položil je na kraj lavice vedle pece. Snad mi ty boty do rána vyschnou, je tu sucho. Pak teprve jsem vyšplhal na pec a podle mladíkovy rady své mokré svršky rozvěsil přes tyč nad pecí. Za pecí byl vskutku slamník a na něm nádherně prohráté ovčí kůže. Neodolal jsem a brzy jsem ležel zabalený a přikrytý po uši. Zakrátko mi bylo po těle příjemné teplo. Zlatý chlapec! Ano, přesně tohle jsem potřeboval!

Světlo by mi nevadilo, ale přece jen jsem se neodvážil usnout. Můj hostitel o mě nejevil zájem, ale mě docela zajímala ta starodávná kniha před ním. Z pece jsem na něho dobře viděl, on na mě ostatně také.

„Hádám, že studujete historii,“ usmál jsem se trochu.

„Historii i budoucnost,“ odvětil. Trochu záhadně, ale přitom tak ledabyle, jakoby o nic nešlo. „Tohle není obyčejná kniha,“ dodal ještě.

„To vidím,“ souhlasil jsem. „Až odsud je vidět, že je pěkně stará.“

„Stáří je velice relativní pojem,“ řekl tak shovívavým tónem, jako kdybych byl malý školáček.

„Myslíte?“ vyjel jsem ihned s pochybnostmi.

„To si nemyslím, to vím,“ usmál se naopak na mě. „Poslyšte, když už si chcete povídat... řekněte mi, proč jezdíte do tak psího počasí? V lese dnes padají stromy jeden přes druhý, sníh se vrší do závějí – a vy si jedete kamsi ke všem čertům autem, ani jste se na to pořádně neoblékl. To je přece trestuhodná lehkomyšlnost. Opravdu

jste tak skálopevně věřil, že je vaše cesta bezpodmínečně nutná? Nemohl jste ji aspoň o den nebo o dva odložit?“

Vyprávěl jsem mu tedy, jakou mám dnes od rána smůlu. Nespravedlivá výpověď z práce, pak možnost najít si jinou práci, jenže podmíněná osobním kontaktem... Nač se potom divit, že jsem sedl do auta a jel. No, co se týče počasí... asi jsem nesledoval předpověď, proto mě to trochu zaskočilo...

„To jste, vy lidi, celí vy!“ komentoval to mladík. „Pořád jen někam kvaltujete. Vždyť je to nezdravé! Život máte už tak krátký a ještě si ho sami hloupě zkracujete!“

„Tak moment!“ zarazil jsem se. „Mladíku, tak budete mít nárok mluvit, až vám bude přinejmenším osmdesát! Jistě, všichni občas zbytečně kvaltujeme a to je vhodné jen pro hovada, jak nás poučoval i Jan Ámos, ale jestli si fakt myslíte, že vás od toho nějaké moralizování uchrání, tak se – podle mě – hodně mýlíte!“

„Já nemoralizuji,“ odvětil klidně. „A proč si vlastně myslíte, že mi můžete říkat »mladíku«? Nevíte, kolik je mi let, jen si myslíte, že jsem mladý. Jenže stáří je velice relativní pojem. Nechme toho. V jednom s vámi ale souhlasím. Tenhle svět rozhodně není spravedlivý. A je to škoda, mohl by být mnohem lepší.“

„Mohl?“ opět jsem pochyboval. „Jenže to my dva těžko změníme!“

„A vy byste ho chtěl změnit?“ usmál se mladík.

„Občas ano,“ připustil jsem. „Nejhorší je, když člověk na nespravedlnost narazí jako nosem do zdi sám, to pak každý vidí rudě! Ale někdy se mi chce zakroutit krkem všem, co tyhle prasárny páchají, i když se to týká jen jiných lidí a ne mě.“

„A kdybyste mohl někomu... zakroutit krkem..., udělal byste to?“ podíval se na mě s útrpným úsměvem. „Myslím tím – byl byste vůbec schopen to udělat?“

„To záleží na tom, oč by šlo,“ zvažněl jsem. „Ono to není jednoduché. Normálně jsem odpůrcem trestu smrti, považuji to za nejapnou výmluvu. Stát může jednotlivce vždycky nějak izolovat, aby neškodil. Uznávám ale výjimky.“

„Jaké výjimky?“ zeptal se mě zvědavě.

„Může být správné a spravedlivé zabít vraha, odhodlaného dál vraždit,“ naznačil jsem. „Uznávám ještě jednu výjimku – podle mě by měl být popraven každý potentát, který dá rozkaz zahájit útočnou válku. A to i když ji vyhraje. Jenže to jsou neškodná přání. Právě ti nejhorší diktátoři, ačkoliv jsou to ti největší zločinci, se před atentáty nejlépe chrání. Vždyť dnes i papež jezdí v autě za neprůstřelným sklem.“

„Tak si představte, že nějaký psychopat přepadne mateřskou školku a začne před vašimi očima podřezávat děti, jedno po druhém. A vy máte zbraň a mohl byste ho na místě zabít. Udělal byste to?“

„Možná ne hned,“ připustil jsem. „Přiznám se, asi bych hned neuvěřil, že je toho schopný a že to myslí vážně. Ale po prvním podřezaném dítěti bych do něho vystřílel celý zásobník.“

„A zabil byste vašeho šéfa, že vás nespravedlivě vyhodil z práce?“ sondoval mě.

„Toho ne,“ oťrásl jsem se. „To by přece nebylo spravedlivé. Kdybych mu mohl dát pěstí do zubů, dal bych mu jednu, ale nic víc. Za takovou prkotinu by smrt nebyla spravedlivá. On má navíc rodinu a děti a k těm by to bylo už jen zbytečně kruté.“

„Dobře, dobře, s tím bych souhlasil,“ schválil mi to.

„Potíž je v tom, že tohle by měly zajišťovat policie s justicí,“ rozváděl jsem to dál. „Kdyby fungovaly jak mají, nikdo by nebral spravedlnost do vlastních rukou.“

„Ale co byste dělal, kdybyste měl pravomoc i nad životy diktátorů?“ pokračoval zřejmě v žertu. „Zabil byste je, nebo se mi tady jen tak chvástáte? Ušetřil byste je snad kvůli jejich nevinným dětem?“

„Každý, kdo zahájí útočnou válku, si zaslouží smrt,“ zvažněl jsem. „Tam už jde stranou i ohled na jeho děti, když na druhé straně převažují zbytečně zabití jiné děti.“

„I s tím bych souhlasil,“ připustil mladík. „Dobrá, uděláme si malou zkoušku. Slyšel jste někdy o vúdú?“

„Ne,“ zavrtěl jsem hlavou, jenže v té chvíli jsem si vzpomněl, kde jsem to slovo četl poprvé. Bylo to v knize »Afrika snů a skutečností« československých cestovatelů Hanzelky a Zikmunda, kde černošský šaman prováděl jakási tajemná kouzla. Češi mu ovšem nevěřili a zprvu se tomu smáli, jenže pak je šaman vybídl, aby si vzpomněli na někoho, kdo jim ublížil tak, že by mu opravdu přáli smrt. S lehkým srdcem mu tedy vyprávěli o jakémisi darebákovi, který jim na začátku cesty házel klacky pod nohy.

»Vzpomeňte si na mě, až se dozvíte, kdy ten chlap zemřel,« řekl tenkrát šaman vážně a na dovršení kouzla zakroutil krkem černému kohoutkovi, aby to zpečetil krví.

A ten darebák prý skutečně zemřel. Cestovatelé se to dozvěděli až po půl roce, když se vrátili do civilizovanějšího kraje. Jenže – ta tajemná smrt se shodovala na den přesně se šamanovými kouzly. Zřejmě s tím nejsou žerty.

„Vlastně...“ opravil jsem se, „něco takového jsem kdysi četl,“ přiznal jsem.

„Vida, jaká moudrost bývá v knihách!“ ušklíbl se trochu mladík.

„Jenže – v knihách bývá ledacos, říká se, že papír snese všechno,“ hned jsem to sám rychle zlehčoval.

„Papír jistě,“ ušklíbl se mladík. „O pergamenu bych to už tak jistě netvrdil, to si lidé ještě nedovolili lehkomyšlně žertovat. Chcete si to aspoň zkusit?“

„Naštěstí ta kouzla neznám a navíc na ně ani moc nevěřím,“ opáčil jsem rychle.

„Pak by vám přece taková zkouška neměla vadit,“ namítl mladík.

„To se mám učit nějaké... nějaká zaříkadla?“ protáhl jsem obličej při představě, jaké divadlo by mě čekalo. „Já na nějaká slovíčka nevěřím.“

„Vy jste nějak vědecky založený!“ ušklíbl se mladík. „Co když vám teď povím, že to nejsou kouzla, ale že to má docela srozumitelné vědecké základy?“

„Vědecká kouzla vúdú?“ oplatil jsem mu úšklebek.

„Dobrá, nebudeme tomu říkat kouzla,“ ustoupil, ale jen zdánlivě. „Budeme tomu říkat psychorezonance, to snad zní vědecky. Víte, co má psychorezonance společného s radiovými vlnami? Předpokládám, že ten pojem dnes slyšíte poprvé, tak si odpovím sám. Psychorezonance, stejně jako radiové vlny, nezná hranice a může působit klidně až na měsíci. Tím podobnost končí. Psychorezonance není elektromagnetická, takže se nedá odstínit, proniká i pod zem, kam se radiové vlny nedostanou a snadno se dá vyvolat i bez elektřiny. Navíc nepotřebujete k jejímu zachycení radiopřijímač, neboť ji zachytí prakticky jakákoliv nervová hmota. Stačí to vašemu vědeckému založení?“

„Stačilo by, kdybych o tom někdy něco slyšel,“ řekl jsem. „Takovou věc si může vymyslet kdekdo osmkrát za týden.“

„Takže vědeckému vysvětlení nevěříte?“ měl jsem pocit, že mě zapíchne očima.

„To by muselo být nejprve vědecké!“ namítl jsem. „Co je, proboha, vědeckého na teorii, podložené jen poměrně vágním popisem? Takových teorií už jsem slyšel!“

„Ta teorie má jednu nevýhodu,“ připustil. „Psychorezonanci těžko změříte na pět desetinných míst a měřicí přístroje mají životnost pár minut, dají se sestavit jedině s použitím živé nervové hmoty a ta nevydrží dlouho. Nemám po ruce potřebný chov myši, takže nemám na čem to předvést. Vy zase nemáte nic, čím byste demonstroval kulatost Země a přece věříte, že kulatá je.“

„Kulatost Země byla dokázána tolikrát, že už o ní nikdo nepochybuje,“ namítl jsem. „Kromě toho si to může poměrně snadno každý dokázat sám.“

„Každý sám?“ podíval se na mě pobaveně. „Jak, prosím? To by mě zajímalo!“

„Jednoduše,“ odvětil jsem. „Zaplaťte si let letadlem, nerozhoduje kam. Jakmile letadlo vystoupá nad mraky, podívejte se směrem, kterým by měly být Himaláje. Jsou přece vyšší než je hladina mraků, takže musí nad nimi vyčnívat. Kdybyste je spatřil, byla by Země bezesporu placatá. Jenže tady v Evropě je neuvídíte ani dalekohledem, leží totiž za zaoblením zeměkoule. A máte to dokázané!“

„Už jste to někdy zkusil?“ zkusil ještě námitku.

„Několikrát!“ ujistil jsem ho. „Leteckých společností je dnes plno, linky létají na všechny strany a dá se to spojit s dovolenou třeba v Řecku.“

„Tak tenhle argument беру,“ přikývl. „Přesvědčil jste mě. I já vás mohu poměrně jednoduchým pokusem přesvědčit. Kterému darebákovi v Čechách opravdu přejete, aby zmizel z tohoto světa?“

„Když jinak nedáte...“ vzpomněl jsem si na poměrně známého politika, který za svůj život neudělal – aspoň podle mě – pro lidi nic dobrého, spíš jen kradl a škodil.

Mladík vstal a popošel až k peci. Natáhl se ke mně a podal mi na dlani dva malé předměty. Jeden vypadal jako kamínek, takový oblý a hladký oblázek, jenže zblízka už bylo znát, že je trochu průhledný jako kdyby byl ze skla. Druhým předmětem byla oválná pilulka, připomínající lék.

„Vezměte si to!“ pobídl mě. „Tu pilulku spolkněte. Nebojte se, je neškodná, jen po ní budete vnímavější k telepatii.“

Prohlížel jsem si ji ovšem značně nedůvěřivě, ale když mě pobízel znovu a opět mě ujišťoval o její neškodnosti, vložil jsem si ji do úst a pokusil se ji jen tak nasucho spolknout. Vklouzla do krku jako namydlená, ani jsem ji nepotřeboval zapít. Jed to snad nebude a být vnímavý k telepatii, i kdyby jen nakrátko, by nebylo marné.

„A tohle si schovejte,“ vnutil mi do ruky kamínek. „To už se nepolyká, ale nosí se to u sebe. Já to nosím v koženém váčku na krku, je to příliš velká vzácnost, než abyste ji jen tak ztratil či zahodil.“

„Co to ale je?“ převzal jsem to a prohlížel si to zblízka.

„Na jménu nezáleží, říkejte si tomu jak chcete,“ mávl rukou mladík. „Kdyby vám to příliš vrtalo hlavou, tvůrci tomu říkají »osanarhe«, ale české jméno to nemá.“

„Dobrá, tedy »osanarhe«,“ přijal jsem to. „Nevypadá to na obyčejný kamínek. Co je to doopravdy?“

„V Africe tomu říkají vúdú,“ doplnil. „Chcete si to snad vyzkoušet, ne?“

Málem mi to překvapením vypadlo z ruky.

„Tohle že je ono?“ nedokázal jsem skrýt překvápko.

„Jistě,“ přikývl. „Tady to máte. Snad už mi uvěříte, že je to skutečné, když je to hmatatelné.“

„To by ještě muselo fungovat, jak se o tom tvrdí!“ namítl jsem.

„Dokážete si vzpomenout na několik slov, které ten darebák řekl?“ zeptal se mě.

„Jde o barvu hlasu. Psychorezonance se musí o něco chytit. Hlas je individuální, ale můžete použít i jiné psychoznaky. Třeba otisky prstů, ty jsou také charakteristické. Někdy stačí pohled na dotyčného, ale musí být zřetelný jeho obličej. Dnešní televize už dosahují potřebné podrobnosti. Nejlepší je kombinace znaků, stačí abyste byl dané osobě nablízku, viděl ji a slyšel k tomu její hlas...“

„Ale co s tím?“ vrtěl jsem hlavou. „Dobře, vzpomenu si snadno na jeho projevy, žvaní ve Sněmovně i v televizi každou chvíli, považuje se asi za geniálního řečníka, ačkoliv ho lidé mají plné zuby – ale co z toho?“

„Pak stiskněte »osanarhe« mezi prsty a pomyslete si na nějaký časový úsek, od milisekundy do jednoho měsíce. Máte to?“

Vzal jsem kamínek »osanarhe«, představil jsem si politika před kecpultem v naší profláklé sněmovně a přidal k tomu údaj: jedna vteřina.

Kamínek nepatrně zajiskřil a měl jsem pocit, že mě cosi píchlo do obou prstů.

„A hele!“ podivil jsem se tomu. „Málem jsem to upustil, jak mě to píchlo!“

„To nic není,“ usmál se trochu mladík. „To bylo jen potvrzení o splnění příkazu. Znamená to, že telepatii ovládáte, když na ni osanarhe reaguje. Určil jste asi hodně krátký čas, že?“

„Cože to bylo?“ nechápal jsem, či spíše nechtěl jsem chápat.

„Váš politik je v této chvíli mrtvý,“ ujistil mě mladík. „A protože je noc, dozvíte se to až ráno ve zprávách. Doufám, že mi pak uvěříte.“

„No – kdyby to byla pravda, uvěřil bych tomu,“ vzpomatoval jsem se. „To se ale pozná nejdřív zítra!“

„Taky si to myslím,“ přikývl mladík. „Náhodou jsem o vašem popraveném dost slyšel, takže s rozsudkem i s popravou souhlasím. Byl to darebák a zasloužil si smrt. Jenže teď nemá smysl, abyste to zkoušel na dalších. Potvrzení získáte nejdřív zítra. Na vašem místě bych další pokusy odložil. Beztak vás to ještě nepřesvědčilo.“

„No – upřímně řečeno, být to pravda, byl by to hodně silný argument,“ připustil jsem. „Mluvit o tom chlapovi jako o popraveném, to je opravdu silný tabák. Ale bylo to aspoň zajímavé. Nesetkal jsem se s nikým, kdo své teorie tak věrohodně podává. Dokonce i s tím píchnutím. Vynikající trik! Máte mé sympatie.“

„Nápodobně,“ usmál se. „Pěkně jsem se s vámi ale zakecal, jen co je pravda. Dnes už je pozdě, nechám studia a půjdu taky spát.“

Obrátil se ke stolu a skoro až od pece jedním fouknutím uhasil plamínek svíčky. Sednice se okamžitě ponořila do černé tmy. Nu což, zajímavé to bylo!

„Dobrou noc!“ uslyšel jsem ještě jeho hlas, přicházející zřejmě ode dveří.

„Dobrou noc!“ odpověděl jsem.

Nekrology

Ráno jsem se probudil pozdě. Vinu na tom měla tma, sednice měla jen jedno nepříliš velké okénko, navíc zacloněné rozložitými korunami lesních velikánů, takže dovnitř neproniklo ani ranní slunce. Probudila mě spíš vůně kávy.

Kromě mě v sednici nikdo nebyl, ale na stole stál hrnek čerstvě uvařené kávy, vedle na talířku ležel chleba se škvarky v sádle a pod tím byl lístek papírku.

„Dobrou chuť – a omluvte mě, musel jsem odcestovat a nechtěl jsem vás budit,“ četl jsem vzkaz. „Boty máte suché, ale jsou v tašce, do sněhu nejsou dobré. Vezměte si tady na lavici lepší, třeba mi je někdy vrátíte. A když ne, nic se nestane. Až budete odcházet, zamkněte a klíč dejte pod rohožku.“

Tedy – tomu říkám důvěra, pomyslel jsem si. Jako za starých časů, kdy ještě lidé tolik nekradli a domy nezamykali. Dnes jsou horší časy, dnes když matka nechá dítě v kočárku před obchodem, schytá nadávek, jaká je krkavčí máma! V horším případě kočárek zmizí i s dítětem, to za dřívějších časů opravdu nebylo. Ale častěji se stává, že nějaká lidská hyena vyrve miminu zlaté náušničky i s kousky uší. Zloději jsou dnes nelidsky necitelní a co horšího, většinou jim to projde. I když je chytí, ruce jim nikdo nepřerazí a z nepatrného trestu si dělají jen úšklebky.

Nemuselo by se vracet všechno, ale ta důvěra mezi lidmi by se vrátit měla.

Káva ale tak voněla, že jsem neodolal. I ten pořádný krajíc se škvarkama mi po ránu přišel vhod. Trochu jsem se zamýšlel nad nabídkou zapůjčení zimních bot. Stály na lavici u pece, úplně přepychové, lemované kožešinou a kožešina byla i uvnitř, jistě nebyly levné. Mám si je půjčit? Nechtělo se mi přijmout tak velkorysou nabídku.

Jenže mladík měl pravdu i v tom, že polobotky do sněhu nepatří. Představil jsem si cestu sněhem a dvěma roklemi, u jedné i s potokem. Mladík však říkal, že normální lidé chodí přes mostek, takže sem nejspíš vede cesta ze vsi pod lesem. Vzdušnou čarou je to k mému autu kratší, jenže po cestě to bude pohodlnější. Ostatně – kam spěchat? Jestlipak už hasiči uvolnili silnici od spadlých stromů?

Krajíc zmizel a hrnek mi také ukázal dno. Netušil jsem, kam bych nádobí vrátil, nakonec jsem se rozhodl nechat je na stole. Na lístek jsem připsal jen slůvko „Díky!“ a oblékl se. Kabát taky nebyl do zimy, ale boty... boty mi přišly vhod. Kdo má nohy v teple, tomu není taková zima ani v letním plášti.

Zamkl jsem hlavní vchod. Klíč byl děsně starodávný, případný zloděj by s ním neměl žádnou práci, jenže formálně bylo zamčeno. Zasunul jsem klíč pod rohožku, to byla také skryš příhodná pro zloděje, a vydal se po sotva znatelné cestě, značené jen šňůrkou stop. Hostitel mě klidně nechal samotného v domě, tomu říkám důvěra!

Kráčel jsem po cestě v pohodě. Sněhu nebylo tolik, cesta byla zřetelná, svět se mi zdál zase veselejší. Jenže ta pohoda netrvala dlouho – jen do nejbližší zatáčky.

Tam totiž stopy mého hostitele – náhle zmizely.

Vzpomněl jsem si na Čapkovu povídku o podobném jevu. Byla to přece úplně stejná záhada! Také si s tím lámali hlavy, když stopy nepochopitelně končily a dál už byl sníh netknutý. Jenže v té povídce, když se tam po chvíli vrátili, stopy pokračovaly jako by se nechumelilo a záhada sama od sebe zmizela.

Možná to je něco podobného, pomyslel jsem si. Aby se můj hostitel za první zatáčkou vznesl a odletěl? To snad ne! Čapek to ale nevyřešil a já jsem si také nedělal iluze o svých detektivních schopnostech. Zůstane to záhadou, leda bych počkal, jestli se ty stopy zase samy od sebe nerozběhnou dál.

Jenže letní plášť mi brzy připomněl, že tady nesmím jen tak zevlovat. To bych tu mohl navzdory teplým botám i zmrznout. Zahřát mě teď může jedině pohyb.

Poslední šlápoty jsem ale obešel bázlivě, jako kdyby byly podmínované. Přece jen to byla záhada, málo platné, to člověka nastraží. Jenže rozumovat jsem nad tím nemohl. Sníh zase začal aspoň jemně padat, musel jsem dál.

Cesta ale nebyla tak zavátá a zapůjčené boty mě pořád hřály, takže jsem konečně došel do vsi. Cesta vedla trochu ze strany, takže mě dovedla až za první domky. Chtěl jsem se na silnici otočit směrem do lesa ke svému autu, jenže mi padl do očí reklamní poutač, ukazující na místní hospodu. Mrkl jsem na hodinky – měla by být otevřená! Změnil jsem tedy rozhodnutí i směr další chůze. V hospodě se jistě dozvím, jestli už hasiči spadlé stromy porubali, nebo mám raději počkat v teple hospody.

Vstoupil jsem do chodby a hned na kraji jsem slyšel šum hlasů. Sál s šenkem byl poloprázdný, ale jeden stůl byl skoro plně obsazený. Zamířil jsem tam, ti chlapi jistě budou vědět co a jak.

Samozřejmě všichni zmlkli, ale když jsem se zeptal, zda si smím přisednout, nebyli proti. Za okamžik připlula hospodská, aby zjistila, zda si také dám pivo.

„Jenom jestli máte nealko,“ podmiňoval jsem to. „Kdyby ne, radši kofolu, budu ještě dneska řídit.“

„Kde máte auto?“ oslovil mě jeden z chlapů. Pravda, oknem bylo vidět na plac před hospodou, kde žádné auto nestálo.

„Uvázl jsem na silnici v lese,“ vysvětloval jsem chlapům. „Spadaly tam nějaké stromy, musel jsem tam auto nechat.“

„Zrovna před chvílí tudy přijeli hasiči,“ informoval mě další. „Dali si tu každý jedno pivo a zase jeli, prý ty kmeny řezali celou noc.“

„I jejich řidič?“ podivil jsem se.

„To se ví,“ ujistil mě chlap. „Dneska policajti nikoho nekontrolují a hasiče už teprve ne!“

„Pravda,“ připustil jsem. „Však si taky mákli.“

„Vy jste tam byl? Jak to tam vypadalo?“ zajímali se.

Popsal jsem jim tedy, jak tam padaly stromy přede mnou i za mnou i kde jsem nakonec nechal auto.

„No potěš pámbu!“ kvitoval to chlap uznale. „Tam bych nechtěl být!“

„Ale jak to, že jste tady a neviděl jste hasiče?“ zajímalo dalšího. Civěl na mě nad brejličkami, jako by mi nevěřil. „Oni nejeli kolem vás?“

Přiznal jsem jim, že jsem auto opustil kolmo na silnici přes dvě rokle a noc jsem strávil v osamělém lesním domku.

„Taková stará dřevěná roubená chaloupka, jistě ji musíte znát,“ pobízel jsem je, aby si rychleji vzpomněli. Dívali se na mě ale pořád udiveněji.

„Tam přece žádná chalupa není...“ dostal jsem zaraženou odpověď.

„Cože?“ vytřeštil jsem pro změnu oči i já. „Ale já jsem tam vážně přespal! Byl tam takový mladý chlapec...“

„V našem lese žádná chalupa není!“ opakoval pomalu nejstarší šedovlasý chlap a ostatní mu jako jeden muž souhlasně přikyvovali. „Další stavení je až za lesem, ve vesnici o pět kilometrů dál. O žádné osamělé chalupě tam nevím!“

Vzpomněl jsem si na stopy ve sněhu, znenadání končící. Další záhada! Asi jsem na ně působil hodně vyjeveně, ale žádný div, vyjevený jsem byl.

„Hod'te to za hlavu, mladej!“ pobídl mě šedovlasý chlap. Pravda, stáří je pojem značně relativní. Pro tyhle jsem »mladej« já, pro mladíka v lese jsem byl nejspíš už příliš »starej«. Jako kluk jsem přímo s posvátnou úctou vzhlížel k vojákům, kdekoliv jsem je viděl. Pro mě to tehdy byli »staří mazáci«, i kdyby na vojnu nastoupili krátce předtím, než jsem je viděl. Dnes bych na ty »bažanty« shlížel úplně jinýma očima.

„Dejte si s námi rundu!“ pobídl mě druhý.

„Řídím,“ odmítl jsem stručně jeho pobídku.

„Dneska policajti nekontrolují,“ sváděl mě i šedovlasý děda. „Mají jiné starosti než buzerovat řidiče. Dneska lítají jako hadr na holi!“

„Ne, děkuji,“ odmítl jsem je. „Při mé smůle by policajti rozbali kontrolu čistě jen kvůli mně. A co to vlastně zapíjíte?“

„No – že konečně scípl ten bejvalej ministr financí, zloděj zlodějská...“

Kdybych nesesedl, podlomila by se mi kolena. Dnes v noci tedy nečekaně zemřel chlap, kterého jsem v neexistující chalupě »popravil« kouzlem vúdú.

„Proboha – na co vlastně zemřel?“ projevilo se zvědavost.

„To je snad jedno – prej na infarkt,“ dostal jsem jen jako mimochodem značně neuspokojivou odpověď. „V rádiu ho vychvalují už hodinu, jakej to byl vzácnej chlap a skvělej člověk, v telce bude prej večír na jeho počest smuteční pořad. Vynášejí ho do nebes, i když se už jistě smaží tam dole v pekle! My naopak dáváme rundy, že už je od tej mrchy zlodějskej pokoj! Nám rozhodně nechybí, byl to křivák! Kradl jako straka, komu bude chybět? Možná jeho rodný partaji, ale to jsou stejní darebáci, jistě jim taky umožňoval krást. A možná ještě jeho škatuli, než si najde jinýho křena...“

„Říká se – o mrtvých jen dobré!“ vzdychl jsem si nahlas.

„Tak mlč!“ ut'ali mě. „O tom zloději není dobrýho co říct.“

Mlčel jsem, ale z jiného důvodu. Já jsem ho přece taky považoval za darebáka, co už měl dávno bruchet ve vězení. Jenže – ta příšerná shoda! Co když jsem ho včera večer skutečně poslal k jeho prapředkům? Navíc pomocí kouzel, na které nevěřím?

V každém případě bylo těch záhad najednou plno. Neexistující chalupa, ve které bylo tak příjemné teplo... Mladík, studující při svíčce prastarou knihu, kdoví jestli ne z pravého pergamenu... Stopy ve sněhu, znenadání jen tak končící... A neuvěřitelná časová shoda s mrtvým politikem, kterého ten mladík označil za »popraveného«...

Otřásl jsem se, jako by na mě sáhla smrt. Ne, na mě nesáhla, zato vytáhla kosu na nenáviděného politika. Ale potěš pámbu... jestli jsem tomu napomohl... pořád jsem tomu nemohl a vlastně ani nechtěl uvěřit...

Ještě jednou jsem se otrásl, ale pak jsem se vzchopil. Zvedl jsem se a ohlížel se po věšáku s kabátem.

„Hoši, nezlobte se, ale já opravdu musím jít,“ omluvil jsem se. „Auták mám na silnici v zatáčce, ještě mi ho někdo zmuchlá. Navíc jsem v něm, když jsem odcházel, nechal svítit světélko v kabině. Kdoví, jestli ještě nastartuji!“

Vzpomněl jsem si na lampičku, kterou by měla baterie napájet třeba celý týden. Jenže – já smolař se klidně dočkám i úplně vybité baterie...

„Tak jed', mladej! A dávej bacha na policajty!“ loučili se se mnou bodře chlapi.

Budou teď dál zapíjet smrt nenáviděného zloděje a šizuňka.

„Platím!“ ohlásil jsem směrem k výčepu, abych přivolal hospodskou a vytáhl jsem z kapsy u kalhot peněženku.

Byla podivně naducaná. Otevřel jsem ji – a polilo mě horko.

V přihrádce na drobásky ležel oválný kámen. Do peněženky jsem ho neukládal a do této chvíle jsem měl prchavý pocit, že jsem ho zanechal na peci.

»Osanarhe« – neboli kámen vúdú.

Medvědí chlupy

Vyšel jsem z hospody a ostrým krokem zamířil po silnici vzhůru do kopce. Brzy jsem minul poslední stavení vesnice – úplně na konci byly beztak jakési neobydlené stodoly. Bylo pozdní ráno, do poledne daleko, nemusel jsem ani spěchat. Přesto jsem rázoval ostrým krokem jako na vojenském pochodáku. Chyběl mi jen batoh s plnou polní na zádech a samopal křížem přes prsa.

V kapse mě páčila peněženka, v ní osudový kamínek – »osanarhe«, čili vúdú. Již v hospodě jsem měl cukání hodit tu nebezpečnou věc do koše na odpadky, ale včas jsem si to rozmyslel. Koš na odpadky ani popelnice nejsou bezpečná místa k likvidaci takových předmětů. Občas se o tom přesvědčí krkavčí matky, když do popelnice naivně vyhodí novorozeně a před soudem brečí krokodýlí slzy, že to tak nemyslely. Jenže »osanarhe« není bezmocné mimino, spíš je nebezpečné jako ostrý ruční granát!

Na beton jsem věděl, že jsem si ten kamínek do peněženky nedával. Propašovat mi ho tam musel ten mladík. Leda – leda by se tam ten kamínek schoval sám. Nevěřil bych na podobné věci, jenže mé materialistické přesvědčení dostalo pořádnou ránu už jeho existencí, byť až ve spojitosti se smrtí známého politika.

Napadlo mě, že bych se o té souvislosti mohl poměrně snadno přesvědčit. Musel bych to zkrátka zkusit ještě jednou a kdyby to účinkovalo i podruhé, byl by to – snad – ten správný vědecký důkaz. Věda nemá ráda jevy, které se za podobných podmínek nedají zopakovat.

Jenže to se snadno řekne, ale... při potvrzení by zahynul člověk. Možná darebák, možná by si to i zasloužil, ale byla by to beze všech pochyb vražda. Dalo by se sice úspěšně pochybovat, že by mě z ní někdo obžaloval a navíc usvědčil, ale já sám bych to tak cítil. Už teď cítím výčitky – ne že bych »popraveného« politika litoval, ale brát spravedlnost do svých rukou se nemá. Poprava musí proběhnout po-právu a takzvaný americký soudce Lynch je jen jinak pojmenovaná vražda.

Ale co když jde jen o nešťastnou časovou shodu? Budu si vyčítat smrt darebáka, kterému bych ji jinak ze srdce přál, a přitom zemřel docela přirozenou smrtí v posteli, i po smrti opěvovaný jako výkvět národa?

Ano, ale – koho k tomu testu vybrat?

Nejlépe nějakou známou osobnost, abych nemusel zjišťovat, jestli žije nebo ne. Takové vyptávání by bylo docela určitě nebezpečné.

A pak mě to napadlo. Což to vyzkoušet na nejmocnějším vládcí světa? O tak známé osobnosti bude mluvit celý svět. Je ale dostatečně vinný, aby si to zasloužil?

Jenže když si vzpomenu na tisíce mrtvých dětí, pozabíjených jeho letadly nebo chrabrými hrdlořezy, otrásl jsem se.

Mám – nemám? Třeba už to nebude fungovat, možná už pominul účinek pilulky, co měla zvyšovat vnímavost na telepatii...

K autu jsem došel stále se zpomalujícím krokem. Auto stálo až u svodidel, hasiči je zřejmě odstrčili, aby nepřekáželo. Budiž jim díky, natlučená karoserie by byla jistě horší. Kmeny stromů byly pryč a v kabině, úplně zakryté sněhovou čepicí, pořád ještě slabě svítila stropní lampička.

Ometu sníh ze střechy, skel a přední kapoty, nasednu a pojedu.

Ale ještě před tím jsem se podíval směrem, kde v noci svítilo světélko. Až jsem se otrásl. Nic tam nebylo. Dům zmizel jako pára. Nemohl přece být tak daleko, co je to přes dvě rokle? Ale všude byly jen kmeny stromů. V první chvíli jsem si řekl, že chalupu prostě zakryly, neviděl jsem přece nic jiného než jeden kmen vedle druhého, jako nějaký plot – jenže předtím světélko jasně prosvítalo, teď by měl být skrz kmeny vidět aspoň kus stěny s oknem!

Nebylo tu však nic. Dům prostě zmizel.

Záhady tedy pokračují. Chlapi v hospodě se přitom dušovali, že zde v lese nikdy žádný dům nestál a nestojí. Budu se tam muset někdy vypravit pěšky, ale – dneska ne! Je mi zima, lehký svrchník nestačí ani na ten slabý vítr, který už nemá se včerejší vichřicí nic společného.

Ale ten pokus – zkusím to, odhodlal jsem se. Bez pilulky to nemusí fungovat, pak bych si oddychl úplně.

Usedl jsem do auta, zabouchl dveře, ale nespěchal jsem s připoutáním. Pomalu jsem z kapsy kalhot vytáhl peněženku a z přihrádky na drobásky vykulil do dlaně ten malý, ale možná vražedný kamínek. Představil jsem si chlapa při jeho předvolebních slibech, ten záběr nám naše televize opakovala do omrzení a neustále zdůrazňovala, jak je nový muž v nejmocnějším křesle planety mírový. A on přitom vedl války, první zděděné po svém předchůdci, další už spouštěl on sám.

Zaslouží si to? Podle mě nepochybně.

Představil jsem si ho, vybavil si v hlavě jeho hlas a dodal: osm hodin.

Amerika je od nás šest hodin, takže jestli v pravé poledne zemře, mám ho beze všech pochyb na svědomí.

Já a kamínek »osanmarhe«.

Má drahá choť mě přivítala značně rozmrzele a hned na úvod mi z plných plic vynadala. Důvodem bylo, že jsem ji za celou noc nezavolał. Když jsem jí zamračeně sdělil, že jsem noc strávil u dobrých lidí, kteří mě nechali přespat, což mě nejspíš zachránilo před zmrznutím, zajímalo ji jen zda tam byly i nějaké ženské. Když jsem ji ubezpečil, že mě vzal na noc jakýsi mladík, bydlící sám v chalupě po rodičích, trochu ji to uklidnilo. Hlavně že tam nebyly ženské!

„Co blázníš?“ obořil jsem se na ni. „Já a ženské? To jsem měl podle tebe zůstat na noc v zamrzlém autě? Jdi si v noci přespat ven do auta a pak mluv!“

Pak ji zajímalo, co je to za boty, ve kterých jsem přijel.

„Půjčil mi je ten kluk, řekl že chodit v zimě v polobotkách je pitomost,“ ujistil jsem ji. „V tom měl naprostou pravdu. Budu mu je muset někdy vrátit. Jestli se ti zdá, že jsou dámské, vlez do nich a zkus si je. Jsou to poctivé pětačtyřicítky, budou ti na nohou plandat.“

To ji uklidnilo i ohledně bot, ale durdila se dál, že jsem měl zavolat aspoň když jsem získal ten nocleh.

„Nebyl tam signál,“ zavrčel jsem. „Ta vesnice je pod kopcem v radiovém stínu. A neměl jsem ani pomyšlení hledat ve tmě místo, kde by byla aspoň čárka signálu!“

Doma ovšem signál byl, takže jsem se zčerstva přeptal, jestli to nabízené místo mezitím nezískal někdo jiný. Když jsem doplnil své noční peripetie, můj budoucí šéf trochu roztál a prohlásil, že by si vyčítal, kdyby se mi v té noci něco stalo. A že mám to místo rezervované, stačí když mu pošlu internetem »cévéčko« čili curriculum vitae, česky životopis. Takhle riskovat podle něho může jen opravdový zájemce o práci. To jsem mu ovšem nerozmlouval a ihned jsem zasedl k počítači odeslat žádané mailem.

Odpoledne mě ale v kalhotách cosi ostře bodlo. A ve mně hrklo jako ve starých dřevěných pendlovkách. Osanarhe! To opravdu přestávaly všechny žerty! I ta pilulka měla zřejmě dlouhodobější účinky! Žádný div, že jsem nevydržel napětí a zapnul si zprávy, ačkoliv se na ně nekoukám jak je rok dlouhý a televizor máme pouze kvůli manželce a jejím přihlouplým seriálům.

Zprávy v šest ale nepřinesly nic mimořádného. Vlastně se to ještě nemohlo dostat na veřejnost, takže naši médiamachři přinášeli zprávy nezprávy a události, které museli sami nafouknout jako pumpičkou, aby u nich lidé neusnuli.

Oddychl jsem si, ale předčasně.

Hlavní zprávy začaly mimořádnou událostí celosvětového dopadu. Neočekávaně během oběda zemřel nejmocnější muž planety!

Tím to bylo jasné. Osanarhe – vúdú!

„Hele, nejsi nemocný?“ pozastavila se nade mnou má drahá polovička.

„Nevím,“ odvětil jsem netečně. „Asi jsem v noci trochu nachladl. To nic není.“

Jenže ona to viděla jinak a zahrnala mě mimořádně do postele zostřené povinným čajem s citronem. Když jsem nachladl, je zkrátka mou povinností nechat se kurýrovat – a basta! Nechce být ještě tak brzy vdovou!

Mohl bych jí to rozmluvit. Nebyl jsem nachlazený a jestli jsem při mimořádných zprávách zbledl, mělo to jinou příčinu. Jenže bych jí to musel vysvětlit a nebyl jsem si jistý, že to pochopí a když už, že nebude požadovat ukázkou – nebo i dvě. Pochopil jsem, že od této chvíle budu mít i před ní tajemství, které jí za žádnou cenu nesmím prozradit.

Opakování tedy dopadlo jak dopadlo, kamínek opravdu vraždí. Vlastně – jen to zařídí, ve skutečnosti jsem vraždil já. Už druhého člověka, ačkoliv jsem o to – aspoň u toho prvního – ani neusiloval. U druhého ano, ale spíš v rámci vědeckého důkazu, kvůli opakovatelnosti.

Jenže ono to je opakovatelné. A nezáleží na vzdálenosti.

»*Co byste dělal, kdybyste měl moc i nad životy diktátorů?*« popichoval mě ten kluk. Teď už mi došlo, že to nemyslel jen v žertu. »*Zabil byste je, nebo se mi tady jen tak chvástáte? Ušetřil byste je snad kvůli jejich nevinným dětem?*«

Zabil jsem tedy dva darebáky. Ani jsem se nezajímal, zda mají či nemají děti, kterým tím jistě ublížím. Ani oni přece neváhali ubližovat cizím dětem, druhý z nich dokonce hromadně, po tisících. Vždyť jsem souhlasil i s trestem smrti za rozpoutání války, byť jsem si naivně myslel, že je to jen »zbožné přání« několika milionů lidí.

Ale jestli je něco, s čím by si nikdo neměl hrát, pak je to právě tohle.

Moc nad životem a smrtí může být velice nebezpečná. Nejen pro diktátory a jim podobné bestie. Může – a nejspíš musí – se to obrátit i proti tomu, kdo si tak zahrává.

I když se to nedá dokázat.

Zahodit osanarhe jsem se neodvážil, musel jsem se tedy postarat o spolehlivější úkryt. Peněženka nebyla pro tento účel nejvhodnější. Jednak na ní osanarhe dělalo bouli, která překážela při vyndávání, ale především jsem si říkal, co všechno by se mohlo stát, kdyby mi peněženku nějaký chmaták ukradl. S největší pravděpodobností by domnělý kámen zahodil, metodou pokus-omyl by se také těžko něčeho dobral, asi by také nebyl dost vnímavý k telepatii, ale člověk nikdy neví...

Ten mladík říkal, že to sám nosí na krku. To nebyl špatný nápad. Prošel jsem ve městě pár obchodů s galanterií, než jsem v obchodě nazvaném příznačně „Ptákoviny“ padl na vynikající kožený sáček na šňůrce pro zavěšení na krk. Byla na něm bílou nití vyšitá lebka a zkřížené hnáty – jako kdyby byla určena přesně k tomuto účelu.

Osanarhe tedy putovalo v sáčku na krk pod košili. Tady snad mohu být klidnější než dřív. Mělo by to jen jednu nevýhodu – to potvrzující bodnutí by bylo nepříjemně blízko u srdce. Abych tak nechtěně odeslal k pradědům i sám sebe! Zařekl jsem se tu věc nepoužít a kdyby snad někdy přece, pak si dám extrémní pozor, abych ji neměl na krku po dobu, než potvrdí dokončení příkazu. V prstech to jistě vydržím lépe.

Rozhodl jsem se ale nevyučovat ani tuto možnost.

Nikdy neříkej »nikdy!«

Kromě osanarhe mi jako připomínka na osudovou noc zůstaly boty.

Vlastně i ty boty byly tak trochu záhadné. Samozřejmě jsem je ihned po návratu domů zul, dal vyschnout a uložil do botníku, ale nosit jsem je nemínil, nepovažoval jsem je za svoje. Vrátím je při první příležitosti, umiňoval jsem si.

Jenže ta příležitost zatím nepřicházela. Nástup do nového zaměstnání mi přinesl spoustu časových i finančních ztrát. Nové zaměstnání bylo finančně méně lukrativní a navíc znamenalo delší dojíždění. Autem by to nešlo – benzín je drahý, takže jsem musel přeseďlat na autobus. Při jízdě jsem nemusel sledovat vozovku a měl jsem tak víc příležitostí rozhlížet se kolem, ale méně možností zastavit a vystoupit, kde by se mi zachtělo. Výpravu za neexistujícím domem jsem musel odkládat na později.

Zastavil se ale u mě kolega z bývalé práce. Ukázalo se, že můj teď už bývalý šéf nejenže mohl za neúspěch, za který mě vyhodil, ale provalilo se toho na něho ještě víc, takže ho přímo z práce odvedla policie. Kradl sice šikovně, ale zato dlouho. Tak dlouho se ale chodí se džbánem... až na něho firma poslala audit a pak to prasklo.

„Mohl by ses vrátit,“ navrhoval mi kolega. „Firma by ti ještě přidala.“

„Víš, já jsem asi příliš loyální zaměstnanec,“ povzdychl jsem si. „Teď mě přijal nový šéf a už bych měl utíkat? To bych nepovažoval za seriózní.“

Kolega jen pokrčil rameny. Serióznost nad prachy? Ale – to je moje věc!

„Poslyš,“ vzpomněl jsem si pojednou. „Tys býval kdysi kožešníkem, že? Mám tu takové zvláštní boty nejen lemované, ale i vystlané kožešinou. Jenže na králíčinu se mi ty chlupy zdají příliš tvrdé a dlouhé. Myslíš, že by to mohla být liščí kůže?“

Ukázal jsem mu boty z mého dobrodružství. Vzal je do ruky, chvíli je prohlížel, obracel ze všech stran, pak odborně žmoulal chomáč chlupů v prstech.

„Liščí chlupy to nejsou,“ prohlásil na konec. „I na teletinu je to hrubé. Hádám bych na tygra, jenže – nevím v Čechách o kožešníkovi, který by tak drahý materiál zneuctil nacpáním do bot. Na boty se dávají levnější kůže. Hele, když mi dovolíš pár těch chlupů si ustrihnout, poradím se s bývalým známým, ten by to mohl zjistit.“

Samozřejmě jsem mu to dovolil a pak jsme ještě chvíli tlachali.

Zavolal mi ale hned po nejbližší neděli.

„Čoveče, kde jsi k těm botám přišel?“ zahájil hovor v telefonu. „No, tygr to sice není, ale je to medvědina. Máš nějakého známého v Rusku? Slováky vynech, tam už mají smysl pro kšeft, rozpakovali by se něco takového narvat do bot.“

„Medvědina, říkáš?“ opakoval jsem po něm. „Rusové že by dělali takové boty?“

„Rusové, Bělorusové nebo Ukrajinci,“ potvrdil kolega. „Tam je ještě medvěd normální lovné zvíře a neumějí si takového matroše vážit.“

„Rusko, Bělorusko nebo Ukrajina,“ opakoval jsem po něm zamyšleně. „Mohlo by to tak být, to bych si uměl docela dobře představit.“

„Tak si těch bot važ,“ řekl kolega. „Medvědina dost vydrží. Nejstarší zachovalé boty z medvědí kůže mají pár tisíc let a nosil je jakýsi prehistorický Ötzi, nedávno ho našli zamrzlého v ledovci v Alpách.“

Ještě jsme chvíli pokecali a pak jsme oba zavěsili.

Boty z medvědí kůže!

Najednou jsem si byl jistý, že nepocházejí ani z Ruska, ani z Ukrajiny. Ty boty byly velice poctivě udělané. Nemohly být z českého medvěda? V Čechách medvědy najdeš jen v ZOO a v cirkusech, třeba u starého Berouska, ale v přírodě ne.

Takže – další kamínek do mozaiky záhad.

O nejbližší sobotě jsem to ale nevydržel. Nasedl jsem do auta a vyrazil po svých stopách jako zločinec na místo činu.

Nejprve jsem zastavil v zatáčce, kde jsem tenkrát nechal auťák. Zaparkoval jsem auto na tomtéž místě, bylo tu takové odstavné místočko, pro jistotu jsem postavil kus před ním výstražný trojúhelník, abych si byl jistější, že mi auťák nikdo nezvalčuje.

Přejít přes rokle jsem nemínil. Sněhu tu bylo ještě víc než tenkrát a potok dole jistě nebyl zamrzlý, aby mě led unesl. Bystře tekoucí voda nerada zamrzá a když, led na ní bývá tenký – jak jsem se o tom ostatně už jednou přesvědčil. Rozhodl jsem se sejít pěšky do vsi a přijít k chalupě odspodu. Ta cesta mě přece musí dovést na místo!

Po silnici do vsi to bylo směrem dolů, to se mi šlo dobře. Na rozcestí u hospody jsem se otočil na cestu směrem do lesa a vyrazil opět do kopce. První část cesty byla solidně prošlapaná a proježděná, ale jen do posledního obydlého stavení. Pak cesta zmizela, dál do lesa vedla jen zavátá, nepřiliš zřetelná pěšinka. Mé stopy dávno zavál sníh, ale jiná cesta tu nebyla, musel jsem předpokládat, že jsem šel právě tudy.

Pak jsem ale narazil na problém.

Mostek přes potok byl – zřícený. Tenkrát jsem jej přešel bez problémů, dokonce jsem ani nezaznamenal, že jdu přes mostek, ale teď tu byl jen jeden trám ze dvou, příčné fošny i zábradlí spadaly s druhým prohnilým trámem dolů a přejít torzo by byl tak trochu akrobatický kousek. Když jsem se ale chtěl dostat na druhou stranu,

nezbylo mi než balancovat na jediném zachovalém trámu, který mimochodem rovněž nevypadal jako dost pevný. Naštěstí jsem měl na nohou pohorky, v polobotkách bych si na něco takového ani netroufl. Trám byl pokrytý ledovou kůrkou, ale ještě to šlo. Přebalancoval jsem to jakž takž v pohodě a pokračoval lesní cestou do kopce.

Nebylo pochyb, tudy jsem přece šel! Poznával jsem některé orientační body, na rozcestíčku jsem správně odbočil, pěšina tu pořád byla. Ten mostek... vypadal jako hodně dávno zřícený, ale pod sněhem by se ledacos schovalo... Třeba tam ještě stál, jen nebylo znát, že se krátce poté zřítí. Musel bych mít neuvěřitelnou kliku, ale po té děsivé noční smůle by to trocha štěstíčka jen správně vyvažovala...

Jenže pěšinka končila na malé plošině vybíhající ze svahu. Tady měl přece stát dům s mým zachráncem, tady jsem vyběhl, zamykal dveře starodávným klíčem a ten dával pod rohožku...

Nebylo tu ale nic. Dům, klíč ani rohožka. Plošina, kde cestička končila, měla zhruba obrysy domu i s předzápražím, ale nebyly na ní ani stopy po základech. Žádný dům tu nebyl, kam oko dohlédlo.

Vesničané přece také tvrdili, že tu nikdy žádný dům nestál!

Pak jsem ale pohlédl přes rokli směrem, kde jsem tušil silnici, a spatřil zhruba na stejné výškové úrovni své auto. Znamenalo to, že jsem na správném místě. Tady ještě nedávno stál dům, teď tu není. To už je fakt na zcvoknutí!

Podíval jsem se do tašky na boty, určené k vrácení. Bez nich bych mohl všechno považovat za halucinace, jenže boty z poctivé medvědiný i kamínek osanarhe na krku mě ujišťovaly, že se mi to nezdálo.

Nezdálo, ale záhady převažovaly.

Komu teď ty boty vrátím?

Neústupnost

Je to smutná a hloupá věc:
Člověk se musí stát revolucionářem,
jen proto, aby mohl být slušným.

David Harris

Bombastické nekrology vyzdvihující slávu a nehynoucí zásluhy nejmocnějšího muže planety zcela zastínily mnohem kratší posmrtné vychvalování méně oblíbeného českého politika. Za oba předčasně zesnulé papaláše okamžitě nastoupili náhradníci – v Čechách díky volebnímu řádu vstoupil do Parlamentu nejbližší stranický kolega, na druhé straně oceánu složil povinnou ústavní přísahu viceprezident.

„Nepomohli jsme si, je to ještě horší,“ slyšel jsem ale každou chvíli, kdykoliv se řeč stočila na záhadná úmrtí. „Viceprezident je fanatický válečný jestřáb a ani u nás se nic k lepšímu nezmění.“

Byla to nejspíš pravda. Druhý – teď už vlastně první – nejmocnější muž planety začal opět vyhrožovat nálety a požadoval ještě více peněz na zbrojení, zatímco u nás se do křesla dostal chlap s názory jednovaječného dvojčete zemřelého politika.

Nakonec jsem to nevydržel, našel jsem si na internetu videozáznam, na němž bývalý viceprezident požaduje další peníze na armádu, jako kdyby i tak nedostávala největší přiděl financí na světě. Chvíli jsem ho poslouchal, pak jsem stiskl osanarhe prsty a doplnil časový údaj: vteřina.

Zajiskřilo to a pocítil jsem v obou prstech píchnutí. Netekla ale žádná krev, spíš to vypadalo jako zásah elektrickou jiskrou. Pilulka umožňující telepatii účinkovala, uvidíme, kdo tam ještě začne podporovat další vraždění!

Koupil jsem si výjimečně na stánku dvoje noviny, abych si je prohlédl. Dosud jsem se do politiky nemíchal, považoval jsem to za zbytečné, papaláši si beztak dělají co se jim zachce a národ – v jejich pojetí lůza – jim do toho nesmí ani kviknout, to je »nepřípustné ovlivňování«, nejsou přece »populisti«. Četl jsem si nejčerstvější zprávy a vytypoval si naše nejhorší současné politiky, pro jistotu nejen z vládních stran, ale i některé opoziční, kterým lidé vytýkali jiné případy z doby, kdy oni byli ve vládě.

Večer jsem si sestavil žebříček největších grázlů české politiky a přikázal jsem osanarhe, aby je popravil. Ne naráz, ale tak, aby každý večer na začátku televizních zpráv zemřel jeden z nich. Přidal jsem k nim i největší jestřáby z nejsilnější armády světa. Nebude jich škoda, každý má na kontě tisíce mrtvol a vždy byli příliš aktivní, než aby se mohli vymlouvat na pouhé plnění rozkazů.

Kdo jim vlastně v posledních válkách v Evropě pomáhal? Česká armáda dělala spíš křoví, ale v Evropě je dost politiků, kteří války podporovali aktivněji.

Přidal jsem je na seznam – po jednom z každého angažovaného státu Evropy, i když někteří mezitím nejvyšší politiku opustili.

Takové množství nenadálých úmrtí se už přece nedá přehlédnout! Snad už lidem dojde, že ta úmrtí nejsou přirozená!

To už přece musí dojít každému!

Série nenadálých úmrtí se opravdu nedala přehlédnout. Éterem vířily oslavné nekrology, jako kdyby svět předčasně opouštěli světci a ne grázlové nejhoršího zrna. A lidem už začínala docházet i jejich nepřírozenost.

Nejprve to prohlédli v Čechách.

Lidová tvořivost začala těm úmrtím říkat »Boží mlýny« a lidé si je pochvalovali. Někteří brblali, že smrt nejpočetnějšího stáda ničemu měla přijít dřív, než ti – podle médií vzácní svatoušci – takhle zdevastovali republiku, ale většině lidí to stačilo.

Krokodýlí nárek médií ovšem nechával tuto většinu netečnou.

V Čechách se jelo dál, ale bylo znát, že to některými otřásl. Za mrtvé nastoupili další, jenže ti už byli opatrnější. Někteří se pro jistotu rovnou vzdali kandidatury a ti, co přece nastoupili, se zdrželi jakýchkoliv komentářů.

V Evropských státech epidemie »syndromu náhlé smrti«, jak to bezradní lékaři »vědecky« nazvali, vyřídila většinu válkychtivých politiků, příčinu ale pořád nikdo neznal. V podezření se naopak ocitli ti, kterých se to nedotklo. Co měli společného? Jedině to, že nevysílali do světa svá letadla bombardovat a žoldáky střílet domorodce. Problém byl, že to tak chápal málokdo. Novináři »náhlá úmrtí« posuzovali spíš podle partajní příslušnosti, což nedávalo smysl. V jedné zemi umírali socialisté, u sousedů okázale pohřbívali vůdce konzervativci a v dalších zemích tytéž partaje vzkvétaly. V Čechách měla naopak většina partají smutek.

»Vědecký název« sice dovolil »syndrom náhlé smrti« pojmenovat, ale to vůbec neznamenalo, že by někdo objevil příčinu. Spoustu bezpečnostních paranoiků ovšem napadlo, že »sudden deaths« je dílo tajných služeb nepřátelského státu. V postižených zemích ihned vypukl hon na špiony hraničící se špionománií. V mnoha případech byl i úspěšný, neboť odhalení špioni skutečně pracovali ve prospěch cizího státu, jenže – nikdo ze zatčených neměl prsty v »syndromu náhlé smrti«, ačkoliv některým během tvrdých výslechů vnutili přiznání i s předem připravenými, často velice rafinovanými způsoby provedení vražd.

Potíž byla, že tomu nikdo neuvěřil a uvěznění podezřelých nic nevyřešilo.

Nevinných obětí mi bylo líto, ale těžko bych pro ně mohl něco dělat. Politické procesy se odehrávaly za zavřenými dveřmi a pokud se z nich na veřejnosti objevily nějaké obrázky, byly to jen hrubé karikatury, na jaké by se psychorezonance nechytla.

Na místo nejmocnějšího muže světa nastoupil podle regulí další válečný jestřáb, ale nevydržel ani týden. Jakmile se jeho inaugurační projev objevil v médiích, poslal jsem ho se zpožděním pěti dnů za jeho předchůdci.

Těm pitomcům pořád ještě nedošlo, že všichni popravení mají společnou jediné podporu války a armádě?

Zkoušeli se obklopovat houfy bodyguardů, zavírali se do protiatomových krytů, ale nikoho nenapadlo, že by jim smrt mohly přinést kamery starostlivě prověřených, zaručeně věrných, až podlézavých reportérů.

Další projevy k národu natáčeli sami bodyguardi a do médií se dostal až pečlivě prověřený záznam. Když jsem to poslouchal, napadlo mě předstírat, že ta pečlivost

izolace od zbytku lidstva snad konečně nese ovoce. Nastavil jsem proto nejpozdější možný termín – měsíc od myšlenkového zadání smrtícího příkazu.

V Čechách se označení »Boží mlýny« rychle rozšířilo, aniž by lidé tušili, že to jsem já. Navenek jsem budil dojem seriózního zaměstnance, bez reptání chodícího do práce a projevujícího okázalý nezáměr o politiku.

Neškodný občan neškodné, bezvýznamné zemičky.

Všichni presstituti světa mě naopak líčili jako krvelačnou šelmu. Nejvíc je jistě štvalo, že si mě neměli kam zařadit. Čechy je kupodivu nenapadly, ačkoliv zde bylo těch »náhlých úmrtí« vzhledem k počtu obyvatel jasně nejvíc. Nejčastěji je napadaly země syndromem nedotčené, jenže těch bylo čím dál tím méně, váleční jestřábi se nacházeli skoro všude. Největší pozornost na sebe soustřeďovala Čína, kde jsem se nevyznal a proto jsem ji nechával stranou, jenže pochybnosti vzbuzovala skutečnost, že to i ve spřáteleném Rusku odneslo pár ultranacionalistů.

Proč by šli Číňané proti svým spojencům?

Presstituti mi byli pro smích, stejně jako velmi sebevědomě vystupující vědátoři, rozvíjející různé fantasmagorické hypotézy a teorie. Uznával jsem spíš ty, co pokorně přiznali, že o příčině nemají ani ponětí. Psychorezonance se až dosud neobjevila ani v nejzasvěcenějších komentářích. Jak by ne, když to slovo věda vůbec nezná? Mohl jsem klidně předpokládat, že skutečná příčina vědcům jen tak nedojde. Jejich hledání bylo zatím »samá voda«, ale mohli by vysledovat aspoň tu jasnou spojitost s válkami! Ta je – bohužel – dosud nenapadla.

Odhalení od vědců jsem se bát nemusel. Psychorezonance je jen těžko měřitelná – a to jen biologickými, obtížně stvořitelnými přístroji. Dodal jsem si tedy kuráže a posílal za jejich předky další nejmocnější muže světa i jejich méně důležité, jenže ve věcech válek velice ochotné přísluhovače.

Zajímalo mě, jak dlouho budou do křesel smrti ochotně usedat další? Nešlo jen o nejmocnějšího muže planety, ale i o méně významné. Do ohrožených ministerských křesel ochotně usedaly i ženy. Uvažoval jsem, že je do svých seznamů nezahrnu, ale rozmyslel jsem si to. Tyhle fúrie by válčily s větším fanatismem a s větší krutostí než chlapi a brát na ně ohledy by byla chyba. Odvahu bych jim přiznal, ale odvaha mi neimponovala, vlastně mě ani nezajímala.

Popřál bych dlouhý život a pevné zdraví tomu, kdo zastaví válečný kolotoč ve světě, ale přál jsem smrt každému, kdo posune svět blíž k válce.

Na rozdíl od bezmocného přání většiny obyčejných lidí, mělo moje přání díky »osanarhe« konečně ten správný a potřebný účinek.

Smrt válečným štváčům!

Ačkoliv jsem se na veřejnosti o politiku okázale nezajímал, musel jsem teď více než kdy dřív sledovat, co se ve světě děje. Nemělo smysl hledat informace v hlavním světovém zpravodajství, to samozřejmě jako vždy lhalo, až se mi z monitoru prášilo. Hledal jsem spíš diskuse u klíčových článků, pokud zde byly povolené, zajímalo mě, co si lidé povídají. Samozřejmě jsem musel vynechat příspěvky trollů, ale ty jsem se naučil rychle rozeznávat – používali argumenty prodejních médií a stejnými slovy

hájili stejné darebáky. Naopak od druhé strany jsem se dozvídal zajímavé podrobnosti a také jsem tu častěji narazil na to, co si lidé skutečně myslí.

Sám jsem ale zásadně nediskutoval.

Tak jsem poměrně brzy vysledoval, že hlubší problém bude jinde než u politiků. To byly podle všech známek snadno nahraditelné loutky, včetně nejmocnějšího muže světa, ačkoliv se navenek zdálo, že právě on světu vládne. Když se však na jeho místě vystřídal osm dalších a světová politika největší velmoci se nezměnila, začínal jsem mít nepříjemný pocit, že trestám nepravé. Ne že by si ti darebáci smrt nezasluhovali, byli podepsaní pod rozkazy k zahájení válečných operací, ale začal jsem připouštět, že zadání těch zločinů přicházelo odjinud.

Stejnou zkušenost jsem získal i s velením nejsilnějších armád světa. Generálové konali »svou práci« s vervou a nadšeně, ale po jejich vyhubení se armáda žádného z válečnických cílů nevzdala. Na uprázdněná místa do generálních štábů nastupovali jako roboti plukovníci a po nich i nižší hodnosti, ale na bojeschopnosti a bojechtivosti armády se to příliš neprojevilo.

Mezitím najatí agenti provokatéři rozvrátili další dosud pokojný stát na Středním Východě a nezabránila tomu ani likvidace aktérů na místě, ani likvidace ministerstev obrany a zahraničí, pod tím podepsaných. Podařilo se mi poslat do Valhally i předáky rebelů, dopouštějící se zvláště krutých zločinů, ale opět – bez velkých změn.

Pomohlo teprve, když jsem popravami bankéřů donutil zavřít okolní banky.

Válku tedy nezastavila likvidace generálů, ale přerušení přísunu peněz.

Tak to ale tvrdili i někteří diskutující. Namísto maňásků ve vládách by se podle nich měly »Boží mlýny« zaměřit více na jejich loutkovodiče. A ty nenajdu u politiků, ale v pozadí největších bank. Maňasci, politici i vojáci disciplinovaně pochodovali na smrt, za každého padlého nastoupil jiný. Jen výjimky pochopily do čeho se to ženou a vzdaly se kariéry. Jenže ty »bílí vrány« čekal po opuštění politiky neradostný osud. Partajní kolegové jim vyčítali zradu, »nezaujatí mediální pozorovatelé« zbabělost. Mohli si zachovat život jen když hlasovali proti válce, jenže tím zase neuspokojovali své sponzory – a dalo se jim tak říkat – loutkovodiče.

Vojáci neustupovali vůbec. Nehledě na to, že by se v civilu neuplatnili, byl pro ně ústup projevem zbabělosti a to se přece nesnášelo s jejich postavením.

Jenže ono se to řekne – zaměřit se na bankéře! Problém je, že jen málo bankéřů se odváží vystoupit v televizi s projevem, který by je mohl stát krk. Dřív to bylo jiné, televize nebyla nebezpečná, ale ani dřív se bankéři před kamerami rádi neukazovali. Vyhovovalo jim, že je lidé neznají a nemohou proti nim protestovat.

Výjimkou byla bankovní rada České národní banky, která se několikrát objevila v televizi celá. To mi umožnilo postupně ji nahradit jinými bankéři, kteří se však už neodvážili okrádat své spoluobčany tak drze. Tady jsem si přihřál i vlastní polívčičku. Naše bankstery jsem nepodezíral z válkychtivosti, svými čachry jen okrádali lidi, ale tím stlačovali životní úroveň v Čechách dolů a i tahle lumpárna si zasluhovala trest. Trest smrti je sice příliš krutý, jenže jiné tresty jsem použít nemohl. Bankéřům bych navíc mohl přičíst k tíži spoustu lidí, kteří po ožebračení skončili

sebevraždou. Soudy by to zcela jistě neuznaly, jenže naše soudy beztak strání darebákům.

Jiné světové banky mi ale zůstaly nedostupné. Bankéři nemuseli předstupovat před své voliče s líbivými programy. Byli skrytí, neodvolatelní a byli si toho vědomí. Neměli nejmenší zájem hrát před veřejností divadélko. Zůstávali v pozadí, své schůze si nenatáčeli, jezdili zásadně auty s tmavými skly a znali je jen jejich podřízení, kteří pochopitelně mlčeli jako hrob, pokud si chtěli udržet dobře placená místa. Mnohem častěji spatříte za přepážkou banky zeleného ufouna než její majitele.

Na tyhle žáby na prameni jsem zkrátka nemohl. Mohl jsem si to vynahradiť jen na vojácích a politicích. Pomáhalo to méně, ale aspoň trochu. Ubývalo politiků, kteří by otevřeně hlasovali pro válku a vojenské mise. Stát, který nastoupil mírovou cestu, se obešel bez státních pohrbů a jeho politici si ulehčeně vydechli.

Válečných jestřábů ubývalo.

Často jsem teď přemýšlel, do čeho jsem se to vlastně pustil? Měl já jsem toho zapotřebí? A co bych mohl očekávat při dopadení – ačkoliv to nebylo pravděpodobné a zatím jsem se ho příliš neobával?

Bylo mi jasné, že bych v takovém případě dopadl špatně. Byl bych odstrašujícím případem pro případné následovníky – ačkoliv nevím o nikom, kdo by také používal vúdů v podobě kamínku osanarhe. Česká justice by to se mnou neměla snadné, určitě by se přihlásili zájemci ze zahraničí s tvrzením, že na mě mají větší nárok. Vydání do zahraničí sice odporuje českým zákonům, zejména do států, které ještě používají trest smrti, ale to by nebyl žádný problém, naše prohníla justice by to bez velkých protestů udělala – a ráda. Měla by mě s krku a nemusela by vymýšlet, co se mnou udělá.

A dostat se do rukou nadkatům? To by už vůbec nebyl žádný med! Mučení mají propracované do posledního detailu a nedivil bych se, kdyby na mě soustředili své opravdu špičkové experty. To bych si ještě před smrtí užil!

Málo platné, pro všechny právníky světa jsem prostě vrah těch nejprestižnějších a nejváženějších lidí, ke všemu s nesmírně širokým záběrem, přes většinu kontinentů! Jedině v Austrálii a v Jižní Americe jsem nezasahoval, tam by proti mně nic neměli, ale jistě by přinejmenším jásali s ostatními. Na druhé straně, čím se mohou pochlubit ti, kdo se mi až dosud ocitli na mušce? Především podporou válek. Pořád tvrdím, že není většího zločinu než válka, která se zásadně nepromíjí poraženým, ale beztrestně z ní vždy vyjdou vítězové. Jenže když se bezprávi stane zákonem, odpor se stane povinností. Nemá-li k němu někdo sílu, měl by použít aspoň pasivní rezistenci, ale kdo má možnost stavět se na odpor aktivně, neměl by sedět na zadku a jen zpovzdálí sledovat, jak bezprávi stále více prostupuje světem.

Jakže to říkal tehdy ten mladík?

»To jste, vy lidi, celí vy! Život máte už tak krátký a ještě si ho sami zkracujete! Co byste dělal, kdybyste měl moc nad životy diktátorů? Zabil byste je, nebo se tady jen tak chvástáte?«

Když teď nad tím přemýšlím, záhad bylo kolem něho více než dost. U něho byl zavádějící i mladistvý vzhled. Kdoví, co to bylo zač... »my lidi« máme podle něho

»život tak krátký...« Byl to vůbec člověk? A kdyby ne, co se tím pro mě změní? Dal mi moc nad životy diktátorů a jistě neočekával, že se »jen tak chvástám«. Jestli to právě teď odněkud sleduje, může být spokojený. S protiválečným odporem to myslím smrtelně vážně.

Říká se ale, že »Touha zachránit lidstvo je skoro vždy falešná fasáda pro touhu vládnout«... na to si musím dávat obzvlášť pozor. Ačkoliv – touha vládnout prozatím u mě nepřipadá v úvahu. Vládce světa by se přece nemusel skrývat! Zato já se musím skrývat i před naší bezzubou českou justicí, natož před světovými četníky!

A nejhorší je, že mi stále chybí viditelný úspěch.

Války pokračují, i když jejich původce zlikvidují. Kdo nastoupí na jejich místa, pak už světu tvrdí, že za nic nemohou, problém »zdědili«, ale odvolat špinavou akci se neodváží, takže je musím po krátké době poslat za jejich předchůdci. Jenže aspoň krátkou dobu jim k projevení poskytnout musím. Dostali se k moci díky slibům míru a nikdo nemůže předem předpokládat, že je poruší, ačkoliv dosavadní zkušenosti mě přesvědčují o jejich falši od samého počátku.

Jejich loutkovodičům to ale stačí, aby mohli vést války dál. Nastrčené figurky obětují s ledovým klidem, jsou pro ně jen noblesnější variantou kanonenfutu.

Dobrá, hodláte vytrvat? Jak je libo.

Já vytrvám také.

Hekatomba

Zmocněte se padesáti nejbohatších židovských finančníků,
neprodyšně je izolujte – a zastavíte tím všechny války.

Henry Ford v Cleveland News, 20.9.1923

Sledoval jsem internetové diskuse jen pasivně, jako většina uživatelů internetu. Mým úkolem přece není vynikat v diskusích.

Párkrát jsem ale do nich zasáhl. Ne v Čechách a ne ze svého domácího počítače. Byl jsem si vědom, že po internetu slídí miliony tajných očí a oček. Občas některého diskutéra zavřeli, když projevil příliš odvahy vystoupit proti politikům, ale většinou je zase pustili. Neměli proti nim nic podstatného a hlavně, po jejich uvěznění »náhlá úmrtí« nepřestávala, až i slídlům bylo jasné, že šlápli vedle.

Pokusil jsem se diskutující postrčit, aby se místo planého nadávání na papaláše pokusili uvést na internet jejich videa, kdekoli se k nim dostanou.

Pořídil jsem si malý notebook, zalepil objektiv vestavěné webové kamery a zajel si do pražské kavárny, kde nabízeli volný přístup k internetu. Jen tady jsem si mohl plně vychutnat anonymitu. Chvilí jsem se bez cíle brouzдал zprávami a teprve když jsem vypil svoji kávu, navštívil jsem i vytipovanou diskusi. Stačil mi okamžik, abych na vhodné místo vpálil předem připravený příspěvek, pak jsem se hned zvedl, zaplatil a odešel. Když se do této kavárny nevrátím, nikdo mě tu nemůže dopadnout.

Můj příspěvek neobsahoval výzvu k nějaké konkrétní činnosti. Jen jsem všem diskutérům připomněl, že »náhlá úmrtí« postihují nejčastěji právě ty politiky, kteří se rádi předvádějí na veřejnosti, ať už během volebních kampaní, nebo po zvolení. Však už lidem dojde, co by měli dělat!

Opatrnost, kterou jsem projevoval, by se dala nazvat zbabělostí, jenže partyzán má proti nesouměřitelně silnějším nepříteli naději na úspěch jedině tehdy, když ho silnější nepřítel není schopen vypátrat. Ani nejsilnější armáda světa neuspěje tam, kde narazí na partyzány, kteří jí snadno unikají.

Snad žádný partyzán v historii neměl tak bezpečné krytí jako já. V tom byl také můj největší předpoklad úspěchu.

Ze svého domácího počítače jsem pro jistotu sledoval jen českou internetovou scénu. Takových uživatelů jsou mraky, ničím se neodlišují, vyhmátnout mě mezi nimi nikdo nemůže. Pro sledování světového dění by mi mohlo stačit, co do našeho mírně zasmrádlého českého rybníčku prosákne zvenčí. Když jsem se chtěl dozvědět něco, co sem ještě neproniklo, navštívil jsem s notebookem další kavárnu s přístupem na internet – je jich zatím v Čechách dost, abych je nemusel navštěvovat opakovaně.

Popíchnutí debatérů v Anglii mělo našťastí ohlas i u nás.

Jedno z mnoha videí bylo pro mě obzvlášť zajímavé. Kdekoli se objevilo, hned je správci smazali, jenže to už bylo na mnoha discích a odtud se občas vrátilo na síť. Vždy tam vydrželo jen krátce, nicméně to stačilo.

Nejdůležitější z počítačů, kam se dostalo, byl bezesporu ten můj.

Video pořídil skrytou kamerou, podle všeho umístěnou v čepici nebo možná jen ve vlasech, bezejmenný číšník, obsluhující delegáty utajeného sjezdu Mezinárodního

měnového fondu. Jak procházel mezi stoly a pohlížel kamerou do obličejů delegátů, zpřístupnil je světu. Nikdy předtím nikdo nenatočil na jedno video tolik bankéřů!

Zpřístupnil je ale i mně – konečně jsem je měl pohromadě!

Probíral jsem je několik dlouhých hodin. Video jsem si zastavoval vždycky když byli v záběru další – a posílal jednoho po druhém do Valhally. Prsty už mě brněly od jisker »osanarhe«, ale neustal jsem. Bude to děsivé překvapení pro celý svět. Většina delegátů pochází z Ameriky, díky časovému posunu zemřou přímo u večeře. Nikdo už jim nepomůže.

Uvidíme, čím se to projeví ve světě!

Mezinárodní měnový fond je stroj na vysávání peněz ze států, které se mu upíší jako vychytralému Mefistofielovi. Moderní d'ábel nenabízí peníze za úpis pořízený vlastní krví, to je už nemoderní, ale za reformy, které ničí hospodářství, otevřou dveře dalším upírům a vedou k ještě většímu zadlužování. Jakmile to politici podepíší, není cesty zpět, dokud celé hospodářství nešťastné země nepatří bankéřům.

Likvidace jeho mozkového trustu znamenala něco podobného jako náraz setnutí všech hlav hydře. Tělo se zmítalo v křečích, ale dračí zuby už jen bezmocně chňapaly do prázdna. Početná horda účetních byla bez svých vládců úplně bezradná. Dokázala by pořád vyúčtovat všechno do posledního centu, ale nedokázala účinně vyhrožovat těm, kdo odmítli platit výpalné. Zástup účetních k tomu potřebné pravomoci nikdy neměl a nemohl je proto uplatnit.

Spolu s Mezinárodním měnovým fondem se zhroutily i největší americké banky. Také ony přišly o hlavy, neboť většina nejvyšších bankéřů zasedala i v Mezinárodním měnovém fondu. Ztráty utrpěly i banky v Evropě. Chaosu na burzách využili Číňané a zmocnili se největších bank Západního světa, bylo však pozdě na jejich záchranu. Dolar se změnil v bezcenný toaletní papír. Federální vláda Spojených států naštěstí už dávno předtím tiskla nouzové poukázky na potraviny pro své nejchudší občany – těm se kdysi v Čechách říkalo »žebračky«, teď ale musela jejich produkci zvýšit, aby se dostalo na všechny náhle zchudlé, kterých byla najednou většina. Poukázky na jídlo se změnily v náhražkové peníze a brzy se za ně kupovalo prakticky všechno – ovšem jen ve Spojených státech. Mimo ně neplatily a neměly žádnou cenu.

Za těchto okolností na armádu peníze nezbyvaly a nejmocnější armáda světa se prakticky přes noc rozpadla. Je sice známo, že ozbrojené vojáky nemusíte v cizí zemi živit, neboť se v nouzi uživí sami, i když jejich mateřská země nemá na jejich další vydržování. Místní obyvatelé však v těchto oblastech zpravidla organizují domobranu a to vede i k úbytkům vojáků. Kdosi – a přísahám, že jsem to nebyl já – navrhl, aby se státy světa urychleně postaraly o humanitární návrat amerických vojáků do jejich vlasti. Tato myšlenka se rychle rozšířila a většina zemí ji nakonec ráda přijala. Bylo to levnější, než ty zdivočelé hordy živit. Na války už nezbyly peníze a to je nakonec zastavilo. To všechno díky jednomu jedinému odvážnému číšníkovi, který zůstal pro jistotu anonymní, což jsem mu ze srdce schvaloval, alespoň dokud se pro nedostatek

peněz nerozpadnou i bezpečnostní služby, které by mu mohly dělat potíže, pokud by ho – podle úsloví o chcípající kobyle – rovnou nezamordovaly.

Přítom tomu číšníkovi svět vděčil za mír.

A také jedné maličkosti – kamínku »osanarhe«.

Snad si teď konečně oddychnu!

Také jsem zůstával raději v ilegalitě. Jistě by se našel fanatický mstitel, zejména z řad placených zabijáků, kterým jsem pokazil výnosné kšefty se smrtí. Zvrátit by nic nemohl, ale aspoň by si zchladil žáhu. Věděl jsem, že tajné služby, byť odříznuté od vyschlých penězvodů, pořád ještě pracují, neboť jsou zabezpečené lépe než dolary. Dobrá, ať pátrají. Já přece nechci světu vládnout a nemusím vystoupit na veřejnost.

Pro jistotu jsem ale pořád sledoval zprávy a občas jsem se vypravil za nějakým anonymním připojením, abych se podíval dál do světa. A opět jsem diskuse jen mlčky pozoroval, nevměšoval jsem se do nich. Takových zvědavců se po síti toulají miliony a mezi nimi se jeden vždycky ztratí.

Seděl jsem v kavárně u kávy, otevřený notebook před sebou, když náhle do sálu vtrhli dva maskovaní chlapi. Namířili na hosty i na personál pistole a jeden z nich, podle všeho jejich velitel či náčelník, s ruským přízvukem žádal, aby mu kavárník okamžitě odevzdal kasu a všichni hosté peněženky, kabelky a šperky.

Během jeho požadavku jsem stiskl osanarhe a pomyslel si: »vteřinu«!

Kamínek mi dal obvyklou elektrickou ránu do prstů. Chlap se současně chytil za prsa, upustil pistoli a zhroutil se kousek ode dveří. Do obličeje jsem mu neviděl, ale na identifikaci pro vúdú bohatě stačil i jeho hlas.

„Štó ty, Volod’a! Vstaváj!“ obrátil se k němu jeho komplic.

»Vteřinu«! – doplnil jsem i jeho hlas.

Další jiskra, ale i druhý bandita se složil. Hosté však byli pořád v šoku, nikdo se neodvážil ani pohnout. Zůstal jsem nehybně sedět jako ostatní. Někdo by měl zavolat policii, ale já to nebudu, ačkoliv jako jediný vím, že už se není čeho bát.

Udělal jsem ale dobře. Mýlil jsem se. Gangsteři nebyli dva, ale tři. Po chvílce se rozlétly dveře a dovnitř vrazil třetí maskovaný chlap s pistolí. Zřejmě až dosud venku jistil kamarády před policií, možná také hlídal auto, ale teď asi ztratil trpělivost.

„Štó vy, súki syný...“ začal zřejmě nadávat kamarádům, než si všiml, že oba leží bezvládně na podlaze. Kdyby mlčel, udělal by líp, právě to jsem totiž potřeboval.

Třetí chlap padl přímo ve dveřích.

To už jsem viděl číšníka, jak přikládá k uchu mobil a tlumeným hlasem kamsi volá. Jestli není idiot, volá policii, pomyslel jsem si. Teď se musím chovat nenápadně jako ostatní. Když budou panikařit, přidám se k nim, když budou bez pohnutí čekat na příjezd policie, počkám tady s nimi. Nikdo přece nemůže tušit příčinu nenadálého kolapsu těch tří lapků. Dát se na útěk by bylo podezřelé a tedy nerozumné. Zřejmě se nevyhnu výslechu, ale ten snad nějak přečkám.

Nehnul jsem se proto, když do kavárny vtrhli policisté v neprůstřelných vestách. Hned zkraje ovšem narazili na tři ležící maskované lupiče a rychle zjistili, že se jich obávat nemusejí. Zatímco přijížděly sanitky, policisté se věnovali legitimování všech

lidí v kavárně, od personálu po hosty. Naštěstí jsem seděl na výhodném místě nejdále od vchodu, takže jsem jednoduše přišel na řadu skoro jako poslední, ale zejména jsem mohl směle tvrdit, že jsem toho z celého přepadení moc neviděl. Ze svého místa jsem výhled opravdu neměl – naštěstí jsem ho ani nepotřeboval a místo na podobu jsem se soustředil na hlasy. A když se vyšetřovatel od mého stolku podíval ke vchodu, musel mi dát zapravdu. Není nad to, když člověk mluví pravdu...

Vzhledem k neobvyklé situaci – útočníci byli mrtví bez zjevného zavinění cizí osoby – dalo se ovšem očekávat složitější vyšetřování. Nepřekvapilo mě proto, že si mě policista zapsal a požádal mě, abych se na vyzvání dostavil na oddělení kvůli dalšímu výslechu. Naštěstí jen jako svědek.

Podezřelý jsem nebyl a to mi prozatím muselo stačit.

Uvidíme, co bude dál.

„Takže jste taky nic neviděl,“ díval se na mě utrápeným pohledem vyšetřovatel.

Jestli jsem byl jeho poslední naděje, pak ji právě ztratil. Trval jsem na tom, že jsem ze svého místa skoro nic neviděl, neboť jsem se přikrčil za notebook, aby na mě nebylo ode dveří vidět. Náhradou jsem mu nabízel doslova zopakovat všechno, co ti tři řekli. První chlap mluvil česky s ruským přízvukem, druhý s třetím mluvili už jen rusky a všichni dohromady toho moc neřekli.

„Nemluvili rusky, byli to Ukrajinci, to už víme,“ opravil mě vyšetřovatel.

„To je možné,“ nehádal jsem se s ním, „ale Ukrajinci mají plno slov společných s Rusy a kromě toho mohli mluvit i rusky. Z jedné krátké nadávky jedny od druhých těžko odlišíte.“

„To je pravda,“ připustil i vyšetřovatel. „Ničeho dalšího jste si nepovšiml?“

„Na tu dálku... mě to přepadení trochu zaskočilo, ale řekl bych, že jsme tam byli zaskočení všichni. Bylo to příliš nečekané.“

„Chápu,“ vzdychl si vyšetřovatel. „Ale je to záhada jako hrom a nemohu ji jen tak pustit. Slyšel jste někdy o »syndromu náhlé smrti«?“

„Myslíte, že by to mohlo mít něco společného?“ podíval jsem se na něho divně.

„Já si to myslím,“ trval na svém vyšetřovatel. „A to je na tom ta největší záhada. Co já vím, dodnes to postihovalo jen politiky. Co ale mají společného tři ruští mafíáni s politikou? A samozřejmě – žádný ze svědků nic neví, ničeho si nevšiml, jen že se ti tři jeden po druhém prostě svalili na zem jako pytle brambor – a šmytec.“

„Já jsem o tom jen cosi zaslechl,“ vylouval jsem se. „Ale mohu se podívat, co se o tom píše na internetu.“

„To už máme všechno zaznamenané,“ mávl rukou vyšetřovatel. „Nevšiml jste si tedy, že by někdo někde potají telefonoval, nebo tak nějak...?“

„Všiml,“ ujistil jsem ho. „Když padl třetí, barman někde volal. Myslel jsem, že volá sto padesát osm.“

„Jo, to volal,“ přitakal vyšetřovatel. „To máme v záznamech. Ale ti ostatní?“

„Já jsem na všechny ani neviděl,“ omlouval jsem se. „Mě napadlo volat Policii až když jsem viděl, jak volá barman, a pak už to nemělo smysl. Při přepadení se přece nemají dělat prudké pohyby, takže jsem ztuhl jako ostatní, ale tak se to doporučuje!“

„Jo, tak to doporučujeme,“ souhlasil. „Jenže každá informace je teď důležitá. Ty případy jsou něco nového i ve světě a v Čechách zvlášť.“

Nevykládal jsem mu, že to v Čechách naopak začalo, to bych mu naznačil příliš mnoho. Chtěl jsem vzbudit dojem ochotně spolupracujícího svědka, který by vše rád vypověděl, avšak příliš mnoho o tom neví.

Měli přece svědky, kteří k tomu byli blíž.

Doufal jsem, že to tím pro mě skončilo, ale doufal jsem marně.

Na další předvolání jsem se proto dostavil lépe připravený. Nastudoval jsem si všechny v Čechách dostupné informace o »syndromu náhlé smrti«, takže už jsem byl schopný občas se s vyšetřovatelem dostat do sporu. Soustředil jsem se na poznatek, že »náhlá smrt« postihovala své oběti bez zjevné souvislosti. Nejlépe by to bylo vidět na rozprášení Mezinárodního měnového fondu, uskutečněném skoro dva měsíce po jejich zasedání. Jenže právě ten příklad jsem raději nepoužil, nechtěl jsem vystavovat nebezpečí anonymního číšníka, který pořídil to nádherné detailní video – pokud šlo skutečně o jednotlivce a ne o skupinku.

Musel jsem si najít vhodnější příklad, ale nebylo to tak obtížné, výběr byl velký. Oběti umíraly při naprosto neočekávaných příležitostech – u rodinné večeře, v klubu, dokonce i v nejlépe střeženém podzemním protiatomovém krytu, kde s nimi byly jen ty nejprověřenější a nejdůvěryhodnější osoby. Zdá se, že příčinou »náhlé smrti« asi nebudou ti nejbližší. Naznačil jsem to vyšetřovateli s tím, že prověřováním účastníků loupeže těžko něco zjistí. Příčina byla až doposud evidentně někde jinde, na tom se až dosud shodli všichni experti.

Zavrčel něco v tom smyslu, že nejsem první, kdo mu to říká, ale když jsem mu chtěl na notebooku ukázat důkazy, odmítl je.

„Zřejmě tu záhadu nevyřešíme,“ připustil. „Beztak šlo o lotry, kteří by nás jinak zaměstnávali také tak dlouho, jenže mezitím by nepříjemně rostly počty oloupených. Asi to uzavřeme, ale kdybyste si vzpomněl na nějaký opomenutý detail, nenechávejte si nic pro sebe!“

„No, klidně to přiznám, těch grázlíků mi vůbec není líto,“ přidal jsem. „Kdyby se při té loupeži nesesypali, všechny by nás okradli. Mě by nejvíc mrzel notebook, ne protože by byl nový, ale kvůli datům. Občas je sice zálohuji, ale ne denně... takže ať to udělal, kdo chce, má moje srdečné a vřelé sympatie.“

„Tohle vlastně prospělo i nám,“ přiznal i vyšetřovatel. „Jenže – v Čechách se to stává nějak příliš často a postihuje to i velice důležité osoby. Vy jste díky tomu nebyli okradeni, ale naše země přišla i o velice nadějně státníky a to je přece nepřipustné.“

Aha, pomyslel jsem si. Pan vyšetřovatel našim papalášským darebákům fandí, nejspíš je to jejich skalní volič. Možná proto je do toho případu tak zažraný! Dráždit ho ale nebudu, to nemá smysl. Slíbil jsem mu raději, že neprodleně přijdu, kdybych si na něco vzpomněl.

„Ale ještě něco,“ podíval se na mě. „Co jste vlastně dělal v té kavárně? Nemáte počítač i doma? Proč se taháte s notebookem někam, kde si dáte jedno kafe, ale pak se tam celé hodiny brouzdáte po internetu?“

„Vy zřejmě nejste ženatý,“ vyslovil jsem stručný soud. „Anebo vaší ženě nevádí, když se doma flákáte po internetu, že?“

Tohle ho trochu rozesmálo.

„No jo – takže upřímnou soustrast!“ propustil mě.

Vypadalo to snad věrohodně...

Kamarád Tonda

Potkat kamaráda ze studií se mi nedaří příliš často.

Bude to tím, že jsem svůj původní obor krátce po vystudování opustil a rozhodl se žít jinak. Nakonec – člověk vzdělaný v technickém oboru si v jiném, ale jinak příbuzném oboru obvykle ví rady. Přetrhl jsem jen své vazby na spolužáky a začal se přátelit s jinými, i když to nepřekročilo hranice běžných pracovních vztahů.

Někdy získáte přátele už tím, že nikoho nepodrážíte, což se mi vcelku dařilo. Nikdy jsem neměl chuť někomu ze svých známých doopravdy škodit a s kolegy jsem vycházel, i když... přímo klasickým příkladem byl můj předposlední šéf, který mě vyhodil, aby se nepřišlo na jeho levoty. I tomu jsem ale přece odmítl škodit.

Něco jiného byla banda arcilotrů, kteří si smrt podle mého skutečně zasloužili a kterým jsem ji opravdu upřímně přál. Podraz prominu darebákovi, který podrazí jen mě, ale ne chlapovi, který podrazí a okrádá většinu národa. A můj souhlas s trestem smrti pro podněcovatele válek je stálý, jen jsem to v poslední době rozšířil z diktátorů na širší okruh válečných jestřábů, zejména když se ukázalo, že válku rozpoutanou největší velmocí světa ani smrt nejmocnějšího muže nezastaví, protože její příčina je mnohem hlubší a skrytější.

Když se kdysi Göringa ve vězení ptali, jak je možné, že Němci šli tak ochotně do války a na smrt, odpověděl jim, že nikomu se do války nechce, ale někdo jim musí vsugerovat pocit ohrožení a naznačit jim, že pacifisté, kteří mluví o míru, jsou zrádci.

Dnes je to, bohužel, stejné. Pokud má někdo odlišný názor než my, ať se od nás jako nepřátelský agent odstěhuje, ale jinak ať se nediví, my ho mezi námi nestrpíme!

Co na tom, že vojáčkům na druhé straně fronty také vsugerovali pocit ohrožení, také je nutili na místě střílet pacifisty jako zrádce a zbabělce, až i pro ně bylo snazší hrdinně padnout za vlast než přemýšlet, kde je vlastně pravda.

Bankéři z Mezinárodního měnového fondu vypadali na první pohled jako úplná nevinátka, vždyť se starali jen o své peníze! Jenže to byl omyl. Právě jejich likvidace způsobila konec současných válek. Maskovaní za nevinátka byli ovšem dobře, jenže jak se říká, šidlo v pytli neutajíš.

V té době jsem už přestal kamínek osanarhe používat a těšil jsem se, že je to už definitivně za mnou. Uvažoval jsem, že ho někde zakopu, aby ho nikdo nenašel, ale pro jistotu jsem to zatím neudělal. Ačkoliv byl hlavní podněcovatel válek vyřazený ze hry, na mnoha místech dohořívaly jiné místní konflikty. Kdoví, jestli nebude potřeba ještě někde zasáhnout.

Po likvidaci českých bankéřů země vzkvétala, plat jsem měl vyšší než předtím a v nové práci jsem byl spokojený.

A právě tehdy se mi ozval Tonda.

Pozval jsem ho mailem do nejbližší kavárničky. Doufal jsem, že si mě tam už nikdo nepamatuje, ostatně jsem tentokrát neměl s sebou notebook a nemínil jsem se ani připojovat k internetu. Na rozdíl od hospody tam byl ale klid. V kavárně se mluví polohlasně, aby nikdo nerušil sousedy, proto je tam i příjemné ticho.

Přihasil se na smluvené místo autem. Ukázal jsem mu, kde nejlépe zaparkovat, podali jsme si bouřlivě ruce a hned jsem ho nasměroval do kavárny.

„Dobře že jsi vybral kavárnu a ne hospodu,“ pochválil mě. „Já teď zásadně do hospod nechodím.“

„Taky mi tam vadí hluk,“ přikývl jsem. „V kavárně je větší klídek.“

„Jednak to, ale já se teď ze zásady vyhýbám veškerému alkoholu a v hospodě už nemám co dělat.“

„Ty ses dal na abstinenci?“ usmál jsem se. „Já nepiju, když řídím. To si dám jen kofolu nebo nealko pivo, ale jinak, když mi nehrozí, že bych někam jel...“

„Alkohol je svinstvo lidstva!“ prohlásil procítěně Tonda. „Měl by ses mu už také raději vyhýbat!“

„Ale proč?“ pokrčil jsem rameny s úsměvem. „Pivo po obědě je zdravé! Určitě víc než sladké limonády.“

Nechal to bez odpovědi, protože jsme právě vcházeli do kavárny.

Aniž bychom se domlouvali, vybrali jsme si oba stoleček až vzadu v koutě. Byl by tam jistě největší klid a nikdo by si nás neprohlížel. Objednali jsme si oba kávu, ale Tonda si k ní poručil čtyři zákusky.

„Dej si taky aspoň něco!“ pobízel mě.

Nechal jsem se ukecat a zvýšil jsem objednávku o jeden velký větrník.

„Jak si žiješ, kamaráde?“ začal rozhovor, jen co číšník odešel s objednávkou.

„Jde to,“ pokrčil jsem rameny. „Nestěžuji si. Práci mám, ženu taky, děti už se mi osamostatnily, už se skoro těším na vnoučata. Ačkoliv na ně je ještě moc brzy, dnešní mládež s dětmi nespěchá.“

„To já teď čekám ještě další vlastní potomky!“ pochlubil se mi Tonda.

„Copak?“ podíval jsem se na něho udiveně. „Dyt' jsme stejnej ročník, nebo ne?“

„To jsme, ale já mám teď tři ženské!“ chlubil se dál. „Tu svoji starou, přece ji nevyhodím z domu, ale k ní dvě mladé. A obě už jsou v jiném stavu! Budeme se brzy rozrůstat! A tak to má být!“

„No počkej!“ zarazil jsem ho. „Bigamie je, pokud vím, trestná!“

„Zatím,“ mávl rukou Tonda. „To se ale časem změní. Teď jsme se mohli vzít jen v mešitě, ale brzy to bude možné i oficiálně.“

„Copak?“ zarazil jsem se. „V mešitě? Snad ses nedal k muslimům?“

„A proč bych se nedal?“ opáčil Tonda. „Islám dnes vítězí po celém světě! Starý svět je na kolenou, ať žije Alláh a Mohamed!“

Koukal jsem na něho chvíli jako na dvouhlavé tele. Tonda, ten přesvědčený ateista, že by se dal k muslimům?

„No co na mě tak koukáš?“ zasmál se, když si všiml, jak na něho třeštím oči.

„Neblbni, Tondo, tys byl přece vždycky ateista!“ vyhrkl jsem.

„Jo, býval jsem,“ přikývl. „Než mě sám Alláh osvětlil. Ale teď... poslyš, přidej se k nám, dokud je čas! Starý svět chcípá, potřebuje už jen dorazit, Alláh je veliký!“

„Proč si myslíš, že starý svět chcípá?“ zamračil jsem se trochu.

„Ty sis toho nevšiml?“ podíval se na mě vyčítavě. „Vždyt' si už o tom štěbetají i vrabci na střeše! Nevšiml sis, kolik papalášů zatřepalo poslední dobou bačkorama?“

Alláh je mocný a když se mu zachce, smete všechny ďáblovy spřežence svým levým malíčkem! To se nedá brát na lehkou váhu!“

„Ty asi myslíš »sudden deaths«, neboli »náhlé úmrtí«?“ požadoval jsem od něho potvrzení svého dohadu. „Ale příčinu přece zatím nikdo neodhalil!“

„No právě!“ opáčil Tonda. „Bodejt' by někdo z těch ďábelských vědátorů přiznal, co jinak musí být jasné každému! Sám Alláh trestá nevěřící za nespravedlivé války, vedené proti zbožným zemím!“

„Sám Alláh?“ opakoval jsem po něm nevěřičně. „Človče, kdo ti to nakukal?“

„To je přece jasné každému!“ opáčil Tonda. „Chcípají jako neopatrné mouchy, co ve své slepotě vletí do plamene. Přitom kolem nich postavili neprodyšné zdi, aby se k nim nikdo nedostal. Nikdo se k nim nedostane – a přece umírají! Cožpak to může být dílo lidských rukou? Z toho jasně vyplývá, že chcípají rukou samotného Alláha, takže pravé jméno té nemoci je »Alláhův hněv«!“

Jeho logika mnou patřičně otrásla. »Z toho jasně vyplývá...« – ti jejich duchovní vůdci vědí samozřejmě houby, ale včas všechny zásluhy přičetli Alláhovi a přeneseně vlastně sobě. A já, ve snaze odstranit války, bych jim ještě pomáhal... No to snad ne! To jsem přece nechtěl!

„Pokud vím,“ namítl jsem, „v Čechách se tomu říká »Boží mlýny«, ale nikdo to tady s Alláhem nespojuje!“

„Ale vždyť je to beze všech pochybností Alláhovo dílo!“ trval na svém Tonda. „Jen tomu nevěřící Češi ještě nedali správné jméno – »Alláhův hněv«! Zatím je tady příliš málo nás, co jsme prohlédli, ale to se už brzy otočí!“

„Poslyš, Tondo, tohle mi hlava nebere,“ zarazil jsem jeho nadšení. „Proč by to měl být zrovna Alláhův hněv? Že ještě není známá příčina, to přece neznamená, že to musí být tak jak tvrdíš! Kde máš nějaké důkazy?“

„Nevidíš, že chcípají jen nevěřící, obtěžkaní smrtelnými hříchy proti zbožným lidem?“ naléhal Tonda. „To ti nestačí?“

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ ušklíbl jsem se. „Nepostihlo to zrovna nedávno i organizaci »Mohamedova říše«? Nezemřel stejně tak náhle i Velký Chalífa? Několik případů »sudden deaths« se přece vyskytlo i mezi »zbožnými«, jak jim říkáš, takže ten rádoby důkaz nemá žádnou váhu.“

„Mohamedova říše byli věřící jen naoko,“ řekl suverénně Tonda. „Ve skutečnosti to byli hříšníci hodní zatracení. Zneužili jména Alláhova, nezabýjeli jen nevěřící, ale podřezávali i pravověrné muslimy. A za to je Alláh potrestal svým hněvem! Alláh je veliký a Mohamed je jeho prorok!“

Tak to byl ale argument! Jak jinak! Co se nám nehodí, to otočíme naruby! Smrt Velkého Chalífy byla spojena s vraždami pravověrných a nepotrestal jsem ho já, ale Alláh! Nevědí nic, ale vykládají vše ve svůj prospěch! Bože, do čehos tu duši dal!

„Človče, Tondo, já tě nepoznávám!“ vzdychl jsem si. „Byl jsi přece odjakživa velice rozumný člověk! Co se to s tebou stalo?“

„K mému štěstí mě osvítil Alláh!“ odvětil nadšeně. „Alláh je velký! I ty musíš prohlédnout, nemysli si, že tomu unikneš! Čím dřív, tím lépe! Jednou mi budeš líbat ruce, když tě přivedu mezi nás věřící!“

„To se načekáš!“ odfrkl jsem si nesouhlasně. „Já jsem se totiž nezměnil, jako ty. Jsem pořád ten starý tvrdý český kacír, jako na fakultě!“

Narážel jsem na svoji argumentaci na fakultě, když se nás tam jiný – pro změnu křesťanský – zanícenec Józínek pokoušel obrátit na svou víru. No, dneska bych už asi neměl stejné argumenty, sám jsem se ocitl v situaci, kdy se děje něco, co odporuje mé materialistické povaze... Ačkoliv – mladík v lesním domku prohlašoval vúdú za vědu, které jen »my lidé« zatím pořádně nerozumíme. Já jsem toho přece využíval také bez znalosti věci. Že vím o psychorezonanci, to ještě neznamená, že bych ji pochopil. Ve světě plno barbarů používá zbraně, kterým sami nerozumějí a vědí jen, kde se mačká kohoutek a kudy z toho létá smrt.

„Jenže až my v Čechách převezmeme moc, budou nevěřící jako ty plakat krvavé slzy!“ varoval mě Tonda. „Křesťany my ještě jakž takž tolerujeme, ale nevěřící ne!“

„Krvavé slzy... to mi chceš jako naznačit, že nás chcete podřezávat?“ zeptal jsem se ho bez obalu. „Myslíte si, že v Čechách jednou převezmete moc? No, o tom bych docela pochyboval.“

„Neber to na lehkou váhu, kámo!“ varoval mě. „Zatím je nás málo, pravda. Ale jen zatím! Pořád nás přibývá, zejména dnes, když se satanské království hroutí, lidé k nám s radostí spěchají, aby přijali pravou víru Alláhovu a Mohamedovu!“

„K vám že utíkají Češi?“ zasmál jsem se. „Vždyť jsme národ kacírů! Zejména dnes, když nám křesťané ukázali, jak jim jde především o majetky!“

„Křesťanům šlo vždycky o majetky,“ přikývl souhlasně Tonda. „Ale nám, nám jde o víru v jediného Alláha!“

„Anebo o to, abyste mohli mít více manželek,“ zpražil jsem ho.

„Co bylo dobré pro proroka Mohameda, je dobré i pro nás, co ho následujeme!“ vypjal se hrdě. „Zatím to česká byrokracie nepodporuje, musíme se s tím skrývat, ale až to začne podporovat, bude to úplně normální!“

„No jo – dneska je normální snad úplně všechno!“ zabručel jsem. „Jenže když se rodí v průměru stejně holčiček jako chlapců, je podle mě polygamie nemravná. Jeden chlap má nárok jen na jednu ženskou. Když si jich někdo pro sebe zabere víc, pak se zákonitě na jiné chlapy nedostane, to je přece očividné!“

„To je ale problém nekňubů, co si ani nedovedou najít ženskou!“ ušklíbl se.

„Takže se považuješ za chytrolína, když sis zabral hned tři?“ vrtěl jsem hlavou. „Co na to ale říkala tvá stará?“

„Ta se k nám dala sama!“ odvětil. „Ostatně, co bych to byl za chlapa, kdybych si doma nedokázal udělat pořádek! Stačí, aby ženská dostala pár po hubě a hned zpívá jinak! A ještě si ráda zahalí tvář, aby na ní nebyly vidět ty modřiny!“

„Ještě tohle!“ otrásl jsem se. „Takový se z tebe vyklubal despota? A chtěl bys, abych byl jako ty? Já ale na mlácení ženských nemám náuru!“

„Ale to je jen jen napoprvé, pak už je doma klídek,“ ujišťoval mě. „Ještě mi pak sama přitáhla Dášu! A tak to má být, ženské se doma nesmí hádat! Jak se ženská hádá, je to vždycky chyba manželova! Málo ji umravňuje.“

„No potěš koště!“ vzdychl jsem si. „Takže jsi trojnásobný manžel! Brali jste se jen v mešitě... prosím tě, kde tam u vás máte mešitu?“

„V bejvalej sokolovně,“ usmál se pyšně. „Koupili jsme ji levně.“

„To u vás úplně vyhynuli Sokolové?“

„Možná ne,“ pokrčil rameny. „Ale když se k nám přidal i správce sokolovny, dal nám příležitost koupit ji velice levně. Trošku ji u nás zadlužil... a pak nám ji exekutor levně prodal. Aby ne, když se k nám dal i on. Teď z ní máme mešitu, kam se chodíme modlit. Je nás tam mnohem víc, než tam bylo předtím těch... sokolů! To víš, satanské zábavy nevěřících ustávají, když se satanské království rozpadá...“

„Hele – není exekutor povolání neslučitelné s islámem?“ zkusil jsem to jinak.

„Však on taky hned potom vystoupil z exekutorské komory a dal se na advokáta, to už je přijatelné.“

„A že v mém okolí široko daleko nevidím, že by lidi spěchali do mešit...“ namítl jsem, když na něho ani exekutor nezabral.

„Protože k vám ještě víra Mohamedova nepronikla,“ vysvětloval to suverénně.

„Ale co není dnes, bude zítra! Alláh je mocný! Ještě se rádi přidáte!“

„Spíš se divím, že to proniklo k vám,“ namítl jsem. „Podívej se – Češi byli, jsou a budou kacíři za všech režimů a pod všemi náboženstvími. Když si představím, že by si Češi nechali sebrat vepřo-knedlo-zelo s pivem, jen se tomu směju. Češi chovali prasata i za komoušů, kdy je za černé porážky zavírali, a dokonce i za Hitlera, kdy za to byla kulka nebo sekera. A v pivu jsme odjakživa velmoc, to nepopřeš. Na Moravě zase pálí v každém domě slivku, snad kromě kostela, ale ani tam to není jisté.“

„To se všechno změní,“ mávl rukou přezíravě. „Podívej se na mě! Vepřové bych do huby nevzal ani náhodou – a žiju si taky docela dobře. Ani pivo mi nechybí! Je to jen otázka zvyku. Vyházíme semtexem do povětří vepřiny i s prasaty, vepřové zkrátka nebude – a basta! Srovnáme se zemí i pivovary a všichni si na to rychle zvyknou.“

„Tolerantní zrovna nejste!“ vyčetl jsem mu.

„Tolerance je pro nevěřící!“ odsekl. „Ti ať jsou tolerantní, čím víc, tím líp pro nás! Ale stoupenec Alláha musí být ve věcech víry zásadový!“

Hlavou mi prolétl vtip o policajtech, přijímajících nováčky.

Jeden vyhovoval, byl sice blbý, ale tvárný. Druhého také přijali, byl sice blbý, ale zásadový. Jen třetí byl nějak podezřele chytrý, na toho naopak nasadili agenta, že chce ten inteligent rozvrátit policii. Hleďme, i ve víře je nutné být blbý, ale zásadový! Po rozvrácení »satanského království« se do uvolněného místa žene další militantní síla. Muslimů je na počty přes jeden a půl miliardy, většina jich militantní nebude, ale jestli je těch »blbých a zásadových« přes milion, hrnou se na nás další problémy.

Současně mě však napadl jiný vtip z téže doby, kolující zejména v kasárnách. Lampasáci ho bytostně nesnášeli, ale řídila se jím tenkrát velká část vojska.

»Když jsem byl malý a blbý, hrál jsem si na vojáky. Dneska jsem velký voják a hraju si na blbého.«

„Poslyš, jak se vlastně na tobě projevilo osvícení Alláhem?“ změnil jsem trochu směr hovoru. „Nezlob se na mě, ale já vedle tebe žádné osvícení nepocit’uji. Není to tak silné, aby to překonalo i českého kacíře!“

„To by asi chtělo, aby ses s naší vírou seznámil blíž!“ usoudil Tonda. „Jedině její poznání ti může přinést osvětlení! Hele, mám v autě nějaké knížky...“

„Ty si můžeme i vyměnit!“ navrhl jsem mu vážně. „Mám doma podobné knížky od Svědků Jehovových a také od Hare Krišna!“

„Hare Krišna!“ nadskočil. „To jsou přece nevěřící! Že to svinstvo nespálíš!“

„Neřekl bych!“ protestoval jsem. „Hare Krišna jsou také věřící! A zásadově!“

„Ano, ale to je víra v Satana!“ namítl. „S těmi nechtěj nic mít!“

„Hare Krišna není křesťanská víra,“ připustil jsem. „Ale mniši v Tibetu hlásají, že ve světě existuje devět miliard božích jmen a pod kterýmkoliv můžeme vyznávat toho pravého, jediného. Takže je šuma-fuk, jestli mu jedni říkají Krišna, jiní Jehova, vy ho nazýváte Alláhem, Češi Hospodin nebo jen pánbůh... hlavně že je to ten pravý a jediný! Tvrdí to i Dalajláma a já v tom žádný rozpor nevidím.“

„Tibetani i Dalajláma slouží Satanovi!“ namítl rezolutně. „Alláh má jen jediné jméno – Alláh – a jen toto jeho jméno budiž pochváleno! Všechna ostatní jména patří Satanovi a jeho přívržencům a může jich být třeba deset miliard!“

„Alláh je jeho jméno v arabštině,“ namítal jsem. „Arabové ať mu říkají, jak se jim zlíbí. Pokud se shodneme na tom, že Alláh je jediný, pak mu bude jedno, že si ho každý národ pojmenuje ve své řeči. Angličané ať mu říkají Lord, Indové třeba Krišna, Rusové Bog a my Češi třeba Hospodin. Pořád je to ten jeden jediný Alláh!“

„Máš to v hlavě pomotané!“ politoval mě. „Snad nechceš Alláha uctívat česky?“

„A jak jinak?“ zarazil jsem se. „Jak ho chceš uctívat jinak, když ne česky?“

„No arabsky, přece!“ podíval se na mě, jako kdybych spadl z višně. „Jak jinak? Korán je přece napsaný arabsky!“

„To sice je, ale byl už přeložený do spousty jazyků, tuším že i do češtiny!“

„Ale to je jen verze pro nováčky,“ mávl rukou. „Nemůžeš předpokládat, že lidi v Čechách znají arabštinu. Ti noví se zachytí drápkem a až přijmou naši víru, je pro ně snadné naučit se k ní i jazyk Mohamedův. Modlitba v arabštině má podstatně větší váhu než v jakémkoliv jiném jazyce světa!“

„Ale to je mi novinka!“ vzdychl jsem si. „Další náboženství, které nám Čechům přikazuje mluvit cizím jazykem! A ty se taky modlíš v arabštině?“

„Snažím se o to,“ přikývl vážně. „Ale nelituji toho. Arabština je dnes důležitější jazyk než ustupující angličtina.“

„No – nezdá se mi, že by byla na ústupu,“ pochyboval jsem. „Bez angličtiny se v technických oborech těžko obejdeš.“

„Bez arabštiny bys zase nerozuměl kázání v mešitě,“ přidal další argument.

„Oni vám kážou arabsky?“ udělal jsem ještě překvapenější obličej. „Připomíná mi to doby, kdy katolická církev kázala latinsky a nikdo jí nerozuměl. Myslel jsem si, že to už máme dávno za sebou! To chceš, abych se na stará kolena učil arabsky?“

„Pro nováčky máme překlady,“ ujistil mě. „Ale jen pro nováčky. Uznej, kdo se chce hrát ve výsluní Alláhovy přízně, musí znát jazyk jeho proroka Mohameda! Je to jen malá a snesitelná povinnost, která se ti v budoucnu mnohonásobně vyplatí!“

„No potěš koště!“ ulétlo mi.

„Hele, nechceš si popovídat s naším imámem?“ navrhl mi.

„Jak se tak na to dívám, nejspíš se tam časem vypravím,“ drbal jsem se na hlavě.
„Mohlo by to být docela zajímavé.“

„Vezmu tě tam, jsem tu autem!“ nabídl mi.

„Tak za prvé, dneska už to nemá smysl...“ odmítl jsem.

„Víra má vždycky smysl!“ přerušil mě.

„Počkej!“ zarazil jsem ho. „Dneska už to smysl nemá, nestihl bych se v rozumné době vrátit a zítra jdu do práce. Ale mohl bych přijet v pátek. Jednak je to, co já vím, významnější den i pro muslimy, ale především následuje sobota a i kdybych jel domů až pozdě v noci, v sobotu nemusím vstávat a bude jedno, kdybych byl ráno nevyspalý jako kotě. Dá se u vás někde poblíž zaparkovat?“

Tonda mi hned nadšeně popisoval, kde se dá parkovat a kde by na mě mohl čekat až přijedu. Domluvili jsme se tedy na pátku u něho a slíbil mi, že mi zprostředkuje setkání s jejich imámem.

„On bude jistě nadšený nad novým přírůstkem!“ liboval si.

„Tak moment!“ zarazil jsem ho. „Neslibuji, že se dám na víru! Jen si přátelsky popovídám s vaším imámem a nechám ho mluvit, jak on uzná za vhodné. Nic víc!“

„Ale to přece stačí!“ mnul si ruce Tonda. „Víš, naše zkušenosti jsou jednoznačné, kdo s námi začne vážně hovořit o islámu, je zpoloviny náš.“

Pomyslel jsem si něco o tom, že s nimi může vážně o islámu hovořit jen ten, kdo už je tak nebo onak rozhodnutý se k nim přidat, protože normální lidi něco takového ani ve snu nenapadne, ale nechal jsem ho při jeho naději.

Rozešli jsme se tedy v dobrém.

Nevítaná zkušenost

Tonda odjel a musel jsem se zamyslet. Pomáhat dalšímu válčení jsem rozhodně nechtěl. Nemohu za to, že epidemii »sudden deaths« někdo vyložil ve svůj prospěch a přejmenoval ji na »Alláhův hněv«. A už vůbec, aby někdo kvůli tomu dobýval svět. A třikrát ne v Čechách!

Může ale »osanarhe« zastavit islám? Když – možná jen dočasně, nicméně aspoň na čas – zastavil globální lichváře, nemohl by pomoci i tady?

Potíž je, že naši presstituti věnují islámu a islamistům málo pozornosti. Občas se objeví pár záběrů na jejich vůdce s tvářemi zakrytými škraboškami, ale strukturu jejich společnosti neukáží. Nejspíš protože se v ní ani sami presstituti nevyznají.

Rozhodl jsem se podívat se po internetu. Ale hned jsem si uvědomil, že mám pro tento úkol vážný handicap. Většina materiálu na internetu byla v arabštině. Dalo by se to snad přeložit automaticky, ale známe tyhle automatické překlady! Při nich vyjde úplně nastejno věta »Nemáme hlad« jako »Ne, máme hlad!«.

Že bych nakonec využil Tondovy nabídky ke kontaktu s mešitou? Mohl bych třeba předstírat vážný zájem o víru a vypůjčit si nějakou učebnici arabštiny. Jistě je budou mít pro nováčky, kteří se také chtějí – či spíše musí – učit arabsky... muslimů je jeden a půl miliardy, je to sice méně než křesťanů, ale jestli všichni znají arabštinu, mají proti křesťanům výhodu společného jazyka. Získal bych tak přístup mezi ně...

Při prohlížení zpráv, kterým jsem zatím nerozuměl, jsem ale narazil na známější video, část ho byla i v naší televizi. Maskovaný chlap arabsky s anglickým přízvukem komentuje přípravu na vykonání trestu smrti na bezvěrci – v mém chápání sprostou vraždu. Obětí měl být Japonec, jejichž náboženství muslimové zásadně neuznávají – ačkoliv ani křesťané u nich nemají jistotu slušného zacházení. Maskovaný chlap mu zřejmě chvíli vypočítával jeho zločiny – z nich asi největší byl, že se vůbec narodil – následoval rozsudek a to další bylo v naší televizi uštěřeno, ale na arabské stránce to bylo v celé syrovosti – povalení Japonce na břicho, zručné uříznutí hlavy a položení na záda bezhlavého trupu, vše záležitost snad necelé minuty.

Vrátil jsem video na počátek. Kat měl na hlavě škrabošku, takže obraz byl pro osanarhe bezcenný, ale ve videu nebyl jeho hlas překrytý překladem jako v televizi. Soustředil jsem se tedy jen na ten hlas, mělo by to stačit, a přidal jsem čas: vteřinu.

Elektrická jiskra mě bodla do prstů, jenže v té chvíli mě tak příšerně rozbolela hlava, jako kdybych dostal ránu palicí nebo ještě hůř. Bolestí jsem zaúpěl či zařval, to už nemohu posoudit. Vím jen, že jsem si křečovitě držel hlavu, aby ta bolest přestala, jenže ta jako na potvoru nepřestávala.

Dopotácel jsem se k domácí lékárnice, kde jsem si vzal proti bolestem hlavy rovnou dva acylpyriny. Spolkl jsem je, zapil a čekal, až zaberou. Tak mě našla moje choť a musel jsem s pravdou ven – bolí mě nesnesitelně hlava. Má drahá polovička se obratem vrátila s kabelkou, ze které po chvilce hledání vytáhla načaté balení ibalginu. Vnutila mi je, že jí pomáhá. Já sice na prášky nevěřím, ale tentokrát byla bolest hlavy tak silná, že jsem si vzal naráz dvojitou dávku.

Pak jsem chvilku skuvíkal v koutku pokoje, jenže bolest nepřestávala.

„Poslyš,“ rozhodla má choť při pohledu na mě, „jdi si radši lehnout, v posteli to vždycky bolí míň! Vleže hlava tak netřeští a polštář kolem hlavy uklidňuje!“

Musím uznat, že s bolestí hlavy má moje choť nedoceněné zkušenosti. Hlava ji bolí často a tak úporně, že se jí ani neodvažuji rušit, i když ji občas podezírám, že jen simuluje. Tentokrát však její recepty zcela selhaly. I po dvojitém ibalginu a vleže mi hlava omotaná polštářem třeštla dál.

Uvažoval jsem jako v horečce, co by to mohlo být.

První možnost – prasklá žilka v hlavě, nebo něco takového. Jenže na klasickou mrtvičku to nevypadalo, nevím o nemoci, která by se zrovna takhle projevovala. Měl bych se poradit s nějakým doktorem, ti by to měli vědět nejlépe, já přece o nemocech tolik jako oni nevím. Jenže to budu moci až zítra, jestli to do rána nepřestane. Večer na pohotovost zásadně nechodím, doktoři nám dali regulačními poplatky najevo, že je neúnosně obtěžujeme. Takže až ráno...

Druhá možnost se nabízela ještě víc – souvislost s kamínkem osanarhe. Bolest přece vyskočila přesně ve chvíli, kdy jsem vydal příkaz. Dosavadní zkušenosti jsem měl úplně odlišné, největší bolestí bylo vždy to elektrické či jaké píchnutí, po němž ani krev netekla. Časová souvislost tu byla, ale logicky to nedávalo smysl. Napadlo mě, že by to mohl být trest za pokus o vraždu nevinného, ale ani to mi nesesedlo. Jak by mohl osanarhe zjistit jeho nevinu? Že by psychorezonancí? Krom toho – ten chlap na záznamu bezpochyby vraždil, nemohl být nevinný.

Takže třetí možnost – něco jiného. Ale co? Napadlo mě, že jsem se i já mohl stát obětí vúdú nebo něčeho podobného. Jenže ani to nebylo to pravé. Všichni, které jsem kamínku osanarhe označil, zemřeli jinak. Žádné bolesti hlavy, prostě se složili, ztratili vědomí a už je nikdo nevzkřísil. Drobný rozdíl byl v tom, že jsem pořád ještě trochu citlivější na telepatii, takže na vúdú útok reaguji jinak. Vůbec byl div, že ta pilulka má tak dlouhou účinnost, nicméně mě osanarhe pořád poslouchal. Ale kdo ještě na tomto světě provozuje vúdú pomocí osanarhe?

Ledaže by to bylo za čtvrté – něco úplně jiného. Je otázka, zda to mám spojovat s osanarhe, nebo to s ním nijak nesouvisí. S kým jsem se dostal do kontaktu poslední dobou kromě těch co jindy?

Že by s tím měl něco společného Tonda a případně muslimové?

O tom se ale také dalo úspěšně pochybovat. Názvem »Alláhův hněv« prakticky dokázali, že nemají o osanarhe ani ponětí. Mohli by použít jedině něco jiného. Výběr je bohatý. Už od starověku je známý účinek bolehlavu. Tomu se to podobalo nejvíc, jenže bolehlav prý nemá tak náhlý nástup, začíná mírnou bolestí, která se postupně zvyšuje až k nesnesitelné, zatímco tohle vypadalo jako rána z čistého nebe.

Jenže – nebyl jsem si vědomý, že by mi Tonda nějak manipuloval s kávou nebo se zákuskem. Otrávit by to mohl jen číšník, ale ten neměl nejmenší zájem škodit mi, neznal mě a byl jsem tam tento rok snad podruhé. Škrtněme to, tímhle to není.

Bolest však, sice příliš pomalu, nicméně se přece jen zmenšovala – pokud jsem si na ni jenom nezvykal. Říká se, že si člověk zvykne na všechno, i na šibenici, jenže to říkají jen ti, kdo na ní nikdy neviseli. Na bolest se však zvyknout dá, tělo prostě tak otupí, že jí přestane vnímat. Kati prý vědí, že musí různé druhy mučení střídat. Dnes

je mučení, ačkoliv je obecně považované za válečný zločin, dovedené až k vědecké dokonalosti, takže mnohonásobně přesahuje lidskou odolnost.

Mě nikdo nemučil, bolest vycházela přímo zevnitř. Ne že by proto byla menší, ale buď jsem si na ni zvykal, nebo se opravdu zmenšovala. Jenže to trvalo až příliš dlouho. Deset večer a já pořád bez večere, s hlavou opolštářovanou, jen jsem si přál, ať už to, proboha, přestane!

Pak to ale skutečně povolilo. Bolest pomalu přestávala a pohledem na hodinky jsem zjistil, že to někdy kolem půlnoci kleslo na jakž takž snesitelnou úroveň.

Nejlepší asi bude zaspát to, zítra jdu do práce. Pořád jsem ale nevěděl, co za tím vězí, jenže teď už mi to bylo fuk.

Uvidíme zítra!

Probudit se s hlavou jako střep jsem zažil víckrát. Ale jít spát s hlavou jako střep a ráno se probudit v naprosté pohodě, to jsem fakt zažil poprvé.

Takže jsem zavrhl ranní cestu k doktorovi a místo toho jsem normálně odjel do práce. Musím přiznat, málokomu se podaří získat práci, která se dá považovat málem za hobby, neboli koníček. Taková práce je pak výhrou, zejména když je aspoň trochu slušně placená. A to ta moje byla, nerad bych o ni přišel kvůli pitomé bolesti hlavy.

Jenže jsem byl v pohodě a nic mi včerejší mučení nepřipomínalo. Možná byla chyba házet to za hlavu, ale je v lidské podstatě, co nás bezprostředně neohrožuje, to odkládáme, dokud to jde.

Přece jsem ale o tom přemýšlel. Ta časová shoda byla opravdu příšerná. Bolest propukla přesně v té chvíli, kdy mi osanarhe slabým elektrizujícím píchnutím stvrdil vykonání příkazu. Jako kdybych to obrátil proti sobě – ale kdybych to opravdu tak udělal, zabilo by mě to, ale nejspíš bez bolesti.

Škoda, že jsem neviděl do tváří těm Ukrajincům, které jsem zabil při loupeži. To by mi jistě víc řeklo. Ačkoliv skrz jejich škrabošky bych zase nic neviděl...

Nechme to koňům, mají na to větší hlavy...

Obrátil jsem raději myšlenku k Tondovi. Pěkně se nám vybarvil, náš ateista! Alláha se mu zachtělo uctívat! Což o to, mohlo by mi to být jedno, stejně jako mi bylo jedno Józínkovo blouznění o Svědcích Jehovových, jenže mezi Tondou a Józínkem je jeden podstatný rozdíl. Zatímco Józínek nás pouze lákal, Tonda začal vyhrožovat »krvavými slzami«, až v Čechách převezmou moc. Jak asi? Uřezáváním hlav zaživa? To by jim bylo podobné, tak to přece dělají i jinde. Jenže to už není nevinné blouznění, začíná to být krajně nebezpečné, jako když nejmocnější muž světa někomu vyhrožuje nálety svými skvělými bombardéry.

Dobrá, připravím se na to.

V pátek jsem se vypravil za Tondou.

Vyjel jsem rovnou z práce a dokonce jsem se u šéfa uvolnil hned po obědě, abych nedorazil až večer a měl na mešitu i s imámem víc času. Zavolal jsem Tondovi po zaparkování na označeném parkovišti. Ozval se mi, jako by čekal jen na mě. Sešli jsme se na rohu křižovatky a pak už mě vedl k bývalé sokolovně.

Nemohu si pomoci, ale místní muslimská obec tu budovu získala možná levně, ale podle mě naprosto protiprávně. Když správce sokolovny úmyslně zadluží budovu, kterou má s péčí řádného hospodáře spravovat, aby ji po exekuci levně zakoupil jiný spolek, do kterého správce sokolovny mezitím vstoupil, je to podle mého mínění nejen střet zájmů jako Brno, ale ještě hůř – klasický tunel. Sokolové musí mít velice mizerného advokáta, když je nenapadlo podat trestní oznámení.

Nedivil bych se, kdyby i advokát Sokolské obce chodil do mešity...

Došli jsme tak až k budově, na níž se ještě vypínalo několik kovových sokolů. Rovněž plastický nápis na omítce hlásal, že jde o klasickou předválečnou sokolovnu. Ale na brance už byl honosný nápis arabskými klikyháky, který běžným Čechům nic neříká, ale místní muslimy naplňuje nezměrnou pýchou.

Zvonek tu nebyl, ale branka nebyla zamčená a Tonda mě suverénně vedl dovnitř.

Také na budově byla cedulka s tím Jedině Správným Písmem. Podle světlejšího obrysu a děr po vytrhaných hmoždinkách visela dřív na stěně vedle vchodu nástěnka, nejspíš s úspěchy místních Sokolů. Napadlo mě, že ji tam mohli nechat a mohli by do ní dávat případná oznámení věřícím, ale – co se do toho pletu, když sem nepatřím?

Slyšel jsem, že se do mešity nesmí v botách, ale žádné boty před ní nebyly. To se mi ale objasnilo ve vstupní chodbě. Až tady zřejmě udělali čáru oddělující čistou část od nečisté, jako jsme svého času šaškovali na vojně v Místě Speciální Očisty v rámci protiatomového a protichemického školení.

Podle řádky bot podél stěny s tím zřejmě muslimové šaškují nepřetržitě.

I v protiprávně získaném domě však člověk musí na návštěvě zachovávat zvyky hostitele. Nepřišel jsem vyvolávat rozbroje, takže mi nezbylo než se zout jako ostatní. Muslimové to řeší tím, že dál se chodí zásadně po kobercích, které nezebou. Dobrý zvyk, jen to muselo stát těžké peníze, neboť plocha bývalé sokolovny nebyla malá.

Nešli jsme do bývalé tělocvičny, změněné na modlitebnu, ale následoval jsem Tonda po schodišti do patra. Zřejmě zde dřív bydlel defraudant správce, ale nacházelo se tu i několik dalších místností. Tonda na jedny dveře obřadně zaklepal a vzápětí nám otevřel imám zdejší mešity.

Nemusel jsem si to ani ověřovat zbytečným dotazem. Tohle byl na první pohled Arab, od snědé tváře po tradiční arabský oděv, podobný dlouhému bílému pytlí. Kdo jiný by mohl v Čechách dělat imáma, když ne cizinec?

Tonda se trochu zakoktal, než ze sebe dostal pár slov lámanou arabštinou. Arab mu odpověděl stejnou řečí a pak se Tonda obrátil ke mně s překladem.

„Náš imám tě vítá,“ ujistil mě.

„Vyřid' mu, že to považuji za čest,“ obrátil jsem se na něho. „A můžeš dodat, že Alláh je velký, ať tu nejsem za nezdvořáka.“

Tondovi úplně zajiskřila očička, ale i Arab ožil, když slyšel známé jméno. Neměl jsem nejmenší tušení, do jaké míry umí česky a jestli mi vůbec rozuměl, ale při tom jméně musel ožít, ať už česky uměl nebo ne. Pak začal mluvit, ale nerozuměl jsem mu, ačkoliv se zřejmě snažil mluvit česky. Jenže česky řekl sotva každé páté slovo, zbytek byl podle mě arabsky a dohromady to nedávalo smysl.

„Tohle nemá cenu,“ pokusil jsem se ho zarazit. „Nerozumím vám.“

„Vidíš, jak je důležité umět arabsky?“ využil toho Tonda. „Dneska je to nutnost!“

No nazdar! Jsme v Čechách, ale když nebudeme umět arabsky, budeme ve své zemi těmi opovrhovanými. To už tady bylo víckrát, nejprve v hnědém, pak v rudém, nedávno v modrém a tentokrát je to v barvě zelené. Jenže právě to se mi hodilo.

„Prosím tě, nemáte tu k zapůjčení nějakou slušnější učebnici arabštiny?“ zeptal jsem se Tondy.

Ten to ovšem pochopil jako vstřícný krok a začal rychle a nadšeně přesvědčovat Araba. Očekával jsem, že tu nějaké učebnice mají a rozhodl jsem se, že tím skončím.

Bláhovost! Omlouvá mě, že jsem nikdy nenarazil na Araba, který se někomu snaží vnutit své zboží. I když jsem o tom ledacos slyšel.

Nejprve mi tedy oba společně vnutili českou učebnici arabštiny, slíbil jsem, že si ji přečtu. Ale když jsem se chtěl obrátit k odchodu, Arab mě výmluvným pokynem pozval do svého kutlochu a cítil jsem, že by odmítnutí pochopil jako vyhlášení války. Nešlo to jinak, vstoupil jsem.

Místnost byla vystlaná koberci, ale nebyl tu stůl ani židle, takže jsme se usadili jen tak na zem. Koberce byly huňaté a měkké, ale přece jen ne dost pro člověka, který není zvyklý sedět na zkřížených nohách. Nabídl mi nějaké sušené datle, d'obl jsem do nich aspoň trochu, abych neurazil, jenže on vytáhl z klasické mikrovlnky pečenou beraní hlavu i s upečenýma očima a to už jsem odmítl.

My Češi se budeme v Čechách tak dlouho přizpůsobovat cizincům, až padneme na hubu. Kdyby nás okupovali Eskymáci, budeme jim servilně dovážet tlapy ledních medvědů, tulení tuk a velrybí maso, budeme to s nimi pojídat třeba i syrové a mlaskat přitom blahem, protože i mlaskání bude patřit k bontónu.

„Nepřišel jsem sníst vám oběd,“ obrátil jsem se na Araba a doufal jsem, že mu to Tonda rychle a pokud možno věrně přeloží. „Přišel jsem se seznámit s arabštinou, abych si mohl prostudovat Korán v originále. Překlady do jiných jazyků prý nejsou to pravé, takže bych nejlépe začal s jazykem Mohameda.“

„Máme tu Korán i česky!“ upozornil mě rychle Tonda.

„Ale říkal jsi, že originál je lepší!“ usadil jsem ho. „Ta učebnice arabštiny mi pro začátek postačí.“

Arab zcela jistě porozuměl aspoň slovům »Korán« a »Mohamed«, takže vypadal spokojeně, ale naději na odchod jsem neměl. Přitáhl mezi nás notebook – ačkoliv za dob Mohameda počítače jistě nebyly, muslimům se zalíbily – vyvolal tam internetový prohlížeč a cosi hledal. Pochopil jsem jen zhruba, co dělá, obrazovka byla plná jen arabských klikyháků, byly i na klávesnici – na takovém notebooku by pro mě nebylo snadné ani vyvolat prohlížeč. Snad aspoň že ikony souhlasí!

Obrázky, které Arab hledal, ale stály za to.

Byly to nějaké zprávy ze současného Islámského státu. Nechápal jsem zejména záběry z ničení mešit, postavených jinými muslimy. Tady v Čechách předělávají na nové mešity i sokolovny a tam vyhazují do povětří hotové mešity, postavené dokonce

ve správném arabském slohu, protože se vůdcům Islámského státu zdají nedostatečně muslimské? To mi prostě hlava nebere!

„Poslyš – vám je jasné, proč ty mešity ničili?“ ukázal jsem Tondovi na obrázek.

„Protože to nařídil Alláh!“ dostal jsem odpověď.

A tím mě Tonda utřel jako špinavou skvrnu. Nařídil to Alláh – a basta! Proti tomu se nedalo namítat vůbec nic. Jen by mě zajímalo, jakým způsobem to Alláh těm barbarům sdělil, ale na to už jsem se nezeptal. Bylo mi jasné, že by mě oba zase utřeli stejným způsobem. Však si Alláh jistě našel způsob, jak to svým bojovníkům sdělit!

Pak mě ale zaujaly další obrázky.

Na jednom videu byla řada kluků školáků odhadem z první třídy při střelbě. Kluci drželi kalašnikovy vši silou, ale při střelbě jimi zpětný ráz mával, div je to nepoložilo.

„To je naše popravčí četa!“ ujistil mě přes můj údiv Arab a Tonda mi to úslužně překládal.

„Takoví kloučci že střílejí do lidí?“ zděsil jsem se. „Ti by měli chodit do školy a ne dělat takové věci!“

„Toto je jejich škola!“ prohlásil hrdě Arab.

Potěš koště! pomyslel jsem si. Taková mrňata a už je učí vraždit? Vždyť s nimi ty zbraně od zpětného rázu mávají!

„Každý pořádný chlap musí umět bojovat!“ prohlásil hrdě i Tonda. „V Čechách to zatím musíme tajit, ale i naši kluci to zvládají!“

„Já bych tak malé kluky do války netahal!“ odmítl jsem to.

„Neblbni, Vašku!“ okřikl mě Tonda. „Podle Koránu je to v naprostém pořádku!“

„V Koránu že je výcvik děcek s kalašnikovy?“ pochyboval jsem.

„S kalašnikovy ne,“ připustil Tonda. „Ale i menší kluci by měli umět od malička zacházet se zbraněmi. Mám v jednotce dva vnuky. Až trochu vyrostou, budou z nich bojovníci, jakým se ostatní nebudou rovnat! A budeme je potřebovat i u nás!“

„Nevidím rád ani když kluci blbnou s dřevěnými flintami,“ vrtěl jsem hlavou.

Pak jsem ale zpozorněl. Na obrazovce notebooku se objevilo známější video, co šlo i v naší televizi. Chlap maskovaný černou kuklou arabsky s anglickým přízvukem předříkával jakémusi nešťastnému Japonci trest smrti a pak přikročil k jeho popravě vlastnoručním odříznutím jeho hlavy dlouhým ostrým nožem.

„To je vzpomínkové video za našeho velkého bojovníka,“ komentoval to Tonda. „Minulý týden v pátek slavili hromadnou muslimskou svatbu, když mezi ně vletěla raketa z amerického dronu. Zabila přes padesát lidí – bojovníky, ženy i děti, stovku jich zmrzčila nebo aspoň zranila.“

Při této zprávě jsem pocítil dilema. Americké drony opět zabíjejí lidi? Už jsem si liboval, že toho Američané nechali – a ejhle! Vraždění pokračuje! Nevyčítal bych jim jednoho nebo i více zabitých vrahů, ale ty desítky žen a dětí! Neschvaloval jsem tento styl válčení předtím, neschvaluji ho ani dnes. Budu se na to muset podívat! A to i když jsem právě tomu jednomu vrahounovi smrt sám přál!

Jenže v té chvíli jako kdyby mě něco ťuklo do hlavy.

Kdybych mu přál smrt, na tom by asi nic nebylo. Ten chlap byl bezesporu vrah, smrt si podle mě plně zasloužil. Jenže – já jsem mu ji přál prostřednictvím osanarhe v době, když už byl několik dní po smrti! A vzápětí po poslání příkazu mě postihla ta nevysvětlitelná bolest hlavy!

Nevysvětlitelná? Teď to vypadalo úplně jinak! Kamínek osanarhe přijal příkaz, ale když na celém světě nenašel odpovídající cíl, obrátil tu sílu proti mně! V nepatrně odlišném provedení, ale také pěkně razantně!

No dobrá, i na tohle si budu muset dávat pozor! Vlastně bych mohl být Tondovi za tento poznatek vděčný, kdyby mi ho neposkytl jen shodou okolností.

Jenže tím můj pobyt v mešitě neskončil. Musel jsem shlédnout i několik dalších propagačních videozáznamů, na nichž pochodují bojovníci pod černou vlajkou, pár videí ničení památek na muslimy nějaké »špatné víry« (proč, to jsem nepochopil), na závěr ukázky z kázání vůdců Islámského státu k davům lidí ohnutých k zemi. Tonda mi překládal zhruba obsah kázání – a bylo to silnější než jsem čekal.

„Zabíjejte, zabíjejte, zabíjejte! Alláh to tak chce!“

Tihle darebáci jsou snad v této chvíli naživu, pomyslel jsem si – a poslal na ně přání rychlé smrti prostřednictvím osanarhe. Dvoje očekávaná bodnutí do prstů bez té příšerné bolesti – no, budou mít muslimové nad čím přemýšlet!

Pak jsem ale sehrál dychtění k učení arabštiny, aby mě konečně nechali odejít.

Tonda zářil radostí nad nově ulovenou ovečkou do stáda.

Uvidíš, troubo!

Nekončí to!

Musel jsem teď svoji pozornost rozdělit.

Na jedné straně mnou otřásl video, na kterém prvňáčci popravují lidi, kteří se nejspíš ničím neprovinili, možná těm bojovníkům jen trochu překáželi, ale spíš ani to ne. Našel jsem si to i doma a zaměřil jsem se na hlas velícího důstojníka, či co to bylo za bestii, která dávala těm školákům povely. Osanarhe potvrdilo příkaz bez problémů, znamená to, že těmto chlapečkům ubude jeden vychovatel.

Vychovatel? K čertu s takovou výchovou! Vždyť je to výchova vrahů, dala by se označit za zločin proti lidskosti!

Jenže – když se nad tím člověk zamyslí, je tato špatná výchova jen u muslimů? Nedostávají jiné děti stejný jed do dušiček v podobě oslav zločinů a masových vrahů, předváděných jako vzory bez bázně a hany?

Takhle přece vychovávají děti i jiní! Mělo by se to trestat, ne nad tím jen mávat rukou! Jenže to už není úkol pro běžného člověka, i když má osanarhe. Zvlášť když je jeden na celý svět – nemám prostě šanci napravit všechny nespravedlnosti světa!

Něco však udělat mohu a udělat bych to měl. Kolik lidí si přálo změnit svět, ale nemají ani mizivou možnost. Spousta lidí možnost má, ale buď svět měnit nechtějí, nebo ho mění, jak je to pro ně výhodnější, tedy ještě k horšímu. Mají k dispozici vše nač si vzpomenou – peníze, armády, celé národy... Já mám jen osanarhe, ale zarazil jsem s ním nejhroší nebezpečí, do kterého se svět poslední dobou řítí.

Takže – jedeme dál.

Úkol číslo jedna – bojový islám, ohrožující lidi. Podle mého kamaráda Tondy už to dorazilo i do Čech, takže je potřeba něco proti tomu udělat, když už si toho naši nezodpovědní politici nevšimli – či spíše, když to tupě a trestuhodně ignorují. Trestat ale smím jen skutečné zločiny, ne lehkomyšlnost ani tupost.

Úkol číslo dvě – americké drony. Zdá se, že ani vyřazení bankéřů neznemožnilo generálům vést dál teroristické války. Drony nejsou podle mě bojový, ale teroristický prostředek. Proč? Proti regulérní armádě jsou nepoužitelné, stačí na ně i staré stingery nebo ruské igly. Nad Doněckem nějakou dobu volně létaly pozorovací drony OBSE, než domobrana Doněcka zjistila, že předávají údaje dělostřelcům Ukrajiny, a smetla je z oblohy také. Životnost dronu nad Doněckem byla kolem jedné minuty.

Úkol číslo tři – podívat se po světě, kde se výchova dětí ubírá směrem k válce. To bude problematické, trest smrti za špatnou výchovu není zrovna adekvátní, pokud s tím není spojený přímo zločin – jako u velitele chlapeckého popravčího komanda. Zasáhnout bych mohl nanejvýš proti politikům, kteří by zločinně rozhodovali, ale i to bude diskutabilní. Ale – podívat bych se na to měl a mohl.

Úkol číslo čtyři – dát lidem přes internet najevo, co ta »nečekaná úmrtí« neboli »sudden deaths« doopravdy znamenají. Lidé už pochopili, že to není úplně přirozené, někteří si to správně spojili s armádami, ale pořád si nevšimli, že mi obranná opatření nevadí a trestám jen útočné akce – ačkoliv u okupačních armád uznávám za obrannou akci pouze odchod z okupované země.

S tím ale souvisí i úkol číslo pět – neprozradit se. Nejspíš po mně jdou všechny tajné služby světa včetně českých. Darebáci se v době ohrožení spojí bez ohledu na dřívější nepřátelství a exponenti zločinných režimů mají pořád nesmírnou moc. Lépe řečeno, zločinecké režimy světa pořád vládnou, jen se momentálně neodvažují válčit, měli by smůlu. I když ti hlavní, kvůli komu se války vedou, se ještě nevzpamatovali z akce proti hlavám této hydry.

A možná bych si měl dát i šestý úkol – pátrat po mladíkovi, který mi to osanarhe fakticky vnutil. Strašně rád bych se ho zeptal, jak to vlastně myslel a zda je spokojený se způsobem, jak jeho dar používám. Měl jsem velmi silné podezření, že to vůbec není mladík – sám přece zdůrazňoval, že stáří je jen relativní – a zajímalo by mě, ke které civilizaci patří. Jeho »Vy lidé...« mi naznačovalo, že on sám se k lidem Země nepočítá. Zmizení jeho stop ve sněhu byla záhada, zmizení chalupy ještě větší. Žádná chalupa tam podle místních nikdy nebyla, takže se jen na čas objevila... vlastně je to divnější náhoda, než rozsvícená svíčka zrovna ve chvíli, když jsem se díval do lesa, odříznutý od další cesty i od návratu spadlými stromy...

To světélko byla lákavá bludička a těžko uvěřit, že jen náhodná...

Jenže tohle jsou příliš velké záhady a nemám moc nadějí, že na ně přijdu. Budu se muset pokorně omezit na to, nač stačím.

Třeba se podívat na stránky amerických Quakerů. Jak se zdá, nejlépe pochopili moji narážku, že »sudden deaths« postihují hlavně darebáky, jejichž fotografie, videa nebo aspoň hlasové nahrávky jsou dostupné na internetu. Videoreportáž ze zasedání Mezinárodního měnového fondu není jejich dílem, ale podle komentářů asi správně pochopili, jak mi pomohla tuto hydru vyřadit.

Mohli by mi opatřit podobnou reportáž z armádního střediska řízení dronů?

A i kdyby ne, měl bych jejich snahu ocenit. Nejlépe tím, že reportáže na jejich stránkách správným způsobem využiji. Mají toho tam víc – například ze soukromých věznic, to je také síla!

Popojedem, bratře Žižko!

Chlapi v mé nové práci oslavovali kolegovy narozeniny a šel jsem tedy s nimi do hospody. Zkrátka domů nepojedu odpoledním autobusem, ale až večerním. Drahá polovička ani neprotestovala, když jsem jí to telefonoval.

Zábava se točila nejprve kolem posledních problémů v práci, pak mírně sklouzla k počasí, ale brzy se stočila k podivné sérii »sudden deaths« – »nenadálých smrtí«.

Chvíli jsem jen poslouchal, ale když jsem vyslechl několik velice zajímavých teorií, které ovšem byly naprosto mimo, přidal jsem svou trošku do mlýna.

„A všimli jste si, chlapi, že ty nenadálé smrtě postihovaly jen papaláše, kteří se mohli nějak míchat do válek?“ nadhodil jsem.

„Blbost!“ namítl oslavenec. „Co mají bankéři společného s válkou?“

„Třeba to, že všechny války financují,“ usmál jsem se. „Financovali přece zatím všechny a obvykle financují obě strany. Angličany i Hitlera, vzbouřence i vládní akce proti nim. Jak to říkal Henry Ford před sto lety? Zmocněte se padesáti nejbohatších finančníků světa, neprodyšně je izolujte – a zastavíte všechny války.“

„Ale to je přece nesmysl,“ namítal další kolega. „To je nějaká konspirační teorie, vymyšlená na oblbnutí lidí!“

Samozřejmě jsme se neshodli. Pro mě by hovořila šňůrka prezidentů, generálů, ministrů obrany, financí i zahraničí, proti mě vytáhli úmrtí v České národní bance, kde se rozhodně o žádné válce nerozhodovalo. To jsem neměl dělat, uvědomil jsem si pozdě. Pomohlo to Čechám, ale teď jsem musel chtít nechtě připustit, že právě tyhle mrtvoly do mé »konspirační teorie« nezapadají.

A to ještě nevěděli o trojici Ukrajinců v kavárně!

Ale i tak mě úplně ukřičeli. Mohl bych je přesvědčit jediným pokusem, jenže to bych se musel prozradit. A to zatím nešlo. Jejich »konspirační teorie« byly sice ještě uhozenější, až mě to bolelo, znal jsem pravdu, ale nemohl jsem ji použít.

To našťve!

Nový šéf mě poslal služebně do Prahy zařizovat něco pro firmu. Byl to od něho tak trochu projev důvěry, ale zapracoval jsem se rychle, tak proč bych nemohl občas zařídit i něco venku?

Jel jsem tam linkovým autobusem, ale v Praze jsem ve vstupu do metra narazil na bývalého spolužáka.

„Vášo, to je náhoda!“ zavolal za mnou, když jsem ho minul bez povšimnutí.

Bylo to tím, že jsem byl trochu zamyšlený a nesledoval jsem pořádně lidi kolem sebe, jinak bych ho nemohl přehlédnout.

„No vidíš, málem jsem si tě nevšiml!“

Saleha si v davu nevšimnout, to chce hodně nepozornosti. Saleh je trochu tmavší pleti než aby se dal zaměnit s Moravákem. Nejprve v Čechách studoval a potom už se do své domoviny nevrátil. Nutno uznat, jeho domovina je dodnes příliš horká, než aby se mu tam líbilo, takže tu získal nejprve azyl a pak i naše občanství. Našel si tady ženu a považuje už za svůj domov Čechy. I když... asi před dvěma lety měl smůlu, parta bezmozků s holými lebkami si ho vyhlédla za oběť a zmlátili ho v domnění, že je to Cikán. Řvali na něho sprostě jako na žáka zvláštní školy, ačkoliv je to dvojitý doktor a co do vzdělání by mu všichni dohromady nesahali ani po ponožky.

Na druhé straně je ovšem pravda, že ho nedlouho předtím okradli Cikáni, takže své zmlácení bral s humorem, že to prostě schytl omylem za ty darebáky.

„Poslyš, nepopovídáme si?“ lákal mě. Ani moc nemusel, šéfovu záležitost jsem už vyřídil a za chvíli jsme už seděli nad kávou v nejbližší kavárničce.

Předvedl mi fotografie svých dětí. Měl je později než já, takže mu teprve studují, ale ty už jsou tady v Čechách doma a o jeho původní vlasti mají jen mlhavé ponětí. Tvrdil mi, že je tam jednou vezme, až se tam zrovna nebude střílet. Naštěstí všechny tři zdědily světlejší pleť po mamince a nemají prý žádné problémy ani s rasisty, ani se spolužáky, kteří jinak každou odlišnost přinejmenším vysmívají.

Měl jsem naštěstí rodinné fotografie aspoň v mobilu a mohl jsem patřičně hrdě předvádět i své potomstvo.

Pak jsem otočil řeč na náboženství. Když Saleh přijel do Prahy coby studentík, byl to muslim, ale než skončil fakultu, už to nijak vážně nebral. Čeští ateisti na něho

zapůsobili tak, že si s námi dával vepřový guláš, ohromně mu chutnaly jitrnice a pivo a přestal se modlit s hlavou k Mekce. Pivem to začalo, pak jsme mu objasnili, že vepř je u nich skutečně zvíře nečisté, neboť v jižních krajích je to díky plejádě všelijakých parazitů chodící biologická bomba, jenže u nás v chladnějším pásmu tolik parazitů není, prakticky jen trichinelóza a tu veterináři na jatkách hlídají. Důležité je, že maso tepelně zpracované nebezpečné není, proto si všichni dáváme vepřový guláš bez obav z nákazy. Zpočátku to odmítal, ale jednoho dne i ten vepřový guláš ochutnal. Hlad by ho sám o sobě nezlomil, ale pohled na debužirující spolubydlící studenty a vědomí, že na koleji nic jiného není, vykonaly své. Pak už ten zákaz hodil za hlavu úplně.

Tím mu ovšem přibyl další důvod nevracet se domů. Kdyby se jeho krajané nebo nedej-alláh sousedé dozvěděli, že se nemodlí, jí vepřové a pije pivo, nejspíš by ho jako odpadlíka od víry na místě zabili. Navíc si vzal za manželku nevěřící a nikdy neměl chuť ji pořádným zmlácením převést na víru, což je další smrtelný hřích.

Saleh byl zkrátka přesným opakem Tondy. I když jsem si myslel, že to Tonda dělá čistě z vypočítavosti, než že by ho Alláh doopravdy osvítil. Tím hůř!

Když jsme se dostali až k muslimské rozpínavosti, Saleh si jen povzdychl.

„Doufám, že aspoň ty mi to vyčítat nebudeš!“ obrátil se na mě.

„Taky doufám, že tebe s nimi spojovat nemusím,“ přitakal jsem mu. „Leda bys pocítil nějakou Alláhovu vůli a přišel mi uříznout hlavu.“

„Toho se neboj,“ ujistil mě. „V tomto směru jsi na tom lépe než já. Tebe by naši považovali za křesťana a ty ještě uznávají, ale já jsem pro ně odpadlík od víry a to je pro ně méně než pes. Už jsi slyšel, co je méně než nic?“

„Méně než nic?“ tušil jsem nějakou čertovinu. „Snad dluh, ne?“

„Vedle jak ta jedle!“ oznámil mi, tohle české úsloví se mu líbilo už dávno. „Tak si představ takovouto stupnici hodnot. Co je méně než muslim? No přece žid. Co je méně než žid? Křesťan. Co je méně než křesťan? Nevěřící. Co je méně než nevěřící? To už jenom zvíře nečisté, pes. Co je méně než pes? Nic. A co je méně než nic? No přece – žena!“

„Fuj!“ otrásl jsem se. „Tohle tak slyšet tvoje Marta!“

„Ta se tomu nejprve smála, ale pak taky zvažněla,“ přikývl Saleh. „Říkala, ještě že nejsi taky takový! A kdybys byl, nikdy bych si tě nevzala!“

„A stačí ti jedna ženská?“ zeptal jsem se ho.

„Docela jo,“ řekl. „I když mi nevádí koukat na hezké holky, ani Martě to nevádí. Tady v Čechách je to úžasná pohoda, holky tu nechodí v pytli, to je pastva pro oči. Ale stačí si představit práci s dětmi a stačí mi naše tři. No jen si to představ, já jsem doma Martě pomáhal koupat mimina!“

„To je snad normální, ne?“ opáčil jsem.

„Ani u vás to není jisté,“ posteskl si. „I vaši chlapi se tomu prý vyhýbají. Přitom je to docela zábavné. Ale pravý muslim by ženě s dětmi nepomohl ani za nic!“

„Víš, ty už vlastně nejsi muslim, ale Čech!“ zhodnotil jsem to. „Takový jako ty by mi vůbec nevádl. Jenže tu jsou i muslimové, kteří by chtěli proti nám bojovat, střílet nás nebo řezat hlavy.“

„Já vím,“ pokýval hlavou. „Ale co já s nimi udělám? Sám abych se jim vyhýbal! To jsem vlastně zapomněl – co je méně než nevěřící? Odpadlík od víry – ten musí být popravený co nejdřív! Takže se musím mít na pozoru nejen před skiny, ale i před vlastními! Přiznám se, je to někdy únavné!“

Zamyslel jsem se. Tondovi důvěřovat nemohu, ale Saleh? Saleha si vážím od studií a věřím mu. Muslim to ani zdaleka není, nehrozí mi tedy od něho nebezpečí.

„Poslyš, máš ty ještě nějaké spojení se svým rodištěm?“ zeptal jsem se ho.

„Mám – ale velice slabé,“ zvažněl. „Asi dvakrát jsem si za tu dobu poslal maily s bratrem a někde tam mám i dvě sestry, jenže jsou vdané a nemohou si se mnou psát, manželé je prý drží hodně zkrátka. Nač tě to zajímá?“

„Potřeboval bych se spojit s někým z vaší země,“ řekl jsem. „Přesněji s někým, kdo má větší přehled o Arabském světě.“

„Nač ti to ale bude?“ podíval se na mě shovívavě.

„Poslyš, zaslechl jsi v poslední době pojem »náhlá smrt« nebo anglicky »sudden deaths«?“ zeptal jsem se ho.

„Něco jsem slyšel,“ zpozorněl. „Ty o tom snad něco víš?“

„Domnívám se, že to nejsou přirozená úmrtí,“ řekl jsem.

„O tom nikdo nepochybuje,“ mávl rukou, že mu sděluji takovou samozřejmost.

„Jenže já si myslím, že vím, podle čeho se tyhle smrti objevují,“ řekl jsem.

„Neříkej!“ zarazil se a viděl jsem, že to vzbudilo jeho zájem.

„Uvažuj,“ pokračoval jsem. „Nejznámějším případem je hromadná smrt členů Mezinárodního měnového fondu. Stala se krátce po zveřejnění videa z jejich zasedání v Londýně. Tyhle smrti se podle mě stávají, když se na internetu objeví tváře těchto grázlů, v některých případech stačil i jejich hlas. Musí být ale jisté, že jde o gaunery, kteří si tu smrt zaslouhují.“

„Zajímavé!“ zamyslel se. „Kdyby to byla pravda...“

„Vyzkoušel jsem si to,“ pokračoval jsem. „Umístil jsem na internet adresu videa, kde bojovníci Islámského státu cvičí ve střelbě malé kluky. Vystavovat děti takovým krutostem považuji za zločin, ale ti, co zařizují »sudden deaths« mají nejspíš podobné mínění, takže tam přinejmenším jeden z těch cvičitelů zemřel.“

„To mohla být náhoda,“ zavrtěl hlavou.

„Opakovalo se to víckrát,“ ujistil jsem ho.

„Ty tedy tvrdíš, že znáš tu bandu, co vraždí válečné jestřáby?“

„Neznám,“ odvětil jsem. „Ale vím, že když umístím na jeden server fotku, video nebo záznam hlasu někoho, koho považuji za zločince, do týdne zemře.“

„A mohl bys mi to předvést?“ vyskočil.

„Nemohl,“ posadil jsem ho zpátky do židle. „Pochop mě, já těm lidem fandím, proto ten server neprozradím ani na mučení. Ale můžeme to vyzkoušet.“

„Jak to chceš vyzkoušet, když mi to neukážeš?“

„Jednoduše,“ usmál jsem se. „Můžeme společně vypátrat dalšího grázla, který si zaslouží »sudden death«. Až se na něm my dva shodneme, pošlu jeho identifikaci na ten server a když do týdne zemře, je to prokázané. Pro jistotu to můžeme zopakovat i víckrát – ale já už jsem to zopakoval tolikrát, že o tom nepochybuji.“

„Kdyby to byla pravda!“ vzdychl si.

„No a k tomu bych potřeboval spojení na někoho, kdo žije přímo na místě,“ řekl jsem naléhavě. „Někoho, kdo není fanatik a pochopí, že zločiny mají být ztrestané, ať se jich dopustí kdokoliv. Někoho, kdo mi občas pošle video, fotografii nebo zvukový záznam nějakého zločinu. Postarám se o přeposlání tomu, kdo darebáky ztrestá.“

„Hele – a to si je ta banda mstitelů nedokáže zjistit sama?“

„Řekl bych, že si jich už sami zjistili dost,“ ujistil jsem ho. „Těch případů přece byly stovky. Ale žádný člověk není vševědoucí a když jim to můžeme usnadnit, proč to neudělat?“

„Ale – to bychom se i my dva podíleli na těch smrtích!“ namítl nesouhlasně.

„To máš tak,“ pokrčil jsem rameny. „Kdyby někdo před tvýma očima podřezával dítě, co bys udělal? A představ si, že máš zbraň a zločinec se netají úmyslem vraždit další děti. Nechal bys ho vraždit je?“

„Ty bys takového lumpa zabil?“ podíval se na mě tázavě. „Ty – takový známý pacifista a obdivovatel Gándího?“

„Víc než deset takových lumpů jsem na ten server odeslal,“ ujistil jsem ho. „Ani jeden už nežije, všichni skončili na »sudden deaths«. Ale výčitky svědomí mě netrápí. Naopak mám dobrý pocit, že jsem nejspíš zabránil mnoha jiným vraždám.“

„Kdyby to byla pravda...“ vzdychl si opět.

„Přidal by ses?“ usmál jsem se na něho.

„Možná,“ odvětil vyhýbavě. „Musel bych si to ještě pořádně promyslet.“

„Promysli,“ povzbudil jsem ho. „Chápu, není to jen tak. Taky jsem nad tím dost přemýšlel, než jsem se do toho dal. Potíží je, že člověk by neměl brát spravedlnost do svých rukou. Od toho si přece platíme policii a soudce! Jenže i když berou nestydaté platy a ještě jim je to málo, výsledky mají neslavné. Spravedlnosti se člověk nedovolá ani v Čechách, ani v Evropě a nevím o tom, že by to někde ve světě bylo lepší.“

„A ty si myslíš, že to změníš?“ nedůvěřoval mi.

„Když se bezpráví stane zákonem, odpor se stane povinností,“ pokračoval jsem. „Ukázalo se nepochybně, že současný systém justice selhal. Možná ne na celé čáře, drobné zlodějčky a násilníky jakž takž postihuje, i když spravedlnost ani tam velkou váhu nemá, neboť neměří stejným metrem. Ale u velkých zločinů beznadějně selhala. Justice ještě nikde nezabránila válce, naopak, vždycky se přidává na stranu válečných jestřábů. Soudy trestají odpor proti válce, ale její podněcování nepostihují.“

„Jenže ty bys to nahradil úplnou anarchií!“ namítl. „To by bylo ještě horší!“

„Úplná anarchie v tom nebude,“ nesouhlasil jsem. „Za celou dobu, co to sleduji, nepostihla »náhlá smrt« ani jednoho nevinného. Nejčastěji to postihuje válečné štváče po celém světě. U nás v Čechách to postihlo bankovní radu České národní banky, ale ruku na srdce, neškodili ti pánové Čechám víc než mafie?“

„Myslíš si, že i Mezinárodní měnový fond lidem škodil?“

„To si tedy piš!“ ujistil jsem ho. „Kdekoliv zasahoval, vždycky přivedl danou zemi k úplnému bankrotu. Zachránily se jen ty země, které jeho pomoc odmítly.“

„Jen hlupák odmítne nabízenou pomoc!“ mínil.

„Naopak!“ ujistil jsem ho. „Jen hlupák přijme pomoc Mezinárodního měnového fondu! Vždyť to žádná pomoc není! Bankéři ji podmiňují »reformami«, které tu zem spolehlivě hospodářsky potopí. Zpočátku poskytnou nějaké peníze, ale to není žádný dar, jen půjčka s nestydatými úroky, které pak tvrdě vymáhají. Obvykle se zmocní všeho, co v nešťastné zemi má nějakou cenu. Jakápak je to pomoc?“

„Ale co já vím, některé země se díky té pomoci dostaly z nouze!“

„Tak se na ně dneska podívej pořádně!“ navrhl jsem mu. „Nejprve všechno, co mělo nějakou cenu, prodaly bankéřům. Pak se hospodářství zdánlivě vzpamatovalo, ale jen z pohledu zvenčí. Zdá se, že země vzkvétá, podniky pracují, vykazované HDP stoupl. Neukazuje se, že všechny zisky mají jen bankéři a lidé se tam mají podstatně hůř než předtím, na cizí majitele dřou za menší mzdy, cizí banky je nestydatě okrádají a kdybys neměřil hospodářství zemí pofidérními ukazateli jako HDP, ale procentem lidí pod hranicí chudoby, to teprve uvidíš, jak je »pomoc« Mezinárodního měnového fondu účinná!“

„To si budu muset pořádně promyslet,“ opakoval.

„Promysli,“ souhlasil jsem. „Kdybys nesouhlasil s pohledem, koho považovat za zločince, ignoruj je. Ale spousta zločinců je nepochybných, neboť vraždí bez zábran a ani se s tím neskrývají. Problém je, že ta banda, jak jí říkáš, potřebuje k vynesení rozsudku nejen popis zločinů, ale i jednoznačnou identifikaci. Fotografie, video nebo alespoň hlasový záznam. Když si probereš všechny její »oběti«, naprostá většina byla ze západních zemí. Zřejmě je tam nejvíc lidí, kteří potřebné údaje seženou. Jenže tím se nepřipustně zvýhodnili zločinci z muslimských zemí. A to by podle mě bylo třeba napravit. A mohli by to napravit samotní muslimové, kdyby zločince a válečníky ze svého okolí odmaskovali.“

„Já už přece nejsem muslim!“ namítl.

„Nejsi – a to je dobře,“ souhlasil jsem. „Ale pocházíš ze země, kde muslimové dodnes vraždí a nikdo se jim nemůže postavit. Přitom by stačilo poslat pár fotografií nebo zvukových záznamů na správnou internetovou adresu.“

„Ale říkal jsi, že mi ji neřekneš!“ namítl.

„Neřeknu,“ přikývl jsem. „Uvědom si, že ta banda, jak jí říkáš, není oficiální, ale partyzánská. Světu vládnou zločinci, někde otevřeně, jinde – jako u nás – maskovaní za neškodné a dokonce úctyhodné gentlemany. Po té »bandě« pátrají všechny světové tajné služby, české nevyjímaje. Je tedy nutné a správné utajovat cestu k ní, jak jen to jde. Já vlastně ani nevím, jestli ten server patří přímo té bandě, nebo je jen dalším článkem řetězu. Stačí mi, že funguje. A naopak, takový řetěz má výhodu. Kdokoliv na cestě, komu se v konkrétním případě ten trest nezdá spravedlivý, může ten řetěz přerušit. Prostě takovou zprávu nepustí dál – a je to.“

„A taky jsi někdy takovou zprávu nepustil dál?“ zeptal se mě opatrně.

„Já jsem až dosud nebyl článkem řetězu,“ odvětil jsem.

„Počkej!“ zarazil mě. „Jednou jsi článkem, jednou nejsi. Jak to?“

„Dosud jsem byl koncovým článkem,“ upřesnil jsem to. „To já jsem vyhledával darebáky, co si zaslouží trest. Pochopitelně jsem o nich posílal zprávy jen když jsem

si byl jistý, že to pomůže spravedlnosti. Další články řetězu to zřejmě uznaly, takže je také poslaly dál, až ty darebáky dostihla »náhlá smrt«.

„Takže – kdybych se stal takovým článkem řetězu, mohl bych také posuzovat, co je a co není spravedlivé?“

„Ovšem!“ ujistil jsem ho. „Naopak bych řekl, čím víc lidí v tom řetězu bude, tím menší nebezpečí, že to postihne nevinného. Ty články řetězu zastupují vlastně porotu, která se musí na vině shodnout jednomyslně. Stačí, aby jediný v té cestě nesouhlasil, řetěz prostě přeruší a nic se neděje. Samozřejmě jen když se daný darebák nedostane do jiného, jednomyslnějšího řetězce. To na druhé straně snižuje pravděpodobnost, že zločiny uniknou spravedlnosti.“

„Promyslím si to,“ rozhodl se definitivně Saleh.

„Promysli,“ povzbudil jsem ho. A dal jsem mu svoji internetovou adresu.

Pak jsme se zvedli, zaplatili a rozešli se. Myslím, že jsem mu zasadil pořádného brouka do hlavy.

Uvidíme!

Pavučina

Myšlenka řetězce, zastupujícího poroty, vlastně nebyla úplně marná. Nepřeháněl jsem ani, když jsem se pasoval na koncový článek řetězu. Byla to nakonec pravda. Chtělo by to ale víc takových řetězců, obsáhly by víc darebáků.

Jenže v té chvíli mě napadlo něco, z čeho mě až zamrazilo.

Panebože, já tady vlastně vážně plánuji továrnu na smrt! Nepřekročil letos počet mých popravených i počty popravených v Číně? Vždyť už ani nemám přehled, kolik lidí jsem poslal za jejich prapředky! Opravdu mi tihle darebáci nestojí za to pořídit si o nich aspoň nějakou suchou statistiku? Co když bude někdy někoho právě ten počet zajímat? To už se nejspíš nikdy nikdo nedozví. Spousta těch případů se dnes považuje za sice nenadálou, ale přirozenou smrt. Většina válečných jestřábů bývají odjakživa dědci nad hrobem, kteří sadisticky ženou na válečná jatka mladé kluky, jak to ve své knížce napsal ruský básník Puškin. Když je v noci tiše sklátí infarkt nebo mrtvice, už to nikdo od »sudden death« neodliší! Jistotu vlastně mám jen já – potvrzující bodnutí do prstů v okamžiku vykonání příkazu. Protože posláním příkazu smrti na někoho již mrtvého si přivolám jen ukrutnou bolest hlavy.

Což je právě u těch válečnických starců až příliš pravděpodobné a měl bych být rád, že mě to potkalo zatím jen jednou!

Tak pozor s těmi řetězci! Spíš bych se měl zajímat, co budu dělat, až mi ve světě darebáci dojdou. Víc než rozšiřování svých sítí bych se měl zajímat o jejich postupný útlum, až splní svůj účel!

Ačkoliv – to bude asi snadnější než rozšiřování. Počet vykonaných poprav začne prostě klesat – a bude to! A já se kajícně vrátím ke své profesi, kterou jsem vlastně ani na okamžik neopustil. Změním se opět v malou šedivou myš a na dobu, kdy jsem byl vládcem nad životem a smrtí stovek darebáků, budu jen vzpomínat.

Zajímalo by mě, jak se asi vedlo jiným lidem v takto privilegovaném postavení? Někteří se cítili podobni bohům a šmahem odsuzovali mávnutím ruky nebo otočením palce dolů bez ohledu, zda šlo o protivníky nebo o úplně nevinné. Tihle se s pocitem nadlidství nikdy rozloučit nechtěli a když museli opustit trůn, nebo dokonce vkročit na popraviště v opačné roli odsouzenců, stěžovali si na nespravedlnost osudu. Ať šlo o císaře starého Říma nebo velitele koncentračních táborů ve všech zemích, kde je místní despotové provozovali.

Mýtus o vyvolenosti jedinců i celých národů má, jako většina plevelů, příliš tuhý kořínek, než aby se dal snadno vytrhnout! U některých národů se drží již celá tisíciletí a pořád v nich nalézám živnou půdu – být Vyvoleným je přece tak sladké!

Musím si zajít do knihovny a něco si o tom přečíst.

Nechci přece dopadnout jako císař Nero, velitel Oswietimi Rudolf Höss, šéfové ruských gulagů Genrich Jagoda a Nikolaj Ježov! Anebo aspoň upadnout do obecného opovržení, jako Donald Rumsfeld nebo Barack Obama, který i v projevu při přebírání Nobelovy ceny míru hájil »spravedlivou válku USA«.

Tím přece spáchala Nobelova cena míru morální sebevraždu!

Může si ale vrah získat úctu lidí? A nejen stejných vrahů, jako je sám?

Ale ovšemže může, lidé jsou na to dost pitomí!

Mají úctu američtí prezidenti? Jistěže mají! Celý svět se jich bojí! Jenže kolik jich za celou dobu své funkce nevedlo žádnou válku? Mohli bychom jim jako plus započítat aspoň účast Spojených států ve světových válkách? Těžko – to by nesměli mít lví podíl na jejich rozpoutání tím, že vyzbrojovali obě strany.

Uvidíme!

Dnes jsem udělal objev, který může změnit všechno.

Našel jsem na webu amerických Quakerů video, kde vzpomínal na své hrdinné skutky jeden z veteránů války ve Vietnamu. Sami Quakeri to označili jako »úžasnou sbírku válečných zločinů«. Představil jsem si toho »hrdinu« a málem bych už na něho poslal »vteřinu«, když jsem se v poslední chvíli zarazil.

Vždyť on se mohl jenom planě vychloubat! Přece není možné, aby někdo páchal takové ohavnosti a ještě se jimi chlubil!

Jenže kamínek osanarhe se mi už pod prsty chvěl a čekal jen na časové určení, kdy má označenou osobu zabít. Co teď? Nejdelší časový interval je pouhý měsíc, víc se určit nedá. Co když je ten chlap jen nevinný chlubílek? Toho přece zabít nechci!

Zavřel jsem křečovitě oči, abych mohl rychle a nerušeně přemýšlet, co dál. Moc naděje jsem neměl, ale co kdybych prostě kamínek osanarhe přestal tisknout a nechal ho klidně ležet v koženém pouzderku?

Jenže v té chvíli se to stalo.

Ačkoliv jsem držel oční víčka křečovitě sevřená, najednou jsem prohlédl. Jenže jsem se nedíval svými očima! Díval jsem se na úplně neznámý pokoj, ve kterém jsem zaručeně nikdy nebyl. A kdybych se jen díval! Měl jsem i jiné příšerné pocity, cítil jsem se jako v děsivé opilosti, v ústech jsem cítil ostré pálení alkoholu, musel to být hodně ostrý destilát! Motal jsem se a nemohl jsem zaostřit pohled, který mi sám od sebe klouzal doleva a doprava. Stěny byly polepené obrázky, polovina z nich byla bojová technika, vrtulníky, plakáty s názorně rozkreslenými útočnými puškami, či co to vlastně bylo, ale ještě víc tu bylo obrázků nahých žen.

Proboha, co je tohle? pomyslel jsem si.

„What's shit?“ ozvalo se mi v hlavě.

Strnul jsem. Tohle je fakt divná halucinace!

„Fuck Vietnam! Fuck all!“ nadával mi v hlavě kdosi jadrně anglicky.

A aniž bych to chtěl, natáhl jsem před sebe ruce.

Jenže – tohle přece nejsou moje ruce! Na pravé ruce mi chyběly všechny prsty, byl to jen pahýl s dlaní, mohl jsem se o ni opřít, ale bez prstů jsem nemohl vůbec nic uchopit. V levé jsem držel skoro dopitou láhev. Stočil jsem na ni pohled a stačil jsem přečíst jediné slovo – »whisk« – zbytek mi zakrývaly vlastní prsty. Aniž bych se ale o cokoli snažil, zvedl jsem láhev ke rtům a pořádně jsem si lokl alkoholu ostrého jako břitva, až se mi udělaly mžitky před očima.

Vší silou jsem oči otevřel – a všechno rázem zmizelo.

Seděl jsem doma u svého notebooku a před očima mi dobíhalo video, na němž se jakýsi válečný veterán z Vietnamu vychloubá vlastními zločiny.

Maně mi sjel pohled na jeho ruce. Na pravé mu chyběly všechny prsty.

Došlo mi, že jsem se před okamžikem díval na svět – jeho očima.

A kdyby jen očima, sdílel jsem s ním všechny pocity! Zatímco na tom videu se před lidmi snažil zaujmout postoj frajera nad frajery, v mém vidění seděl doma opilý jak zákon káže, chlastal a nadával na Vietnam a na celý svět. Zastihl jsem ho podle všeho v úplně jiné době.

A došlo mi, že kamínek osanarhe ho nakrátko připojil na mé vnímání, místo aby ho prostě zabil.

Jak jsem to vlastně udělal? Začal jsem jako u příkazu smrti, jenže místo určení času jsem prudce zavřel oči. Nebo to bylo jinak? Nejjednodušší by bylo zopakovat to. Je-li pokus opakovatelný, dá se uchopit vědecky.

Opět jsem se soustředil na veterána z Vietnamu, stiskl kamínek osanarhe a sevřel křečovitě oční víčka.

Tentokrát jsem krácel nejistým krokem opilce tmavou chodbou. Levou rukou jsem svíral pistoli, pravou bezprstou jsem strčil do dveří. Vyšel jsem na ztemnělou ulici a očima ji přelétl. Byla skoro pustá, ve slabém světle luceren veřejného osvětlení nebylo vidět téměř nic, jen v dálce se objevila světla přijíždějícího auta. Vypadalo to na rychle přijíždějící běžné osobní auto.

Aniž bych chtěl, zvedl jsem ruku s pistolí, podepřel si ji druhou rukou a zamířil tam, kde by měl v kabině sedět řidič.

V té chvíli jsem se vzepřel.

»Snad ho nechceš zastřelit?« vmetl jsem mu otázku a přitom jsem se soustředil na jeho ruce. Donutil jsem ho, aby jeho ruce klesly dolů a aby tak přestal mířit.

„What's shit?“ ozvalo se mi v hlavě. „What's a strange words?“

Došlo mi to. Ptal jsem se ho česky a on česky nezná ani slovo. Nicméně jsem ho přinutil sklonit hlaveň pistole a přestat mířit. Zatím dobrý!

»Stop killing!« poručil jsem mu – zastav to vraždění.

„Why?“ odpověděl mi značně nevrloú otázkou – proč?

»Stop killing and don't ask me why!« nařídil jsem mu – zanech vraždění a neptej se mě proč!

„But why?“ trval na zdůvodnění.

»I say it!« trval jsem na svém – protože jsem to řekl! A basta!

„Who are you?“ změnil tedy otázku. Chtěl by vědět, kdo jsem, že s ním mluvím tak nezvykle – vlastně zevnitř...

»I am your death!« zkusil jsem ho postrašit. Vlastně i to je pravda, mohu být jeho smrt, stačí málo.

„Fuck you!“ odsekl a opět zdvihl ruce s pistolí. Automobil byl už blízko a pokud by opravdu chtěl vystřelit, měl by nejvyšší čas. Jenže já jsem ho opět přinutil sklonit ruce se zbraní k zemi a přidržel jsem mu je dole, dokud automobil nepřejel. Má vůle měla zřejmě přednost, byl jako maňásek navléknutý na mé ruce.

»Don't gamble with me!« napomenul jsem ho zostra – nehraj si se mnou!

„Dal jsem ti přece stovky žluťásků!“ rozkřikl se nahlas americkou angličtinou, ze které jsem pořád některá slova nechápal. „Tak teď zavřu hubu a mlč!“

„Smrt nemá hubu!“ opravil jsem ho důstojně.

„Mrtví nekoušou!“ protestoval.

„Mohl by ses divit!“ varoval jsem ho. „Opravdu jsi zabil tolik lidí?“

V té chvíli zmlkl a místo slov začal vzpomínat. Před očima se mi míhaly desítky mrtvých i umírajících, zastřelených i rozpáraných bodákem, až mě z toho přemáhal hnus. Nejhorší bylo, že ty mrtvolky nebyly nehybné. V jeho vzpomínkách se umírající ještě kroutili a řvali bolestí, to bylo stokrát horší než hory studených, ztuhlých mrtvol na fotografiích z koncentračních táborů. Ten chlap přitom zabil sotva dva, nanejvýš tři bojovníky Vietnamu, zbytek jeho obětí byly ženy a děti. V několika okamžicích mi došlo, že jeho chlubení na tamtom videu nebylo žádné plané vychloubání. Zhnuseně jsem vši silou otevřel oči, pak jsem se znovu soustředil na jeho tvář z videa, stiskl osanarhe a přidal jediné slovo: »vteřinu«!

Možná ho najdou až ráno – před jeho domem s pistolí v ruce, ale už studeného a neškodného. Quakeři měli pravdu, tenhle zabiják si »náhlou smrt« zasloužil.

Jenže tím se mi otevřely další možnosti, stejně příšerné jako ta první.

Pomocí osanarhe se mohu napojit na vědomí zvolených lidí. Dokud se nebudu příliš zřetelně projevovat, nejspíš si toho ani nevšimnou. Při troše šikovnosti a štěstí získám od takového člověka jeho vzpomínky, které se nedají zfalšovat, jako výpovědi svědků před soudem. Je to vlastně čtení myšlenek, spojené s ovlivňováním lidí.

Ve spojení s první možností je to ale strašná moc nad lidmi. V rukou diktátorů by to bylo skutečné prokletí lidstva. Takže si musím umět včas poručit dost! A dát si pozor, aby nepřetekla míra.

A nebude to snadné.

Saleh mi poslal mail s několika přílohami, samá otřesná videa z poprav zajatců. Trest smrti je sám o sobě zvěrstvo a muslimové si navíc vybírali co nejodpudivější způsoby poprav. Jenže na těch záznamech zanechávali dostatečné identifikace, abych je mohl jednoznačně určit pro osanarhe.

Tentokrát jsem se nespokojil trestáním vražd. Nejprve jsem se do každého vraha vcítil a podíval se na jeho současnost. Nikdo z nich přece nevráždil sám o sobě, nikdo nežije ve vzduchoprázdnu, ale má kolem sebe další lidi – a vrahové i další vrahy.

Ze vzpomínek jedněch jsem se pak dostával k dalším. Buď si na ně vzpomínali, nebo mě k nim navedli přímo. Z jednoho oddílu vedly nitky k sousedním, kde jsem nacházel další. Každá armáda přitahuje sadisty, ale nejhorší je armáda náboženská. Je takové pravidlo, že špatní lidé mají sklon dělat zlé skutky, ale aby zlo páchali i jinak dobří lidé, k tomu je zapotřebí náboženství, nebo vlastně – jakákoliv ideologie.

Ideologicky se dá zdůvodnit, ospravedlnit a třeba i nařídit i ta největší špinavost.

V islámském světě se mi začala rýsovat obrovská, nestvůrná pavučina vztahů. V každém uzlu seděl místo pavouka sadistický vrah. Muslimů je po celém světě jeden a půl miliardy, ale i když je naprostá většina mírných jako beránci, ti militantní určují chování všech.

Když něco nařídí Alláh, pak se o tom zkrátka nediskutuje!

V této chvíli mi ale opravdu začala chybět arabština.

Trestat vrahy pomocí osanarhe je poměrně snadné, když se nikdo z nich svými vraždami netají a naopak je považuje za zásluhy. Horší je, když k vrahům nemůžete jejich oběti jednoznačně přiřadit a oni sami se tváří jako nevinítka.

Osanarhe umožňuje připojit se na vrahovo myšlení, ale to má význam jen tehdy, když mu rozumíte. Když mluví – a především myslí – jazykem, kterému nerozumíte, jste i se čtením myšlenek nahraní.

Anglicky umím a domluvím se, takže obsáhnu velkou část světa, jenže arabsky ne a tím mi uniká většina světové muslimské populace.

Budu muset využít samotných muslimů, aby mě arabsky naučili co nejrychleji. Nebude ale pokrytecké využívat je k něčemu, co hodlám obrátit proti nim?

Možná. Ale bude to nutné.

Zavolal jsem Tondovi a sondoval jsem, jak hodně mají v současné době žáků na vyučování arabštiny a jestli by neměli o jedno místo víc.

„Já věděl, že se k nám dáš!“ jásal Tonda.

„Moment!“ zarazil jsem ho. „To jsem přece neřekl. Jen by mě zajímalo, zda se dá někde rychle naučit arabština a vzpomněl jsem si, že se o mešitách říká, že tam mají vynikající učitele arabštiny. Proto se zajímám, kolik stojí kurs arabštiny u vás a zda ještě máte volná místa. Víš, asi jsi měl pravdu, že překlad Koránu není to pravé. Zatím jsem žádné nutkání přestoupit na víru nepocítil. Samotného mě zajímá, jestli bude mít na mě originál Koránu větší účinky.“

„Ale to se rozumí, že máme volná místa!“ jásal Tonda. „Jen se mi nezdá, že by to v češtině vůbec neúčinkovalo. Spousta Čechů se k nám přidala už po přečtení české verze Koránu.“

„To asi nebyli kacíři jako já,“ nadhodil jsem. „Jak říkám, není to dost silné, aby to překonalo českého kacíře! Hele, kdy máte nejbližší kurs a kolik stojí? Chci se na to přihlásit.“

„Ty kursy pořádá mešita zdarma,“ ujišťoval mě rychle.

„Zdarma to může být pro věřící, ale ne pro ty, kdo pod mešitu nepatří, ne?“

„Ale ty budeš taky patřit pod naši mešitu, nemysli si!“ tvrdil.

„Zatím ne,“ zarazil jsem jeho nadšení. „Víš, zajímal jsem se o to, proč se mezi muslimy nevyskytuje »náhlá smrt« a zjistil jsem, že se mezi nejhorlivějšími najde víc případů než mezi největšími zlosyny Satanova království! Pak mi ale není jasné, proč by se »Alláhův hněv« obracel častěji proti muslimům. Spíš bych si to vysvětlil tím, že to postihuje především válečné štváče a je úplně jedno, jaké jsou víry.“

Mobil na chvílku úplně oněměl. Tonda si to musel nejprve v hlavě přebrat, to na něho bylo trochu moc.

„Nekecej!“ vyhrkl po chvílce.

„Liší se to jen tím, že tyhle případy s velkým uspokojením komentují nevěřící, zatímco muslimové je tají,“ pokračoval jsem. „Jenže ono to má stejné příznaky a to víš, když něco vypadá jako kočka, má to kožich jako kočka, mňouká to jako kočka, chytá to myši jako kočka, pak je to nejspíš skutečná kočka – ledaže by to byl kocour, ale to je beztak zase jen samec od kočky.“

Mobil opět chvílku mlčel.

„To nemůže být »Alláhův hněv«,“ trval na svém Tonda. „To musí pocházet od Satana! Alláh trestá jen nevěřící, kteří bojují proti muslimům!“

„Anebo je to něco, co s vírou vůbec, ale vůbec nesouvisí,“ viklal jsem ho. „Proč to ale postihuje nejvíc válečníky? Kdyby to byl skutečně »Alláhův hněv«, pak by to přece znamenalo, že Alláh nemá rád válečníky. A to i ty muslimské.“

„Blbost!“ ohradil se Tonda. „Alláh nemůže trestat bojovníky za svou víru! To je naprostý nesmysl!“

„Pak by to mohlo mít jiné vysvětlení,“ pokračoval jsem. „A sice že »náhlá smrt« nesouvisí s Alláhem. Postihuje především válečné štváče a to i ty muslimské a s vírou nemá nic společného.“

„To by potom muselo pocházet od Satana!“ opakoval Tonda umanutě.

„Ale proč, prosím tě?“ opáčil jsem. „Proč by je trestal? Satanovi by bylo milejší, kdyby lidé mezi sebou válčili ještě víc! Aby se dal Satan na dobré skutky? To je přece ještě nesmyslnější!“

„Co není od Alláha, pochází zcela jistě od Satana!“ trval pořád na svém.

„No dobrá, to teď nerozhodneme,“ ustoupil jsem, abych hádku neprohluboval, nebylo by to v mém zájmu.

„Ale o ten kurs arabštiny mám pořád zájem,“ pokračoval jsem. „Chci si přečíst Korán v arabštině a potom se teprve ukáže!“

Nakonec jsem se na kursu arabštiny dohodli, i když se zdálo, že ke mně Tonda trochu ochladl. Nedivil jsem se mu. Poslové špatných zpráv nejsou nikde oblíbení.

Zvláště když jde o víru!

Mírová mise

Měl jsem trochu štěstí, že Tondova mešita právě zahajovala další kurs arabštiny pro své věřící, takže mě k nim přiřadili. Či spíše »přimešitěli«? Pověst o kvalitě škol arabštiny při mešitách zřejmě nelhala, v tomto ohledu byla opravdu na úrovni.

A možná jsem tam byl nejdychtivější žák. Zatímco většina žáků se potřebovala naučit jazyk Mohamedův hlavně kvůli kázání, já jsem plánoval mnohem širší využití těchto znalostí. Naučit se písmu bylo pro mě vedlejší, nicméně jsem se pilně učil i ty kudrlinky, které jsem v mluveném slově vlastně ani nepotřeboval.

Ale možná se i k té četbě Koránu v originále časem také dostanu...

Potřeboval jsem arabštinu, abych se mohl dohadovat se svými oběťmi. A možná některé ušetřím, když je přesvědčím, aby těch zločinů nechali!

Nehodlal jsem se ale vydávat za smrt. To snad mělo smysl u materialistů z naší, tedy západní, jakž takž křesťanské civilizace. Muslimové mají jednodušší uvažování. Co není od Alláha, je od Satana a tomu se přece musí odporovat.

Ale co když je oslovím ve jménu Alláha? Jakmile se mi podaří přesvědčit je, že naslouchají hlasu samotného Alláha – a jak víme, tuto možnost nejenže nevyklučují, oni tomu naopak příliš často věří – pak udělají všechno, oč je požádám, i kdyby je to mělo stát život!

Nebude se na mě ale Alláh zlobit, když budu vystupovat jeho jménem?

Řekl bych, že ne. Český kacír se Boha bát nemusí. Proč? Protože jeho Bůh, ať mu říká Bůh, Hospodin, nebo třeba Alláh, je přece spravedlivý. Nebude se nesmyslně rozčilovat, když ho nazvu jinak – proboha, kdo dnes může tvrdit, že zná jeho pravé a skutečné jméno? Ačkoliv – tvrdit to může kdekdo, ale věřit tomu může jen ten, kdo tomu věřit chce. A aby měla Boha oslovit jedině modlitba v arabštině? Vždyť tento jazyk na tomto světě před pouhými dvěma tisíciletími ani nebyl! Lidé snad dřív Boha oslovovat nemohli? Nesmysl! A že by Vševědoucí některým jazykům nerozuměl? To by bylo podle mého mínění hodně kruté podceňování!

Druhá věc je, zda není příliš velká drzost vystupovat jeho jménem. Jenže tady je třeba vědět, že pro muslimy »co není od Alláha, je zaručeně od Satana«, což fakticky jiný způsob vylučuje. Bude se Bůh zlobit, když jeho jménem napravím pár hříšníků? Spravedlivý Bůh se pro dobrý skutek na nikoho zlobit nebude. Ostatně správný český kacír prostě musí pochybovat, že by Bůh vyžadoval zabíjet nevinné lidi a ještě ke všemu tak krutě, jako to dělají tihle. A když jejich duchovní vyhlásují, že je oslovil sám Alláh a všechna ta svinstva jim osobně nařídil, pak nejspíš v hrdlo lžou a ani se při tom nezačervenají.

Zastavit je v jejich krvavém díle nemůže být žádná chyba. Jen to musím udělat tak, aby mi ti darebáci uvěřili. Znamená to naučit se nejprve jejich arabštinu, jinak mě ani nevyslechnou. A pak se uvidí!

Jen se obávám toho, že právě vychytrali duchovní, kteří svým ovečkám tohle zlo kážou a tvrdí, že to tak řekl sám Alláh, na moji fintu nenaletí. Vždyť stejný podvod používají i oni! Jenže když sami víru nemají, nemohou se na ni vymlouvat a nesmí se proto divit ani trestu smrti, který je stihne, když se tentokrát vůli »Alláha« vzepřou.

Proto jsem byl i nejdychtivějším žákem imáma, vyučujícího arabštinu v mešitě. Až se, chudák, podíval, jak se snažím osvojit si co nejdůkladněji jazyk prorokův. A přitom jsem mu nedával naději, že přistoupím i na jeho víru!

Kdyby tak tušil, co za mou snahou vězí! Naštěstí číst myšlenky neuměl.

To možná z lidí umím jen já!

Quakeři podnikli velkou diskreditační kampaň proti dronům a velitelství armády Spojených států se rozhodlo podniknout pořádnou propagační protiakci. Propagační oddělení – dnes nazývané »PR« jako »public relation« se pokusilo drony veřejnosti ukázat jako »nesmírně účinný protiteroristický prostředek« a jejich obsluhu, zejména piloty, jako ty největší vlastence a přitom »správné občany«.

Nic lepšího mi nemohli nahrát! Na ilustračním videu sice rozostřili jejich tváře, aby je nikdo nemohl poznat a byli tak v civilním životě skrytí, ale interview poskytlo dokonalou hlasovou identifikaci. A protože do propagační akce zapojili jak středisko CIA v Langley ve Virginii, tak středisko Pentagonu na letecké základně Creech u Las Vegas, nechali mi dokonalou hlasovou podobiznu všech současných pilotů.

Bral jsem je pak několik nocí pěkně jednoho po druhém. Každého jsem nejprve oslovil a zdvořile ho požádal, aby okamžitě opustil své povolání zabijáka, v opačném případě mě donutí ukončit nejen jeho povolání, ale i život. Upozornil jsem je, že jako Smrt'ák nedávám varování dvakrát. Pak jsem po několik večerů dával stejná varování dalším a poté likvidoval ty, co mé varování brali na lehkou váhu. Ti z první noci to ještě mohli považovat za halucinaci, ti z dalších nocí už najisto věděli, že s nimi brzy bude zle. Neuposlechl mě ale žádný.

Někteří požádali o pomoc psychiatra, kterému se svěřili s mým varováním, jiní o policejní ochranu. Nepomohli jim psychiatři ani Policie, ale na veřejnost konečně proniklo, že dostali varování od Smrt'áka a pravděpodobně je dostávali i ti před nimi, jen to až dosud každý postižený považoval za halucinaci, předrážděné nervy, či prostě za pitomost a nikomu se s tím nesvěřil.

Vědci pohotově přejmenovali »Sudden deaths« na »Murders with warning«, čili »Vraždy s varováním«. Teď už bylo nad slunce jasné, že to není neznámá nemoc, ale drzé a rafinované vraždy a Interpol i všechny tajné služby světa rozjely pátrání po původci či ještě lépe – původcích.

Možnost, že by se jednalo o jedince, však do pátrání zahrnuli čistě pro úplnost.

Nikdo si nedokázal představit, že by jedinec mohl něco takového dokázat. Srazit na kolena největší supervelmoc světa, deklasovat Severoatlantickou alianci NATO, ale i Organizaci spojených národů, k tomu výkonu experti předpokládali obrovskou, nejméně statisícíhlavou organizaci, vybavenou širokou sítí spolupracovníků, agentů, konfidentů a vykonavatelů ortelů. Taková organizace se přece nedá utajit – jenže tady nikdo nevěděl, odkud začít. Spekulovalo se i o neznámých infrazvukových zbraních – jenže každá taková teorie měla nějakou slabinu. Infrazvukové i mikrovlnné zbraně by snad ledacos vysvětlovaly, především dosud nezjištěnou příčinu smrti, ale bylo téměř vyloučené propašovat je i do tajných protiatomových amerických bunkrů, stavěných i na přímý zásah ruskými atomovými zbraněmi.

Jenže představa, že něco dokáže zabít lidi uvnitř nepoškozených bunkrů...? To by teprv byla noční můra! Svědčilo to jen proti domněnce, že by šlo o něco známého, byť třeba všemi stranami pečlivě utajovaného.

Pro špiony všech dalších stran to byla krušná doba. Někteří si včas uvědomili, že v tak ostře sledované zemi, kde každý bděle sleduje každého a udá pro jakkoliv slabé podezření i vlastního bratra je jedinou nadějí na záchranu nic nepodnikat, úkoly své rozvědky dočasně odložit k ledu a zaujmout postavení mrtvého brouka. Ti ještě měli naději – méně vtipní měli zkrátka smůlu.

V hledáčku FBI i tajných služeb se samozřejmě ocitli i Quakeři, jenže pro jejich nevinu hovořilo příliš mnoho nepřímých důkazů. Jsou poměrně silnou a rozvětvenou organizací, jenže podezřelé by mohly být vlastně všechny organizace s protiválečným programem a těch bylo příliš mnoho než aby se daly zahrnout pod paragraf »podpora terorismu«. Quakeři byli zapleteni jen v případě vyvraždění pilotů dálkově řízených dronů, jiné případy se však prokazatelně odehrály bez nich. Propagační video navíc vytvořili v Pentagonu ve spolupráci s CIA, ani ve zveřejnění Quakeři prsty neměli.

Quakeři sami však správně pochopili, že jejich snaha narušit mýtus pilotů dronů jako příkladných vlastenců vedla ke spravedlivému potrestání vrahů. Odmítali, že by »Vraždy s varováním« spadaly pod zločinné rejdy Rusů na území Spojených států, jak bila na poplach všechna »vlastenecká« média od novin po televizi, naopak uvedli důvody, proč tomu tak být nemohlo. Důkazy o nepotrestaných zločinech, spáchaných příslušníky Policie, justice a hlavně zaměstnanci soukromého vězeňství, na které měli Quakeři zvlášť spadeno, však američtí soudci odmítali jako »nedůvěryhodné«.

Quakeři v tom měli dávnou tradici. Jejich předkové bojovali proti otroctví a již v minulých staletích se zasazovali i za zlepšení podmínek v amerických věznicích. Že v tom nepřestali, nebylo nic udivujícího. Soukromé vězeňské společnosti však jejich snahy ignorovaly a nedovolily reportérům natáčet rozhovory s dozorci, obviněnými z týrání vězňů.

Nebylo to však nutné.

Soudci veškerá obvinění šmahem zamítali pro »nedůvěryhodnost« svědků. Měli pravdu, bývalí vězňové už z principu nemohli mít čistý trestní rejstřík, ale soudci tak s vaničkou bezstarostně vylévali i dítě.

Podařilo se mi navázat dálkový kontakt s bývalými vězni. Podle soudců byli nedůvěryhodní, jenže já jsem důvěryhodnost posuzoval z jejich vzpomínek a ty se zfalšovat nedaly. Pravda, i já jsem narazil na chorobné lháře, kteří vlastním lžím nakonec i sami věří. Jenže vylhané vzpomínky se od skutečných liší asi jako kreslený film od hraného a falešný svědek pro mě nemohl zloducha dostatečně identifikovat.

Pravých svědků však bylo víc a podoby zločinců se v paměti člověka uchovávají lépe než co jiného. Zděšení při zločinu způsobí, že se všechno ukládá do podvědomí, odkud se mohou pro osanarhe zobrazit dostatečně podrobně. Nejostřejší obrazy jsem získával od svědků právě v době jejich spánku. Také zde jsem stejně snadno odlišil skutečnost od úplně vymyšlených snů.

Výsledkem byla série »Sudden deaths«, řádící nejen mezi sadistickými dozorci amerických koncentračních táborů, nazývaných zjemněle »věznicemi«, ačkoliv už je

dávno nespravuje stát, ale soukromé společnosti, které je v rámci překotného laciného rozšiřování změnilo v cosi mrazivě podobného hitlerovským pracovním lágrům.

Není div, že od nástupu Ronalda Reagana k moci se zavedením soukromého vězeňství raketově stouply počty vězňů. Spojené státy se díky tomu vyšvihly na první místo na světě co do počtů vězňů na počet obyvatel a vysoce překonaly i pověstné bývalé ruské gulagy. Majitelé věznic získávají vězně na nucené práce pomocí úplatků soudcům, proto tvoří devadesát procent vězňů právě zdatní mladí muži. Ve Spojených státech dnes není nic mimořádného, když soudce udělí trest doživotního vězení i za krádež rohlíku v supermarketu a v této zemi tisíckrát více než na zákonech záleží na kvalitě právníků a především na libovůli nedotknutelných soudců. Není div, že se tato »justiční džungle« líbí i soudcům v jiných zemích, kde by ji chtěli také zavést.

Pak ale nebyl žádný div, že »sudden deaths« začaly řídit i v řadách amerického »vězeňsko-průmyslového komplexu«. Umírali majitelé věznic, dozorci, policisté, ale i příslušníci justice, státní zástupci, soudci i obhájci. Ti všichni »dodávali« majitelům věznic jako pracovní sílu za úplatu často i nevinné lidi. Quakeři se proti tomu stavěli již dřív, ale až teď měla jejich snaha hmatatelné výsledky. Svědectví bývalých vězňů, dosud »naprosto nedůvěryhodná«, konečně pomohla spravedlnosti, i když je ani teď nikdo ze soudců neuznal.

Neuznávali je soudci, uznával jsem je já. Moje metoda byla neskonale přesnější, nemusel jsem brát ohledy na »váženost« ani na stav bankovních kont. Ve Spojených státech už byl dokonce podán návrh zákona, podle něhož by byli občané s majetkem nad osm milionů již ze zákona beztrestní. Zákon sice zatím ještě neprošel – přece jen by byl k voličům příliš upřímný, ale už to, že to někdo s vážnou tváří navrhl!

Zajímavé bylo hlavně zdůvodnění tohoto zákona – jeho předkladatel dokazoval, že za celou dobu existence Spojených států nebyl odsouzen nikdo z bohatých občanů ani za nepochybné sadistické vraždy, neboť dobrý právník svého klienta vyseká vždy a ze všeho a tyto soudy jen zbytečně zatěžovaly státní kasu.

Já jsem si to, k jejich smůle, tak nemyslel. Naopak jsem zastával názor, že soudy mají hájit spravedlnost a ne jen boháče. Soudce, který odsoudí nevinného na doživotí, je vlastně na stejné úrovni jako vrah – a tak se s ním má také zacházet.

A tak jsem to i prováděl. Nebylo mi to proti mysli, i když nešlo o podporu válek. Ve Spojených státech získala justice pověst nejúplatnějšího oboru lidské činnosti a se spravedlností neměla společné nic kromě jména ministerstva.

Pro mě to byl zčásti oddychový čas.

Než ovládnou arabštinu...

Kdybych řekl, že žiji dvojí život, bylo by to až příliš skromné. Nežil jsem dvojí, ale přinejmenším trojí život. Na jedné straně spořádaný zaměstnanec, manžel a jen občasný návštěvník hospody. Druhý život jsem žil v mešitě, kam jsem pilně docházel na kursy arabštiny a kde mě považovali za adepta muslimské víry. Netušili, že můj třetí život probíhá převážně v noci, kdy se měním v čtenáře cizích myšlenek a často

i v Smrt'áka, neboli – podle amerického názvosloví – v největší vražednou organizaci, ohrožující celou světovou civilizaci a s největší pravděpodobností ruskou.

Rusové to již tradičně popírali a požadovali důkazy. Američané tvrdili, že mají důkazů dost, ale – také tradičně – neukázali ani jeden. Pochopitelně, jak by je mohli mít? Stačilo jim, že Rusové nemohou prokázat svou nevinu. Několik »náhlých úmrtí« v Rusku nemohlo svět a zejména Spojené státy přesvědčit, že nešlo naopak o cílenou likvidaci pronásledované opozice. Já jsem už ale neměl sílu dělit svou pozornost na další cíle, zejména když se tam nedělo nepravostí tolik a tak křiklavých. Stalinovy gulagy byly minulostí a ruské vězeňství nedostihovalo v nespravedlnosti amerického.

Rusko jsem si zkrátka odsunul na pozdější dobu, pokud to vůbec bude zapotřebí. Rusové – asi ke svému štěstí – nevyužili příležitosti spojené s vyklizením amerických základů ve světě a nepokusili se zaplnit uvolněný globální světový prostor. Neměli na to ostatně potřebné finance a nejspíš ani ambice. Stačila jim nenávisť nejbližších sousedů, kteří kdysi ochutnali stalinský teror.

Nedělal jsem si však iluze o svých schopnostech. Na nápravu celého světa jsem rozhodně neměl. Musel jsem se omezit na to, nač stačím. Ovlivňovat jsem mohl jen Evropu, Spojené státy a pokud budou dělat problémy muslimové, budu rád, když i je nějakým způsobem umírám. Neměl jsem nejmenší možnost urovnávat spory vedené Čínou, nevyzval jsem se v ozbrojených potyčkách mezi Pákistánem a Indií, které po odchodu Američanů opět vypukly, ani v kmenových válkách Afriky. Těm teď chyběly především peníze na zbraně. Tradiční světoví dodavatelé zbraní se museli stáhnout a místní průmysl na velké válčení prostě nestačil. Bohužel, africkým válečníkům to příliš nevadilo, zabíjet se dá nejen kalašnikov, ale i mačetami, které ani nepotřebují doplňovat drahou municí.

Mohl to být důvod ke spokojenosti? Na jednoho člověka to bylo dílo převyšující činy starověkého Herkula. Na celý svět by bylo zapotřebí víc takových, jako jsem já.

I z toho hlediska mě zajímalo, proč to tamten mladík – nebo ten, kdo se mi tak jevil – svěřil jedinému člověku. Na jednu stranu jsem byl vděčný, že mi to všechno umožnil, ale na nápravu celého světa to je žalostně málo. A až teď mi začaly docházet drobné detaily, kterých jsem si dřív prostě nemohl všimnout, neboť mi k nim chyběly patřičné zkušenosti.

Ten mladík mě musel ovlivňovat již od chvíle, kdy mě padající stromy v tamté smršti uvěznilly v autě na sněhem zasypané silnici hluboko v lese. Pokud ne dřív.

Nejpravděpodobnější se mi zdálo, že patřil k nějaké mimozemské civilizaci, co na Zemi podniká nějaký utajený pokus. Kdoví, zda nezařídil i smršť, padající stromy, létající třísky i sníh... ale proč to všechno pro jednoho člověka? A proč zrovna já? Byl jsem opravdu náhodně vybraný vzorek, nebo to mělo jiný důvod? Proč nás, Smrt'áků, není ve světě víc? I kdyby nás bylo na každý kontinent deset, bylo by to málo!

Teď už jsem věděl o vciťování víc, ačkoliv mě s tím ten mladík ani neseznámil. Proč? To mi pořád ještě nedošlo. Až teď jsem však mohl odhadnout, co se v té době asi stalo. Přitáhl si mě jako pavouk mouchu obalenou pavučinou. Naštěstí ne aby mě spořádal k večeři, ale – proč vlastně? Proč to všechno podnikal?

Sám bych se těžko odhodlal opustit relativní bezpečí automobilu, nevrhl bych se do sněhových závějí za jedním vzdáleným světélkem. Ve chvíli, kdy jsem se příliš křehkým ledem probořil do ledového potoka, bych se normálně obrátil na ústup do aspoň trochu zahřátého auta. Místo toho jsem tenkrát vyrazil ke světélku s úporností býka – já, věčně podřízený typ, neschopný bránit se i obyčejnému nespravedlivému vyhazovu z práce!

V každém případě mě dokázal změnit. A nejen tou jednou pilulkou ke zvýšení vnímavosti na telepatii! Ostatně – která pilulka, nebo lék, má tak dlouhé účinky?

Zmizení chalupy opravdu není jediná záhada!

Bude jich jistě víc!

Mail od kamaráda Saleha se už neopakoval. Sám Saleh omlouval své příbuzné, že je neuvěřitelně odvážné už to, co udělali. Pořizovat pokoutně videa náboženských fanatiků vyžaduje odvalu, ale pořizovat videa rozběsněných náboženských fanatiků, to už opravdu hraničí se sebevraždou. Uznal jsem mu to a povzbudil ho, že i tak měla ta videa úspěch. Souhlasil, jenže to doplnil o přirovnání ke kopnutí do hnízda velkých afrických sršňů nebo o nakopnutí jedovatého hada mamby bosou nohou. Jsou zkrátka činnosti, které se opakovat prostě nedají. Pyrotechnici se z vlastních chyb nikdy neučí a totéž neplatí jen pro pyrotechniky.

Ačkoliv jsem předtím akce mezi fanatickými muslimy přerušil, jakmile jsem se byl schopen domluvit arabsky, mohl jsem v nich opět pokračovat. Pravda, několik vrahů jsem už předtím poslal k jejich předkům, ale až teď jsem se mohl zabírat těmi, kdo sami osobně hlavy nikomu neřezali a přece jsem je podezíral, že mají ruce od krve. Sice jen obrazně, zato ještě víc.

Předtím jsem mohl podnikat akce jen proti vraždícím mudžáhidům, ale ne proti imámům, ajatolláhům, muftím a jiné té teoretické duchovní verbeži, která sama sice nebojuje, ale mudžáhedíny vede do boje a očkuje jim do hlav ideály »svaté války«.

Teď jsem je konečně mohl »prokouknout«, abych nešel proti umírněným, kteří by si spíše zasluhovali respekt než trest.

Vystupovat jménem samotného Alláha bylo přitom bez velkého rizika. Imámové šířící mezi muslimy válečné nadšení, zejména ti, kdo to podporovali tvrzením, že jim to sdělil sám Alláh, byli většinou z mého hlasu upřímně zděšení, pokud mi uvěřili, že pro Alláha není zabíjení nepřátel vůbec příjemné, jak dosud lidem tvrdili. Jiní ale můj hlas odháněli jako Satanův a někteří to ihned prohlédli, takže mě prostě ignorovali.

Ti první – a byla jich naštěstí většina – se ze zapálených nadšenců měnili ve stejně zapálené mírotvůrce, ještě pevněji věřící v Alláhovu vůli, i když jinou, než se do této chvíle mezi muslimy tradovalo. Zbývající duchovní se obrátit nedali, jenže to jsem brzy zjistil a přemlouvání jsem změnil na »vteřinu do smrti«.

Škoda jich rozhodně nebyla.

Vojsko mudžáhedínů začínalo bez ideologického vedení rychle ztrácet motivaci. Část obrácených imámů bojovníci sami podřízli jako odpadlíky od pravé víry, jenže pravověrní jim ubývali ještě rychleji. Těžko někoho podříznete, byť jako odpadlíka,

když vám jiný důvěryhodnější imám vysvětlí, že podřezat muslima je hřích, za který je peklo jediný myslitelný trest.

S Alláhovou vůlí se nežertuje!

Kamarád Tonda

Konference o tom, jak naložit s poraženými islamisty, jsem se účastnil i já, byť jsem tam fyzicky nebyl. Vzal jsem si ale na její trvání dovolenou, abych nepropásl žádnou její fázi a střídavě jsem se »vcit'oval« do představitelů zúčastněných stran.

Konference v Paříži se trochu podobala válečné konferenci na Jaltě. Také tam se jednalo o poválečném uspořádání Evropy, ačkoliv jedna z válčících stran ještě zuřivě bojovala a její úplná porážka stála ještě hodně krve. Ale i dnes bylo jasné, že porážka islamistů je už jen otázkou času.

Šlo tedy o to, jak se vypořádat s poraženými. A já jsem měl očividně jiný záměr než všichni, kdo na konferenci do Paříže přijeli. A co huř – chtěl jsem svou koncepci poválečného uspořádání tvrdě prosadit.

Nejsnadnější bylo přesvědčování Rusů, ti byli už předem naladěni ke vstřícnosti. Stačilo je maličko odklonit správným směrem.

Největším oříškem pro mě kupodivu nebyli zástupci Spojených států. Ti noční hlasy okamžitě pochopili jako poslední výstrahu »Murders with warning« a přidali se radši podle mého doporučení k ruským návrhům. Větším oříškem byli zástupci států, které nemoc »Sudden deaths« ještě nezasáhla – Poláci, Dánové a Švédové. Když i je »navštívily noční hlasy«, lehkomyšlně je považovali za divoké, nepříjemné, ale jinak neškodné sny, případně za halucinace.

Jenže v této chvíli jsem si nemohl dovolit ztrácet čas. Největšího jestřába jsem prostě odeslal k jeho předkům, aby Dánové a Švédové pochopili, že je to opravdu tak vážné. Pro jistotu jsem je varoval, aby nešli proti Američanům. Možná by se chovali stejně i beze mne, ale jistota je jistota.

Podmínky mnou navrhované kapitulace nebyly tak pokořující, jak se je původně chystali navrhnout ostatní. Přesvědčil jsem je, že naprosté zdeptání poražených byla chyba vítězů po první i druhé světové válce. Islámisté neměli být proto vyhlazeni, jak navrhovali Američané, dokonce ani okupování vojsky vítězů. Navrhl jsem neprodlené stažení okupačních armád, jakmile se volbami ustanoví civilní vláda. Islámisté vrátí dobytá území, zůstane jim jen jakési jádro jejich budoucího státu – tam ať si vládnou po svém, pokud budou dodržovat některé nepřekročitelné zásady. Šlo především – ve jménu Alláha spravedlivého a slitovného – o bezpodmínečné zrušení trestu smrti, neboť se nedá odčinit, pokud by byl vydán nespravedlivě. A spravedlivý je pouze a jedině Alláh, ale už ne lidé, i kdyby jednali stokrát jeho jménem.

Základem nového Kalifátu mělo být »jádro« – počáteční území, kde si islámisté svůj stát založili a dalo se předpokládat, že tam dnes žijí jen muslimové. Do okolních oblastí se měli vrátit vyhnaní obyvatelé, ale kdyby oni sami požadovali připojení ke Kalifátu, podpořili svůj požadavek referendem pod kontrolou Organizace spojených národů a dosáhli by alespoň devadesátiprocentní většiny, směli by se připojit.

Stejným způsobem jsem navrhoval vytvořit jádro nezávislého Kurdistánu, kam by se směly připojit oblasti, vyhovující stejným podmínkám, tedy kontrolovanému referendu a devadesátiprocentní většinou. Základem Kurdistánu mělo být okolí města Irbil v bývalém Iráku a hranice se měly vytvořit po připojení ostatních regionů, dosud

se nacházejících na území Iráku, Iránu, Sýrie a Turecka, všude tam, kde proběhnou úspěšně referenda.

Proti tomu ovšem protestovali zástupci Turecka i Iránu, které by přišly o území s většinou Kurdů, ale ostatní účastníci konference je přesvědčili, že to bude lepší než neustálé potlačování vzpour. Tyto státy měly předat do Kurdistanu i vězně, kteří o to požádají. Zejména Turecko mělo z dřívějšíka ve vězeních množství Kurdů, zavřených z politických důvodů. Nemělo to znamenat jejich okamžité osvobození, ale rozsudky měly přezkoumat kurdské soudy, aby se vyloučilo osvobození kriminálních zločinců.

A volby, volby a volby...

Donutil jsem ještě velitelství armády islámistů přijmout podmínky kapitulace, které spíš vypadaly jako diktát vítězů, neboť znamenaly legální vznik Kalifátu i jeho rozšíření, i když jen pokud se obyvatelé okolních regionů přidají. Kurdové mezitím po dlouhé době s nadšením obnovili vlastní Kurdistan a Organizace spojených národů tak tak stíhala posílat pozorovatele na regionální referenda. Nadšeným Kurdům se jejich vysněný stát rozšiřoval přímo pod rukama.

Kromě islámistů bylo mým největším přínosem světovému míru zrušení většiny amerických vojenských základen po celém světě. Jako protiváhu museli vyklidit svou základnu v Sýrii i Rusové, jenže ti si spíš oddychli, že ji už nebudou potřebovat.

Pohružka »sudden deaths« nicméně přispěla k přeměně a zklidnění celé oblasti, od invaze Spojených států po vyhlaných záminkách zmítané válkami. Mohl jsem být docela spokojený, málokdy dosáhl jedinec v ilegality takových úspěchů.

A už bych toho mohl nechat, doufal jsem...

První část – semestr tomu pro jistotu neříkali – arabštiny jsem zvládl poměrně slušně a ukázalo se, že mi to bude nejspíš stačit. Jako rodilý Arab jsem sice nemluvil, ale pro »noční hlasy« to stačilo. Při seancích jsem nemluvil plynule, ale s mystickým přízvukem a každé slovo jsem vyrážel jakoby s námahou. Právě tento způsob však měl úspěch. Pravý Alláh jistě nemluví jinak.

A to by snad mělo být všechno, teď ať se angažují jiní! Mám už dost neustálého bodání do prstů, signalizující smrt člověka! Byli to darebáci, všichni si ji zasloužili, ale bylo to deprimující. Měl jsem si je někam poznamenávat, ale historie si je vlastně pamatovat nemusí – a nebude, až na pár prominentů, jako byli prezidenti Spojených států. Možná by bylo lepší, kdyby lidé co nejdřív zapomněli i na ně.

Rozloučil jsem se s imámem s tím, že teď už si snad mohu přečíst Korán, což ho potěšilo, i když jsem mu jedním dechem oznámil, že do té doby přestanu docházet do mešity. Děkoval jsem mu opravdu upřímně – však ani nevěděl, jak hodně mi pomohl. Jen netušil, k čemu jsem tu arabštinu potřeboval a využil. Korán to rozhodně nebyl.

Rozloučil jsem se i s Tondou, který do mešity pravidelně docházel na modlitby.

„Co kdybych tě teď někdy navštívil?“ napadlo ho.

„Klidně!“ souhlasil jsem v naději, že už mám po starostech. Proč bych si nemohl poklábat s dávným kamarádem? Jen jsem ho varoval, aby se nejprve mailem ujistil, že mám zrovna volno. S nápravou světa jsem sice skončil, ale tím se mi neulehčilo. Nahromadily se mi během té doby resty, které jsem musel začít řešit.

Má choť neviděla ráda, že jsem dovolenou vyplácal na konferenci v Paříži. Měl bych jí to – už pro klid domova – vynahradiť. Asi si uspořádáme pár nedělních výletů, ty má ráda, jistě je uvítá. A schůzka s Tondou se do toho také nějak vejde...

A kromě toho jsem se chystal ještě jednou navštívit místo, kde stál ten záhadný domek, který tam podle místních lidí nikdy nestál. Teoreticky jsem musel připustit, že se mi to všechno jenom zdálo a dům tam opravdu nebyl. Jenže mi na krku pořád visel pravý osanarhe, potvrzující rozsudky smrti ostrým, nejspíš elektrickým bodnutím do prstů a doma jsem opatroval i neobvyklé zimní boty z pravé medvědí kůže. Kdyby se mi to opravdu jen zdálo, zdálo by se mi i to teplo a ať mi někdo vysvětlí, proč jsem za té mrazivé noci venku ve sněhu nezmrzl.

Toho mladíka bych ještě někdy rád potkal!

Nakládali jsme právě pár tašek do auta, když k nám Tonda dorazil.

Jak já miluji někoho, kdo dorazí bez ohlášení zrovna ve chvíli, kdy se chystáš na něco úplně jiného a navíc podle vlastní hodnotové stupnice důležitějšího!

Pro mě bylo v této chvíli důležité splnit slib daný mé choti, že si nejbližší neděli spolu uděláme dlouho plánovaný výlet. A zrovna si to přihasí ve svém fáru Tonda, že by si rád se mnou popovídal.

„No jo, ale my zrovna jedeme pryč!“ ukazoval jsem mu omluvně.

„Hele, říkal jsi, že tě můžu klidně navštívit, tak se nevykrucuj!“ peskoval mě.

„Kdybys zavolal, řekl bych ti, odložme to na příští neděli,“ ujišťoval jsem ho. „Já přece nejsem úplně pánem svého času! Slíbil jsem své choti výlet, právě jsme na odjezdu, co mám, podle tebe, dělat?“

„Choti?“ udělal na mě pitvorný obličej. „Fakt si neumíš udělat doma pořádek?“

„Ten právě dělám tím, že se chystám splnit slib,“ vysvětloval jsem mu. Jen aby před mojí ženou nevyrukoval s teorií, že žena je povinná snést všechno!

„Hele, tak já pojedu s vámi a probereme to cestou!“ navrhl.

Netušil jsem, že Tonda patří k příbuzenstvu pána, popisovaného v jedné anglické povídce, kde si překladatel dovolil upravit jeho jméno na »Wlezley«.

„No tak tedy pojed'te s námi,“ ustoupila moje choť. Bylo to její dobrosrdečností, ale známé přísloví říká, podej čertu prst... Tonda se toho ovšem chytil, odstavil mazdu na parkovišti a rychle se přihrnul za námi, abychom mu neujeli. Počkali jsme tedy na něho, ovšem musel sedět sám vzadu, což mu zřejmě nevadilo.

„Jenže já když řídím, tak nediskutuji!“ řekl jsem, než jsem nastartoval motor.

„To nevadí, nebudeme přece pořád drandit,“ smířil se s tím Tonda.

Wlezley!

Měli jsme v cestovním plánu navštívit dva hrady, nejprve jednu zříceninu, pak zachovalejší stavbu s průvodcem a v nedaleké hospodě jsme si zamýšleli dát oběd. Po celou cestu seděl Tonda vzadu jako myška, ale když jsme vyrazili na prohlídku hradu, začal kritizovat, kolik máme v Čechách neužitečných zřícenin.

„Vždyť jsou v nich naše dějiny!“ hájil jsem je.

„O dějiny ti nikdo nestojí!“ tvrdil. „Beztak jsou dávno mrtvé a zapomenuté!“

„Jak kým,“ namítl jsem.

Pak jsem mu udělal přednášku o hradu, jehož zříceninu jsme opatrně procházeli. Než jsme vyjeli, podíval jsem se na internet na cíle naší cesty, abych byl v obraze. Ted' se mi to hodilo, vypadal jsem skoro jako znalec.

Další hrad byl ale zachovalý a museli jsme se připojit k jiné výpravě, průvodce přece nemůže vykládat každému zvlášť. Takže jsme opět mlčeli a nerušili. Kasteláni obvykle mívají v repertoáru různé detaily a pikantnosti, které se do encyklopedií ani nedostanou, takže je jejich výklad zajímavý i pro historiky, kteří jinak sypou z rukávu důležité letopočty i majitele.

Prohlídka skončila, odevzdali jsme zapůjčené bačkory a vyšli hradní branou, kde jsme se míjeli s další tlupou turistů, chtivou dozvědět se o záletech hradní paní před celými staletími. Průvodkyně či snad kastelánka to uměla pěkně barvitě podat, jistě je nezklame. Děti mezi turisty nebyly, nemusí nic zamlčovat. Usmívali jsme se v tušení, jak to přijmou, oni se stejně usmívali na nás, ačkoliv neměli proč. Jen ať si to užijí!

My jsme se vypravili do podhradí, kde měla být podle internetového turistického průvodce prosperující hospoda. A to byla chvíle, na kterou Tonda zřejmě čekal.

Nejprve měl poměrně dlouhou diskusi s číšníkem. Čekal jsem, že ohrne nos nad tradičním vepřo-knedlo-zelo, které jsem si objednal já, i nad vepřovým gulášem, na který měla chuť moje paní, ale nečekal jsem jeho diskusi nad hovězím. Snad by mu to nemělo vadit, jenže on chtěl vědět, jestli je maso »halal«, neboli správně rituálně poražené. Číšník to ale nevěděl, Tonda si tedy nechal zavolat kuchaře, jenže ten mu s pokrčením ramen sdělil, že maso pochází z nedalekých jatek, na porážky dohlíží hygienik, ale na nějaké rituály se nikdo nikdy neptá.

„To je chyba, vážení!“ prohlásil Tonda. „Měli byste zvykat, že právě tohle bude již brzy velice důležité!“

Kuchař i číšník na to jen pokrčili rameny.

„Nejsme »košer« restaurace,“ řekl číšník. „Musíte si zajet do okresního města, tam snad něco takového mají!“

Tonda si nakonec objednal vegetariánské menu, neboli klasický smažený sýr. To mohl podle mě udělat hned a nezdržovat. Kofolu jsme si dali všichni tři, aspoň v tom jsme se shodli. Na vepřo-knedlo-zelo je sice pivo lepší, ale já jsem řidič a moje choť si dala kofolu se mnou ze solidarity. Jinak by si asi dala malinovku.

„Tak co, kdy zase přijdeš?“ obrátil se na mě ještě než nám přinesli objednané.

„Nemám teď čas,“ odvětil jsem. „V zaměstnání zrovna finišujeme, jsme rádi, že nejedeme non stop. Zatímco jsem se zdržoval u vás, nahromadilo se mi plno restů.“

„Zdržoval – u nás?“ zarazil se. „Čoveče, to přece nebylo žádné zdržování!“

„Nebylo,“ přikývl jsem. „Musím potvrdit, vaše škola je opravdu dobrá. Účel to splnilo, dohovořil jsem se bez problémů, ale jsem rád, že to mám za sebou.“

„Dohovořil?“ podíval se na mě trochu překvapeně. „Myslel jsem, že sis chtěl hlavně přečíst Korán!“

„Jo, s tím jsem taky začal,“ odvětil jsem ledabyle. „Ale ty znalosti se mi hodily i na jiné příležitosti. Je výhoda přečíst si na internetu něco v originále než se spoléhat na naše médiamachry. Jednak z toho vykousou jen co se jim hodí a za druhé neumějí ani pořádně překládat.“

„Tys to potřeboval – kvůli internetu?“ zeptal se mě zděšeně. Zřejmě pochopil, že jsem arabštinu nevyužil jako přípravu k přijetí »pravé víry«. V jeho očích to vypadalo nejspíš jako rouhání, ale co mohl čekat od starého kacíře? Vždyť mě znal!

V té chvíli nám přinesli oběd, takže jsem mohl odpověď ještě trochu odsunout. Až když číšník odešel, nejprve jsem ochutnal vepřové a zeli, zda je podle mého gusta, načež jsem klidně odpověděl.

„Na internetu jsem to uplatnil nejdřív,“ souhlasil jsem. „Pak jsem se s několika lidmi bavil přímo a dorozuměl jsem se.“

Oba dva na mě koukali jako na dvouhlavé tele. Moje choť sice věděla, že se čas od času dívám na internet, ale nenapadlo ji, že bych si tam něco četl v originále. A to ještě netušila, o jaký jazyk se jedná! Zato Tonda se cítil uražený, že jsem se opovážil odsunout na vedlejší kolej Korán.

„A co jsi tam četl?“ vyjel si na mě.

„Zajímá mě se o Kalifát,“ odpověděl jsem mu – víceméně podle pravdy.

„To je dost, že ho konečně všichni uznali!“ řekl Tonda o poznání spokojeněji.

„Uznali,“ souhlasil jsem. „Však také Kalifát zrušil tresty smrti, vyklidil všechna území obsazená silou a teď se rozšiřuje pěkně demokraticky, referendy.“

„To je fakt divné,“ odpověděl Tonda. „Nikdo nechápe, proč ustoupili. Ale část území se jim přece znovu připojila takovým způsobem, že proti tomu nikdo ani nekvikne.“

„Když to udělají mírovou cestou, je to v pořádku,“ přikývl jsem.

„Mohli si přece všechno ponechat i bez toho ústupu!“ nesouhlasil Tonda.

„To nemohli, protože by prohráli všechno,“ nesouhlasil jsem. „Jsou rádi, že mají Kalifát, ale nebudou ho vytvářet pomocí armády. Mimochodem, obnovený Kurdistan se rozšiřuje stejným způsobem a má už dnes pětkrát větší rozlohu než Kalifát.“

„Kurdistán mě nezajímá,“ mávl rukou. „Jen ubírá oblasti, které právem patří ke Kalifátu. Ale jednou je Kalifát stejně spolkně.“

„O tom pochybuji,“ řekl jsem. „Kurdistán se rozšiřuje referendy, jako úspěšná se berou jen s výsledkem devadesát procent, všude měli Kurdové takovou převahu, že je téměř vyloučené, aby to někdo stejným poměrem otočil.“

„Sami se přidají,“ mávl rukou Tonda. „Ale to je teď příliš vzdálená záležitost, mě zajímá, kdy se k nám konečně přidáš ty?“

„Kam se máš přidat?“ zpozorněla moje choť a udiveně se na mě podívala.

„Ale...“ vzdychl jsem si, „tady Tonda je totiž muslim, víš? A lákal mě, abych se dal na muslimskou víru...“

„Doufám, že ne!“ vyjela na mě výhrůžně moje polovička.

„On se s imámem v mešitě snažili obrátit mě na jejich víru,“ pokračoval jsem klidně, i když trochu unyle. „A já jsem jim slíbil, že se přidám, když mě Alláh osvítí.“

„Ty jsi vážně magor!“ vybuchla.

„Ale nejsem,“ usadil jsem ji. „Uvědom si, podmínkou je, aby mě Alláh osvítí. Já přitom jako starý kacíř nevěřím, že by něco takového bylo možné. Není chyba dát

si nesplnitelnou podmínku. To je jako když řekneš, že se dáš k muslimům, až kočička vejce snese. Kočky vejce nesnášejí, takže máš do věčnosti dost času.“

„Ty tedy tvrdíš, že Alláh nemůže někoho osvítit?“ vyjel naopak zostra Tonda.

„To netvrdím,“ namítl jsem. „Alláh – nebo jak říkáme v Čechách, Hospodin či prostě Bůh, může všechno. Jenže to nedělá. Zatím všechny případy, kdy někdo tvrdil, že mu něco řekl sám Bůh, skončily na psychiatrii u docenta Chocholouška. Totéž asi platí i s Alláhem. Rozdíl je, že místo aby šli na psychiatrii, káží kázání v mešitách.“

„Ale to je urážka Alláha!“ nadskočil Tonda.

„Urážkou Alláha je tvrdit, že někoho přímo oslovil, ačkoliv to není pravda!“ odrazil jsem ho. „Víš, co je zajímavé? Že o osvětlení Alláhem dneska mluví všichni ti, kdo předtím vedli armádu Kalifátu. Ale co jim prý řekl? Že je hřích zabíjení muslimů i nemuslimů. A proto složili zbraně a přistoupili na to, že se Kalifát smí rozšiřovat jen tam, kde bude mít devadesátiprocentní výsledek referenda všech obyvatel příslušného regionu. A tak se dnes rozšiřuje – získáváním přátel místo zabíjením nepřátel. I když stejně rozšiřovaný Kurdistan se zvětšuje rychleji.“

„To musí být nějaký podvod!“ nechtěl to Tonda uznat.

„Kdybys místo modlení sledoval internet, zejména co přichází z Kalifátu, už bys to také věděl!“ vyčetl jsem mu. „Mimochodem, nemoc zvaná »Alláhův hněv« řádila mezi muslimy Kalifátu nejvíc na světě. Dvakrát vyhubila štáb jejich armády, zahubila spoustu imámů i prostých bojovníků a zastavila se teprv když zbývající imámy osvětil Alláh o tom, že zabíjení musí přestat.“

„To musí být hrozný podvod!“ opakoval Tonda. „Určitě to pochází od Satana!“

„Uznali to nejen imámové Kalifátu, ale i největší autority, muftí a ajatolláhové!“ přisadil jsem si. „To přece vylučuje, že by šlo o Satanovo dílo! Z Kalifátu se to šíří do všech stran, už na to přistoupili muslimové v Egyptě, v Iránu i v Pákistánu.“

„To není možné!“ opakoval Tonda, jako kdybych mu bral oblíbenou hračku.

„Máš internet?“ zeptal jsem se ho.

„Mám – ale internet je dílo Satanovo, věřit se mu nedá!“ odvětil.

„Internetu jako takovému nevěř,“ schválil jsem mu to. „Většina propagandy na internetu pochází od lidí, kteří si přejí rozvrat. Ale podívej se na stránky Kalifátu, jak se v poslední době změnil!“

„Ale vždyť »Alláhův hněv« zabíjel jenom nevěřící!“ chystal se Tonda posledního stébla. „Nejvíc přece řádil v Americe!“

„Nezabíjel nevěřící, ale válečníky,“ namítl jsem. „Začal asi od těch nejhorších, v tom máš možná pravdu, takže to zpočátku vypadalo jako kdyby zabíjel jen nevěřící. To přece dává smysl! Kdyby začal napravovat věřící, nevěřící by jen povzbudil. Proto začal od nich. Tím sice nakrátko povzbudil vražedníky mezi věřícími, ale po likvidaci nevěřících vražedníků se obrátil i na druhou stranu. Jenže to už Američané nemohli škodit, i když Kalifát složil zbraně. Pamatuješ se, jak jsem ti hned na začátku říkal, že ta »náhlá smrt«, neboli »Alláhův hněv« postihla i organizaci »Mohamedova říše«? A že na ni zemřel i Velký Chalífa a s ním i pár desítek »zbožných bojovníků«?“

„Mohamedova říše byli přece věřící jen naoko,“ opakoval i Tonda, ale už to od něho neznělo tak suverénně jako tenkrát. „Byli to zatraceníhodní hříšníci, nezabíjeli jen nevěřící, podřezávali i pravověrné muslimy! Proto je Alláh trestal svým hněvem!“

„Podřezávali nejen pravověrné muslimy, ale kdekoho,“ namítl jsem. „Byli to zkrátka zločinci a především válečníci. Proto také zemřeli.“

„Alláh by netrestal vlastní, skálopevně věřící bojovníky!“ trval na svém Tonda. „Alláh je veliký a Mohamed je jeho prorok!“

„Alláh zřejmě nemá rád vrahy ani válečníky,“ otočil jsem to. „Říkal jsem ti to hned na začátku. A to jsem věděl jen o několika případech »sudden deaths« na straně muslimů. Když někoho pro pravdu zabiješ, neznamená to, že máš pravdu ty. Alláh je spravedlivý a jen takový se mi líbí. Kdo zabíjí nevinné, staví se proti němu, i kdyby byl navenek vzorným muslimem. Alláh nemá rád ani křesťanské a jiné válečníky, i to je přece další důkaz jeho spravedlnosti! Zabíjení mu nejvíc vadí!“

„Ale zabíjení přece nařizuje i Korán?!?“ vzpomněl si najednou.

„Jenže Korán sepsal prorok Mohamed,“ přikývl jsem. „A to byl sice prorok, ale především člověk. Se všemi lidskými chybami. Popisuje se tam i jak Mohamed stáhl rukou z oblohy měsíc, aby dokázal lidem svoji moc. My přece dávno víme, že měsíc je obrovské nebeské těleso, které se stáhnout nedá. Co to tedy bylo? Nějaký pouťový trik, anebo si to Mohamed prostě vymyslel? Tak nějak to může být i s jinými místy v Koránu. Zabíjení nenařizuje Alláh, ale Mohamed. A jak se dneska ukazuje, nejspíš proti Alláhově vůli. Spíš by mě zajímalo, proč to Alláh až dosud toleroval. Prý je také neskonale slitovný, ale zdá se, že i jeho trpělivost s lidmi má své meze. A na víře ani tak moc nezáleží.“

„To je ale... to je strašné...“ nenacházel správná slova.

„Kacířství, že?“ nabídl jsem mu vhodný výraz. „Jenže kacíři mívali často pravdu i proti církevním autoritám – křesťanským nebo muslimským. Obávám se, že ani po přečtení Koránu nebudu o nic víc muslimem než dnes. Leda by na mě přišlo osvícení, jenže – to asi dřív kočička vejce snese.“

Moje choť mezitím pochopila, že ode mě nehrozí přestoupení na muslimskou víru, které by se – podle práva Šarija – vztahovalo i na ni, ať by chtěla nebo ne. Když slyšela, jak Tondovi odpovídám, věnovala se moudře obědu a nechala nás být.

„Takže – nepřijmeš víru Alláhovu?“ zavrčel Tonda.

„Spíš Mohamedovu, chtěl jsi říci,“ opravil jsem ho. „Protože – víš, víra českého kacíře může být Alláhovi milejší než víra válkychtivého vraždícího muslima, stejně jako vraždícího křesťana. Asi bude lepší, když si podržím tu svoji. Ale vy byste měli začít zpytovat svědomí, jestli nejste příliš válkychtiví a boječtiví! Jak se zdá, právě to je Alláhovi odporné.“

„Co ty můžeš tvrdit, co je mu milé a co odporné?“ vyhrkl našťvaně. „Nevěřící nemůže nic takového posoudit!“

„Jenže tohle tvrdí i vaši ajatolláhové, tak by to mělo mít i pro vás větší váhu než slovo nevěřícího. Já jen opakuji jejich slova. Můžeš si je sám najít na internetové stránce Kalifátu. Arabsky umíš a doklikat se tam není velký problém.“

„Ale mešita ti poskytla kurs arabštiny!“ vyhrkl poslední argument.

„Proto jsem se přece ptal, kolik ten kurs stojí,“ odrazil jsem ho. „Váš imám mi ale tvrdil, že je to zdarma, i když jsem mu nesliboval, že se k vám přidám.“

„Sliboval jsi, že se rozhodneš až po přečtení Koránu!“ opravil mě.

„Jistě, až po přečtení Koránu!“ přistoupil jsem na to. „Fakt se teď na něj vrhnu a neustanu, dokud ho nepřečtu. Pak se uvidí, ale do té doby si asi oba podržíme svou dosavadní víru. Muslimové i křesťané mají podle mě na rukou příliš mnoho nevinné krve. Jako český kacír po krvi nevinných nebažím a nechci, aby mě nějaká víra nutila vraždit někoho, kdo věří jinak než já, pokud on sám nevraždí. Ale všimni si, že tě ani teď nelákám, abys od muslimů odstoupil!“

„To by ani nešlo,“ řekl hrdě. „Odpadlíci nikdy nežijí dlouho!“

„Jenže to se teď změní,“ upozornil jsem ho. „Všimni si, že i nejvyšší muslimské autority dnes odsuzují zabíjení. A nejen zabíjení věřících muslimů, ale i nevěřících a nejspíš i odpadlíků. Co chceš? Alláh je přece spravedlivý a slitovný, není to žádný krvežíznivý Moloch, Marduk nebo Satan.“

Nejhezčí metoda je ničit fanatiky jejich vlastními slovy! Ale i nejnebezpečnější. Když fanatika zaženete do kouta, může se znenadání změnit v útočící kobru. Tonda už nevěděl co na to říci, takže jen zarputile mlčel. Neměl bych se divit, kdyby znenadání vytáhl dlouhý nůž a chtěl by nás oba podřezat. Netušil, že si prsty nemnu taštičku na krku z roztržitosti, tak to mělo jen vypadat. V taštičce bylo osanarhe. Bez identifikace se nemělo nic stát. Ale i kdyby na nás zaútočil, neměl by šanci. Milisekunda je hodně krátký čas. Doufal jsem – přál jsem si – aby ho něco takového ani nenapadlo.

Páni, to byl tedy oběd! Tonda vypadal zdrchaně a měl před sebou ještě polovinu porce, zatímco já i má choť jsme měli prázdné talíře a už jsme jen usrkávali kofolu.

„Hele, zatím si oba ponecháme svou víru, já si konečně prostuduju Korán a pak teprve uvidíme!“ navrhl jsem mu co nejsmířlivěji.

Ta smířlivost nakonec přece jen asi zabrala.

Tonda je možná magor, ale ne tak velký.

Překvapující nápad

Je skoro s podivem, že jsem měl u sebe kamínek osanarhe tak dlouho a přišel jsem jen na tři jeho schopnosti.

Omlouvá mě, že jsem se jim nevěnoval soustavněji, prostě jsem je využíval. Na dvě z nich – vcítit se do identifikovaného člověka a vnutit mu svoji vůli, až se stane pouhou loutkou – jsem přišel čirou náhodou.

Dostal jsem osanarhe s jedinou jakž takž objasněnou schopností – schopností zabíjet. Tu jsem znal od začátku a kvůli ní jsem vlastně osanarhe získal. Ostatní jeho vlastnosti mi nejspíš měly zůstat skryté. Jak se ale říká, náhoda je blbec a nikdy neříkej před blbcem, že něco nejde, nebo vstane a provede to.

Stejnou náhodou jsem přišel na další vlastnost. Chtěl jsem se podívat do štábu Kalifátu, kde jsem ponechal všechny umírněné. Jejich identifikaci jsem si pamatoval a osanarhe obvykle snadněji nalézal osobu již jednou nalezenou.

Jenže když jsem se chtěl s jedním takovým spojit, začala mě ničeho nic bolet hlava. Polekal jsem se a prudce jsem otevřel oči a hlava mě okamžitě přestala bolet.

Že bych se opět pokoušel spojit s mrtvým?

Byl v tom ale podstatný rozdíl. Bolest hlavy přestala jako na povel, hned jakmile jsem otevřel oči. Znamenalo by to, že při pouhém vcítování nedojde k tak neúprosné a hlavně dlouhé bolesti? Rána do hlavy nebyla tak velká a hlavně, dalo se to vydržet.

Kdybych – nedejbože – ještě někdy musel posílat na někoho smrt, nebude to tak riskantní jako zpočátku. Jinak jsem si pochvaloval, že od mírové konference v Paříži jsem žádnou »sudden death« nezpůsobil.

Nebylo to třeba.

Tahle věc byla ale pro mě natolik důležitá, že jsem si ji musel ověřit co nejdřív. Proto jsem se opětovně spojil s několika vysoce postavenými muži Kalifátu a snažil se nenápadně vyzvědět, jak se věci mají.

Nenápadně – to v mém pojetí znamenalo nikoho neovlivňovat, nehovořit s nimi a také neklást jim žádné otázky, jenže smrt vysoce postaveného důstojníka v hlavním štábu Kalifátu tak jako tak nemohla projít bez povšimnutí, zejména když tuto smrt způsobil další vražedný dron. Výjimečně nepatřil Spojeným státům, ale Kurdům, kde jsem měl jen pár »zaháčkovaných« chlapíků, skrze něž jsem předtím domlouval, jak se bude vytvářet a rozšiřovat nezávislý Kurdistan.

Nebyli to tedy nepřátelé, ale přátelé, nenápadnost šla ihned stranou a začal jsem je bombardovat otázkami. Kde sebrali dron, kdo o tom rozhodl, kdo nařídil použití tak zákeřné zbraně v době míru a proč by si měl nezávislý Kurdistan vůbec začínat s tak nemravnými zbraněmi...

Ukázalo se, že se jednalo o »velice výhodnou nabídku« americké zbrojařské firmy na dodávku několika vyzbrojených dronů. Přesněji řečeno, nebyla to nabídka výrobce, ale jakéhosi »dealera«. Přiletěl nabízet drony, jeden si »na zkoušku« přitáhl s sebou a hned ho předvedl naostro. Nemusím dodávat, jak mi to tím zkomplikoval. Nejraději bych ho okamžitě poslal k jeho předkům, ale ještě jsem si to chtěl ověřit.

»Přeskákal« jsem tedy na členy »vojenského výboru« kurdské vlády a zeptal se jich, zda tyhle drony opravdu potřebují.

„Když tyhle mašiny jsou podstatně levnější než stíhačky...“ obhajoval je trochu nesměle jeden, kterého jsem si pamatoval jako docela rozumného. „Pokrýt hranice hlídkami není příliš efektivní a my něco na kontrolu hranic potřebujeme, aby si z nás pašeráci heroínu nedělali šašky.“

To stálo za zamyšlení. Pašeráci heroínu jsou argument, který se nedá prohlásit za nesmyslný. A stíhačky, i kdyby to měly být levnější ruské, jsou opravdu příliš drahé. Pár dronů by jistě vyšlo levněji. Ale to by nesměly být ozbrojené a už vůbec ne, aby to někdo zkoušel na lidech! Navíc ze sousedního státu, který ještě nedávno vedl se všemi kolem sebe krutou válku.

„Dobrá, nakupte si pár těch dronů,“ ustoupil jsem, ale ne úplně.

„Je v tom i školení technické obsluhy, pilotů a dodávky materiálu, náhradních dílů a munice,“ pokračoval ulehčeně Kurd.

„Tu municí seškrtejte,“ poradil jsem mu. „Je to sice velice operativní, všechno vyřešit hned na místě raketami »hellfire«, ale poslat na podezřelé místo jízdní hlídku znemožní vyvraždění svatby nebo likvidaci mateřské školky. Ale dealerům poradíte, aby teď hned vsedli do svého letadla a zmizeli. Smlouvu ať za ně sjedná někdo jiný, firma má jistě více jednatelů. Vyřídíte jim, že už po vás Kalifát požaduje jejich hlavy – s tělem i bez – a že je zachrání jen když budou co nejdál, nejlépe za Atlantikem.“

„Ale – Kalifát o jejich hlavy přece nepožádal...“

„Kdybych to tam mezitím nevyžehlil, požádal by,“ ujistil jsem ho. „Víte přece – stát se to ještě před půl rokem, už by bylo na cestě sem jejich komando... odneslo by to i víc lidí než jen tihle...“

„Dobrá, to by šlo... tenhle beztak jedná moc pánovitě...“ uvažoval Kurd.

„A nenechte se od nich ošidit!“ přál jsem mu ještě.

„My, Kurdové, jsme odedávna zdravě nedůvěřiví,“ ujistil mě.

„To je dobře,“ schválil jsem mu to.

Na jednu stranu jsem mohl být v okamžiku uprostřed žhavého dění, stačilo mi vcítit se do některého z aktérů, pokud jsem je již znal a měl s nimi nějaké činnosti již dřív, ale na druhou stranu jsem žil ještě odtrženější od světa.

Ti, kdo považovali »Murders with warnings« přinejmenším za stotisícíhlavou organizaci – a také tak po mně jeli – byli občas zaskočeni, jak dlouho jsem na některé věci a události nereagoval a nechával je bez zásahu »vyhnít«.

Zajímavé je, že nikoho nenapadlo jediné správné řešení – že totiž ona všemocná organizace nemá sto tisíc hlav, ale jen jednu. Přitom se toto řešení samo nabízelo, ba přímo vnucovalo pokaždé, když se něco dělo – a »Murders with warnings« jako vždy zaspali. Pravda, obvykle jsem pak řešil problémy tak rychle, že to z vnějšího pohledu stejně nutně zpochybňovalo, že by šlo o dílo jednoho člověka, ale předtím, to dlouhé nicnedělání vypadalo – přinejmenším podivně.

Nic divného na tom přece nebylo. Mohl jsem zasáhnout teprve tehdy, když jsem se o událostech dozvěděl – a navíc až ze zpráv nespolehlivých Českých médií!

A přitom šlo o místa, kde se něco nepřipustného odehrávalo až příliš často!

Jednou z největších chyb se stala myšlenka multikulturalismu.

Doprovázející teorie vypadala skvěle. Vezmeme velký tavící kotlík, nasypeme do něho všechno možné a vznikne nám rovnoměrně probarvená směs.

Tak to možná funguje v cukrárně, ale na lidi se to použít prostě nedá.

Místo aby ve městech Spojených států vyrůstala dokonale promíchaná směsice všech možných ras a vytvářela zprůměrované obyvatele jemně čokoládové barvy, jak plánovali ideologové, vznikla ve městech dobře oddělená ghetta – Čínské čtvrti, čtvrti Italské, Portorikánské, Japonské, černé, žluté – ale k onomu proklamovanému míšení nedošlo a pokud ano, šlo vždy jen o zanedbatelné výjimky.

A v každé čtvrti řádily vlastní gangy – v Italské se jim říkalo Mafie, v Japonské Yakuza, každá čtvrť měla vlastní a každý gang si držel hranice lépe než kdyby tam stály palisády s vodními příkopy.

Zkuste se projít po černošské čtvrti! Nejste-li černí, dočkáte se spíš přepadení, než nějakého kulturního obohacení. Jenže tak je tomu ve všech ghettech.

Čím je která společnost multirasovější, tím je rasističtější. Rasismus kvete všemi směry a zatímco z bílé populace se jakž takž podařilo rasismus vymlátit neustálým připomínáním rasistických zločinů bílých předků, u ostatních tahle brzda nefunguje, takže jsou mnohem rasističtější než bílí. Odlesk toho vidíme i v Evropě, kde jsou za rasistické zločiny trestáni vždy jen bílí, ale ostatní jsou často beztrestní.

Být za těchto okolností bílým policistou v barevném ghettě není záviděníhodné. Nechat celá ghetta bez policie, to by jistě nedopadlo dobře. Bylo by ideální, kdyby si pořádek dělal každý na svém území sám, jenže barevní rasisté se do policejní služby nehrnou. Tím víc nenávidí policisty bílé a snaží se jim službu co nejvíc znepříjemnit. Není div, že občas dojde k excesům, či lépe řečeno, excesy jsou na denním pořádku, jen se je většinou daří udržet pod pokličkou.

Občas to ale vybuchne a pak to stojí za to.

Až příliš často to připomíná regulérní válku, kde převaha zbraní bývá na straně policie, zatímco početní převahu mívají vždy rasisté. Válka se pak zpravidla přelije do sousedních dosud pokojných čtvrtí, kde pak výrostci s velkým potěšením rabují obchody, zapalují automobily a za frenetického volání po spravedlnosti pro černé bijí místní bílé, kteří jim padnou do rukou.

Čím je která společnost multirasovější, tím je rasističtější.

Jedním z největších amerických omylů je tvrzení, že Amerika je tak výjimečná, že má svaté právo svoji »demokracii« vyvážet a vnucovat i jinde ve světě.

To už ani není omyl, to už je chladnokrevně prováděný zločin.

Kdo to pak má napravovat?

Do jedné rasové bouře mě nakonec vtáhla i naše televize. Jak je jejím zvykem, podala události tak zoufale, že z nich nebylo k rozeznání, kdo vlastně tu bouři začal. Podle jednoho pohledu byli vinni bílí policisté, kteří nevyprovokovaně začali střelbu do nevinných černých výrostků. Kdyby v tom nebylo zamícháno i několik kilogramů zabaveného heroinu, bylo by to podle našich presstitutů naprosto jasné.

Toho heroinu však bylo poněkud mnoho a sveřepost, s jakou černí výrostci své »zboží« bránili, také nebyla úplně přirozená. Střílelo se z obou stran, mrtví byli na straně policie i na straně černých Afroameričanů, kteří přestřelky brzy přenesli i do sousední, dosud mírumilovné bílé čtvrti, kde zajali jako rukojmí několik desítek dětí z místní katolické školy – zkrátka to nebylo tak jednoznačné a jednostranné, jak naše mediální žumpy hlásaly.

To už jsem se v tom musel vyznat sám, na žádné novináře dnes není spolehnutí jako na vlastní – v mém případě ovšem cizí – oči.

Napadl mě ale úžasný nápad – jen jsem si mohl šťavnatě nadávat, že mě napadl až teď. Potřeboval jsem se dostat do obsazené školy, ale jak? Žádný z vyděračů se mi nenechal identifikovat, všichni měli na obličejích masky a nikdo z nich nepromluvil ani slovo.

Padl mi ale do očí velký strakatý pták, sedící na stromě. Straka pozorovala svět pohodlně z výšky, když jsem se na ni soustředil pomocí kamínku osanarhe.

Rázem jsem seděl na stromě a měl před sebou prázdný školní dvůr jako na dlani. Děti byly v budově, ale okny jsem některé zahlédl – a přeskočil jsem ze straky na chlapečka, který se na ptáka díval. Straku už snad nebudu potřebovat.

Třidu, plnou prvňáčků, hlídal mladý černoš s maskou na obličejí. Děti se před ním třásly hrůzou a měly proč, před tabulí ležela zastřelená jejich učitelka a mladík měl v ruce velkou vojenskou útočnou pušku, jejíž hlavní neustále přejížděl doleva a doprava, jako by si mezi dětmi hledal další oběť.

„Mně se chce čůrat!“ přinutil jsem svého chlapce zakňourat.

„Čůrej do kalhot, ale sed' a nehýbej se, jinak střílím!“ okřikl ho černoš hrubě.

Jenže tím mi dovolil chytit ho za slovo – k identifikaci to stačilo a rázem jsem viděl jeho očima a slyšel jeho ušima. Chlápek znal všechny své spolupachatele, takže jsem je teď znal i já. Mohlo by mi to stačit, ale chtěl jsem jim dát poslední šanci.

„Neděláte dobře,“ oslovil jsem ho v duchu a současně jsem ho přinutil sklonit hlaveň automatické pušky k zemi, aby nemířil na děti.

„C... co je to za shit?“ vyhrkl.

„Mluví k vám »Murders with warnings«,“ oznámil jsem mu. „Můžete se ještě zachránit, když vyjdete ze školy beze zbraní a s rukama nad hlavou. Jinak nečekejte žádnou milost.“

„Fuck you!“ odsekl a pozvedl hlaveň, jenže k zalícení se nedostal. Vlastní ruce ho zradily a hlaveň opět mířila do podlahy.

V té chvíli se mu podařilo stisknout spoušť a třidou zarachotilo práskání dlouhé dávky. Než se mi podařilo rozkrotit jeho prsty na spoušti, vyšlo nejméně deset ran. Všechny šly neškodně do podlahy, ale v budově vypukl poplach. Děti začaly strachy vřískat a snažily se schovat kam to šlo – ve školní třídě neměly mnoho schovávaček, zalézaly pod lavice a kryly se převrženými židličkami, byly by to ale příliš naivní úkryty před chlapem s útočnou puškou.

„Držte huby!“ rozkřikl se mladík na děti a ty hrůzou zmlkly.

To už ho ale vlastní tělo neposlouchalo. Udělal pár nemotorných kroků jako robot či golem ke dveřím, otevřel je a vyšel ze třídy.

V první chvíli jsem ho chtěl prostě zlikvidovat, ten necita si soucit nezasluhoval, jenže včas mi došlo, že do třídy může vstoupit jeden z jeho kompliců a než zjistím, který to je, postřílí půlku třídy. A příliš jsem se nemýlil. Na chodbě hlídkoval další, stejně zamaskovaný mladík. Ti dva se naštěstí znali navzdory maskám.

„Co je, Miku?“ obrátil se hlídkující na mého golema.

„Jsou tu »Murders with warnings«, Frede,“ donutil jsem Mika promluvit.

„Šlíš?“ zasmál se Fred.

Vzápětí už mu do smíchu nebylo. Mike upustil pušku a padl rovnou na obličej křížem přes vlastní zbraň. Jenže to už jsem pozoroval očima Freda, na kterého jsem hbitě přeskočil okamžik předtím, než jsem Mika definitivně vyřídil. Zatím jsem to jen pozoroval jeho očima, nevěděl o mně a mohl jsem proto sdílet jeho údiv.

V té chvíli se také otevřelo několik dveří, z nichž zvědavě vyhlíželo pár dalších, stejně maskovaných únosců. Zřejmě měli za úkol hlídat školáky ve třídách.

„Na místa!“ okřikl je Fred hrubě. Fred měl dávat pozor na chodbě a přispěchat na pomoc, kdekoliv by bylo třeba. Dalo se čekat, že ho ostatní poslechnou?

Maskované hlavy se opět stáhly do tříd. Fred mi tím usnadnil situaci. Vzápětí se sám složil bez života, jenže to už jsem přeskakoval na další a další členy gangu, tak jak si je pamatoval Mike a teď už i já. Krátký okamžik jsem vždy věnoval ujištění, že jde skutečně o gangstera a ne jen o náhodného známého, ale jakmile jsem zjistil, že chlapík drží v ruce zbraň, následovala nekompromisní »vteřina do smrti«.

Během půl minuty byl gang neškodný – všichni byli mrtví až na posledního.

Sakra – a za tyhle mládence jsem se nedávno stavěl, když je zdejší justiční mafie dávala bezdůvodně zavírat, aby měli majitelé soukromých věznic lacinou pracovní sílu. Ano, ale to byli tou nespravedlivě postiženou stranou. Teď to bylo něco jiného. Teď to nebyli nevinně odsuzovaní hoši, ale grázlové, zasluhující trest nejtěžší. Vůbec mi jich nebylo líto.

Ale to ještě nebylo všechno, ve škole mi zbyl naživu poslední gangster.

John R. Spalding do černého gangu nezapadal, neboť to byl běloch. Ovládl jsem si ho jako posledního už protože patřil ke hlavám gangu. To on vymyslel přepadení školy, kde to dobře znal, neboť sem kdysi sám chodil. Teď jsem ho donutil odhodit pušku, strhnout si masku, stáhnout z nejbližšího mrtvého gangstera bílé tričko a s tou improvizovanou bílou vlajkou nad hlavou vyjít z budovy.

Sakra, tomu se ale nechtělo! Jenže měl smůlu, já s osanarhe jsme byli silnější.

„Nestřílet!“ volal jsem jeho ústy na policisty, aby mě nechali přijít blíž.

„Všichni ve škole jsou mrtví,“ oznámil jsem policistům, když už jsem jim byl na dosah. „Vlítli na nás »Murders with warnings«! Ve škole je po všem, můžete vyvést děti. Jen ve městě ještě pár živých asi zemře...“

Mířili na mě všichni jako na střelnici. Až u nich jsem odhodil tričko a nastavil jim ruce. Pouta na nich zacvakla a hoch si – teď už sám – pod několika namířenými zbraněmi musel lehnout na zem a dát se prohledat. Našli u něho plné kapsy nábojů a jeden ruční granát, ale to už si chlapec u soudu jistě zodpoví sám. A soud si na něm, jako na posledním živém teroristovi, asi pěkně smlsne. Litovat ho rozhodně nebudu.

Já už jsem v té chvíli byl dál – a rozhodně jsem se nenudil.

John Spalding totiž navíc sloužil jako spojka mezi černým gangem a jeho bílými pány. Hlavní osobou byl totiž starosta bílé čtvrti, který černé gangstery využíval pro přepravu a úschovu heroinu. Kde by ti černí mamlasové sehnali tolik peněz, kolik se jich v heroinu točilo! Pár tisíc babek sice pokaždé ukáplo i pro ně, ale to nic nebylo proti kšeftům váženého pana starosty!

Jenže to už jsem byl v ráži a bral jsem to z jedné vody načisto.

Varováními jsem se ani nezdržoval, dealeri padali jako mouchy. Dnes bude asi v černé čtvrti dlouhý nárek za mrtvé gangstery – i gangsteři mají otce, matky, známé a frajerky – ale ještě větší nárek se ponese z bílé čtvrti. Kolik počestných trafikantů, poslíčků, holičů a cukrářů dnes najdou v jejich krámcích tuhých! Nemluvě o radnici, kde se na mimořádném zasedání městské rady zhroutila se svým starostou i většina úředníků odboru pro rozvoj města, pro řízení policie a celé protikorupční oddělení!

No, pročistil jsem to tedy pořádně! Možná mi pár darebáků uniklo, každý přece neznal každého, ale i tak jich bylo jako máku.

A to jsem s takovými problémy původně nechtěl nic mít!

To zase byla jatka!

Nápad, co mi přiletěl toho letního odpoledne, byl tak divoký, že jsem ho ihned zahnal jako něco nepatřičného. Ale znáte to – jak vás nějaký červík začne hlodat, jen tak se ho nezbavíte. V první chvíli mi to připadalo až jako rouhání, pak méně a méně. Dokud jsem mohl pomoci osanarhe jen zabíjet a nepřipadalo v úvahu zkoušet to na někom nevinném, tohle by mě ani nenapadlo.

Ale jen se s někým spojit a vcítit se do něho, to už přece není žádná vražda! To se rozumí, i jeho identifikaci jsem měl v hlavě pořád, od začátku jsem si pamatoval všechny – mohlo to souviset s tajemnou první pilulkou, ale nemuselo, některé věci si člověk zapamatuje na celý život.

Tak dlouho jsem si s tou myšlenkou jen pohrával a zase ji zaháněl, až jsem se v jednom okamžiku prostě rozhodl.

Což se takhle spojit s tím mladíkem, který mi osanarhe věnoval? Tím mu přece neublížím a kdyby se ukázalo, že se v našem vesmíru vůbec nenachází – no bůže, pár vteřin bolesti hlavy vydržím a o nic víc nepůjde!

Zavřel jsem oči, stiskl osanarhe – a vybavil si ho.

Druhé setkání

Hned první okamžik byl pro mě překvapující. Celkem najisto jsem očekával jen jednu ze dvou možností. Buď ránu palicí do hlavy a úporné bolení, kterého se rychle zbavím otevřením očí, anebo – začnu vidět očima toho mladíka.

Kupodivu nastala třetí, naprosto nečekaná možnost. Zůstal jsem dál potmě, ale hlavou se mi rozezněl smích.

„Tak už jste i na to přišel?“ ozval se mi přímo v hlavě hlas.

No ovšem, byl to on. Byl tedy na Zemi, spojil jsem se s ním, jen – trochu jinak.

„Nevím, co myslíte, ale – nemohl bych si s vámi zase popovídat?“ nechtěl jsem dál chodit kolem horké kaše. „Myslím tím pořádně si popovídat, pěkně z očí do očí!“

„Nejsem proti,“ odvětil mladík. „Přijed'te tedy za mnou do mé chalupy!“

„Ta chalupa zmizela!“ upozornil jsem ho na drobný zádrhel.

„Už je tam zase,“ ujistil mě. „Jen přijed'te, čekám tu na vás!“

Navzdory snášejícímu se šeru jsem houkl na svoji choť, že musím teď hned odjet, ať mi večeri schová do mikrovlnky, seběhl k autu a za chvíli už jsem řezal lesní zatáčky. Naštěstí bylo sucho, asfalt neklouzal. Jak se co nejrychleji dostanu k chalupě v lese, která tam jednou je a pak není? Zastavit na silnici na odpočívadle a vydat se nejkratší cestou pěšky přes strže? Nebo dojet dolů do vsi ke zřícenému mostku a dál pokračovat po svých?

Přes ten mostek to bude blíž, rozhodl jsem se.

Z hlavní silnice jsem sjel na pěšinu, po které jezdili i domorodci. Pěšina byla tak na jedno auto, kdybych se tady potkal s domorodcem, jeden z nás by musel vycouvat, ale naštěstí proti mně nikdo nevyjel až do míst, kde stály poslední domky.

Dál byla pěšina zarostlá travou, jenže...

Zřícený mostek byl na svém místě, jenže vedle něho stál krásný nový dřevěný most, dost široký pro panský kočár i pro běžný automobil. Pohled na masivní dřevěné fošny mě hned zbavil obav, zda mě ta stavba i s autem unese. Taková poctivá tesařská práce by jistě unesla i kamion.

Najel jsem opatrně mezi dřevěná zábradlí, i kamion by se sem možná vešel, ale motorka by už vedle něho neprojela. Most však držel jako Helvétská víra, přejel jsem v pohodě a rychle zamířil k místu, kde tenkrát stála ta chalupa.

A byla tam – v plné kráse! Chalupa i stodola za ní! Zastavil jsem na dvoře před zápražím, vyskočil z auta a spěchal do dveří. Nemohl jsem se dočkat, až budu stát opět tváří v tvář svému neznámému – a tak jsem rychle bez klepání vrazil do předsíně a dál do sednice.

„Tak jsem tady!“ ohlásil jsem se.

A až pak jsem vytřeštil oči...

Očekával jsem, že se setkám s mladíkem, jak jsem si ho pamatoval z minula, ale za stolem seděl za velkou otevřenou knihou vážený stařec s bílými vlasy a s dlouhým bílým plnovousem.

„Pardon!“ zarazil jsem se a chystal jsem se vycouvat ze sednice.

„Jen se nestyděte!“ oslovil mě stařec a zaklapl knihu.

Podle hlasu to ale byl on – můj mladík. Jenže mi okamžitě vyvstala v hlavě jeho tehdejší slova: »Stáří je velice relativní pojem...«

„Vážně jste to vy?“ potřeboval jsem ujištění, abych mohl uvěřit svým očím.

„Jestli jste čekal jinou moji podobu, omlouvám se,“ usmál se stařec. „Vlastně je to tak, tenkrát jsem se vám jevil mnohem mladší, že?“

„Vy jste tenkrát tvrdil, že stáří je relativní,“ připomněl jsem mu.

„Nejen stáří,“ přikývl.

„Ani bych se nedivil, kdyby vaše pravá podoba byla úplně jiná,“ odhodlal jsem se doplnit své podezření, že by mohl být i z jiného světa.

„Tak i to vám došlo?“ usmál se opět. „No, lhát vám nebudu. Ale moje skutečná podoba by vám asi nepřipadala zrovna... esteticky přijatelná...“

„Co tady v našem světě vlastně děláte?“ zeptal jsem se ho přísně.

„Pozorujeme vás,“ přikývl. „Jste pro nás úžasná příležitost ke studiu. Pokoušeli jsme se vám i pomoci, ale museli jsme to omezit, naše pomoc se často zvrhla ve svůj pravý opak. Vy sám jste jedním z výjimečných případů.“

„Opravdu nás jen pozorujete?“ nedůvěřoval jsem mu. „Nemáte spíš v úmyslu nás ovládnout?“

„Chápu vás, extrémní nedůvěřivost je vaší obranou proti lžím,“ přikývl klidně. „Nemusíte se však obávat, nechceme vás ovládat. Nic bychom z toho neměli ani my, ani vy. Naše civilizace se s vaší časově příliš mívá, než aby mezi námi mohlo být něco víc než pouhé pozorování – a nanejvýš občasné popostrčení. Větší kontakt mezi námi vůbec nepřipadá v úvahu.“

„Proč ne?“ vyjel jsem na něho.

„Protože se náš vesmír s vaším časově příliš rychle mívá,“ opakoval. „Kdykoliv se někdo z nás odebere do vašeho vesmíru, příšerně rychle tu zestárne. A kdybyste se naopak vy chvíli pozdržel u nás, po návratu byste svůj svět už vůbec nepoznal.“

„To nějak nechápu,“ zavrtěl jsem hlavou.

„Ale vždyť je to prosté,“ zamračil se. „V současné době ubíhá ve vašem světě čas téměř deset tisíckrát rychleji než u nás. Nebylo tomu tak vždy, dřív naopak ubíhal čas rychleji u nás, proto jsme se asi rychleji vyvinuli, ale dnes je tomu tak. Navštivte náš vesmír a pobuďte u nás půl roku, tady na Zemi mezitím uplyne pět tisíc let a vy se vrátíte do úplně jiného světa, než jaký znáte.“

A sakra! pomyslel jsem si. Jestli má pravdu... to by ale bylo překvapení! Jak asi vypadala Evropa před pěti tisíci lety? To tu snad žili pravěcí lovci a kdyby se takový dnes vrátil do Evropy, asi by z toho brzy zešedivěl a rozhodně by se mu tady nelíbilo.

„Ale co vy?“ zeptal jsem se ho.

„Pro nás jste v současné době předmětem studia,“ opakoval. „Gratulujeme si, že jsme vystihli dobu, kdy se váš svět začal prudce měnit. Uvědomte si, v našem čase ta studia začala před dvěma našimi roky. Od té doby se ve vašem světě vystřídaly tisíce našich vědců a ti přinesli neocenitelné množství poznatků. Prvních deset tisíc let bylo ještě poměrně nenápadných, ale pak se váš rozvoj neuvěřitelně urychlil. Zatímco svět na konci první desetitisícileté epochy vypadal téměř stejně jako na začátku, poslední

pětistiletí byla přímo civilizační exploze, jaká se v našem světě nikdy nekonala. Je to pro nás úžasná žeň poznatků. Několikrát jsme vás i podpořili – naneštěstí s velice pochybnými úspěchy. Nevíte, kolik komisí jsem musel přesvědčit, než povolili můj pokus s vámi. Naštěstí komise zasedají ve vašem světě, jinak by nic nestihly.“

„Takže jste se za celou tu dobu nepodíval domů?“ podíval jsem se na něho.

„A kdy?“ usmál se. „Za půl dne u nás uplyne tady u vás třináct let! Nemohu si dovolit návštěvu domova, chyběl bych tu. Ale my, co se vámi zabýváme, s nějakými problémy již předem počítáme.“

„Ale říkal jste, že tu příliš rychle stárnete!“ namítl jsem.

„Jistě!“ souhlasil. „Za jediný den našeho času nabere u vás sedmadvacet let věku. Roční výzkum ve vašem světě trvá deset tisíc let – a tak dlouhověcí nejsme ani my. Každý z nás tu proto smí strávit nanejvýš tři sta let, tedy jedenáct dní našeho času, a nesmí to být v jednom kuse. Věnoval jsem vašemu světu osmdesát let v šesti různých obdobích. Nejsem tedy žádný začátečník, proto mi dovolili ten experiment.“

„Takže já jsem jen nějaký experiment?“ naštětil jsem se.

„Jistě!“ rozzářil se. „A musím potvrdit, velice zajímavý experiment! Překonal jste ve velmi krátké době tři čtvrtiny našich počátečních předpokladů.“

„No to je krása!“ opáčil jsem ironicky. „Tak já jsem jen nějaký pokusný králík?“

„Jste předmětem pokusu, který zatím nejvíce ovlivnil váš svět... a kupodivu spíš v dobrém, než ve zlém,“ potvrdil.

„Takže – jestli to správně chápu – spíš jste očekávali, že to pokazím?“

„Zatím všechny pokusy v tomto směru dopadly hůř, než jsme čekali,“ ujistil mě. „Příjemně jste nás překvapil. Proto mám dokonce povoleno nic před vámi neskrývat, pokud o to sám budete stát.“

„Dobrá,“ uklidnil jsem se. „Beru to na vědomí. Jenže si myslím, že mně i vám musí být jasné, že jeden člověk svět nepředělá.“

„Ale to přece víme,“ ujistil mě. „Příjemně nás proto překvapilo, jak jste – coby jedinec – ovlivnil vaši celosvětovou společnost. A ke všemu v dobrém směru, to jsme prostě nečekali!“

„Takovou pochvalu si ani nezasloužím,“ mávl jsem rukou. „Co jste vlastně ode mě očekávali?“

„Není to poprvé, co někdo z vás lidí dostal k použití osanarhe,“ řekl stařec. „Ale většina dosavadních experimentů končila nanejvýš lokálním úspěchem, který plynule přešel do neúspěchu až katastrofy. Většina vašich předchůdců začala podobně jako vy s pokusy o nápravu světa, jenže všichni držitelé osanarhe začali po vylepšení místní úrovně civilizace – a mnohdy hned zkraje – používat osanarhe ke svému prospěchu. Zmocnili se vlády, stali se z nich místní králové či jiní vládcí a pak pomocí osanarhe terorizovali své spoluobčany, dokud jsme jim tu možnost neodebrali.“

„A to se ještě nikdo přede mnou nesnažil o spravedlnost?“

„Někteří s tím začali,“ řekl stařec. „Ale předsevzetí jim dlouho nevydržela. Sám se trochu divím, že jste se vůbec nepokusil použít osanarhe proti svému předchozímu zaměstnavateli. Zachoval se k vám přece nespravedlivě.“

„To jsem ale říkal hned na začátku,“ odmítl jsem tu možnost. „Nespravedlnost to byla, ale ne zas tak velká, aby zasluhovala smrt. Jó, kdyby tak šlo dát mu jednu ránu pěstí, tím by se to podle mého mínění srovnalo, jenže ani to by nešlo, takže bylo lepší nechat to jak to bylo – spláchnout to, udělat za tím čáru a konec.“

„A proč jste mu tedy nešel dát aspoň tu ránu pěstí?“

„Protože by to on cítil jako napadení a bránil by se.“

„Vždyť by musel vědět, že není v právu?“

„Ale kdepak!“ zavrtěl jsem hlavou. „On si jistě myslel, že vyhodit mě z práce je jeho svrchované právo a rána pěstí by byla podle něho agrese jako hrom. Poštval by na mě policii, policie i soud by mu daly zapravdu a já bych byl naopak ten darebák, zasluhující přísný trest. Naše dnešní zákony drží nad darebáky ochrannou ruku a brát spravedlnost do vlastních rukou se zkrátka nevyplácí.“

„Ale nerozpakoval jste se přitom sprovodit ze světa tolik lidí, že by zaplnili malé městečko!“ vyčetl mi.

„Ano, ale snažil jsem se postihovat jen skutečné grázly, kteří by si tu smrt aspoň stokrát zasloužili,“ ospravedlňoval jsem to rychle. „Doufám, že jsem nikdy neublížil nikomu nevinnému.“

„No, skoro se vám to podařilo,“ přikývl.

„Moment!“ zarazil jsem se. „Zřejmě jste mě sledovali, což jsem ostatně čekal, ale – kdy jsem podle vás zabil nevinného? Snad jsme si hned na začátku ujasnili, že smrt některých darebáků může být žádoucí i když poškodí jeho rodinu nebo i jiné lidi v jeho okolí.“

„To ano, ale... třeba poslední vyvraždění štábu armády Kalifátu odnesl i nováček mezi důstojníky, který se ještě nestihl ničím provinit. Byl tedy dosud bez viny. Uznali jsme to jen protože bez vašeho zásahu by se v nejbližší době téměř jistě provinil.“

„Moment...“ zavzpomínal jsem rychle. „Ten štáb... do všech jsem se vcítil, ale nikdo nevinný mezi nimi nebyl... až na toho mladšího důstojníka, který čerstvě přišel z výcviku u Američanů... Toho myslíte? Ale ten se už na vraždění vyloženě těšil jako dítě na hračku! Kdo dobrovolně vstoupil do armády Kalifátu, musel přece vědět, že bude vraždit, nebo k vraždění vydávat rozkazy. Možná to bylo jen tak na hraně...“

„Vždyť jsme vám ho také uznali,“ připomněl mi. „Takových bylo víc. Dva piloti amerických dronů také ještě neměli vlastní vroubek...“

„Ty jsem varoval, aby toho včas nechali,“ odmítl jsem i tento případ. „Při známé »efektivitě« dronů by zabíjeli nevinné už při svém prvním samostatném letu!“

„I ty jsme vám uznali jako oprávněné,“ přikývl. „Nejvíce jsme byli překvapení, že jste se nikde, ani ve vlastní zemi, nepokusil uchvátit moc přímo. Pořád jste vlastně anonymní napravovač. Zasahujete do světových špiček a přitom nemáte rozhodující slovo ani ve vlastním městě. Vlastně o vás nikdo neví, ani vaši nejbližší.“

„Já přece po rozhodování za jiné netoužím!“ namítl jsem. „Snažím se žít poctivě jako dřív a ve světě zasahuji jen tam, kde mi svědomí nedovolí zasahovat.“

„Svědomí...“ chytil se toho slova stařík. „Proč se tak nechovali vaši předchůdci? Proč všichni dříve či později začali zabíjet jen podle vlastní potřeby a přestali hledět na vinu a nevinu? Proč se všichni změnili v tyrany?“

„Třeba jste je jen špatně vybrali?“ hádal jsem. „Mohlo by to být i tím, že se svět a lidé v něm mění k lepšímu. Dříve měli lidé jiné představy o právu a spravedlnosti a chovali se z dnešního pohledu krutě a darebácky.“

„Že by se lidstvo jako celek měnilo k lepšímu?“ zasmál se stařík smutně.

„V některých ohledech jistě ano,“ trval jsem na svém. „Z vašeho pohledu to není tak dávno, co považovali za správné a spravedlivé i otroctví, které se dnes všeobecně odsuzuje,“ uvedl jsem jako příklad.

„S tím budu těžko souhlasit,“ zavrtěl hlavou. „Jen se trochu změnila forma, ale otroctví samo zůstalo. Změnilo se jen to, že otrokář dnes nemůže svého otroka jen tak bezdůvodně zavraždit, kdykoliv se mu zachce. Může mu ale vzít všechny prostředky nutné k životu a nechat ho pak zemřít hlady a když si člověk sám vezme, co k životu nutně potřebuje, skončí život v železech jako pravý otrok.“

„Dokud je ale člověk svobodný, může odejít jinam,“ namítal jsem chabě.

„Vždyť nemá kam!“ pokrčil stařík rameny. „Vždyť i ta tráva všude někomu patří a mnohde lidi zotročují i když se pokusí žít se odpadky – i ty přece někomu patří!“

Tuhle zprávu jsem také nedávno zachytil – obžalovali i bezdomovce z krádeže, když vybírali odpadky z popelnic. Lidé se nad tím otrásli, ale soudce tím neoblomili. A když si vzpomenu na české exekutory...

„No, jestli myslíte finanční otroctví, pak asi máte pravdu,“ ustoupil jsem čestně. Proti jeho argumentům jsem opravdu neměl žádnou zbraň.

„A navíc – lidé se k sobě nechovají znatelně lépe než před těmi pěti tisíci lety,“ pokračoval stařík neúprosně. „Zabíjejí se ve válkách stejně krutě, ne-li hůř, přitom mnohem efektivněji. Letecká válka nám nedávno vyrazila dech. Drážďany, Hirošima, Nagasaki, poslední obrovský masakr Fallúdža – samé chuťovky! A nejhnusněji se tak chová národ, který si sám říká nejvyspělejší. Hnus, hnus, hnus!“

„Proto jsem se pustil do válečných jestřábů, aby to přestalo!“ připomněl jsem mu rychle. „Snad se mi to podařilo aspoň na čas zarazit!“

„Podařilo,“ přikývl stařík. „Ale největším překvapením pro nás je, že jste toho vůbec nevyužil pro sebe. Očekávali jsme, že se stanete elitou přinejmenším ve svém městě a ne že budete dál pracovat pro někoho úplně neznámého!“

„K životu mi to stačí a ani moje žena víc nepotřebuje,“ ujistil jsem ho skromně.

„Ale jak to?“ vrtěl stařík hlavou nechápavě. „Jiní na vašem místě obvykle velice rychle zbohatli.“

„Zřejmě jste si je špatně vybrali,“ opakoval jsem svou domněnku.

„Vybírali jsme vždy z těch nejinteligentnějších jedinců,“ namítl stařík. „Kdysi jsme si dokonce dali práci a geneticky jsme celý jeden národ, už tak dost inteligentní, upravili k ještě větší inteligenci. Měli jsme ty nejskvělejší lidi z celého světa – a přece nás pokaždé těžce zklamali!“

„Tím chcete říci, že jste si k tomu pokusu nějak vybírali i mě?“ zarazil jsem se.

„Jen trochu,“ připustil stařík. „Pochopte, nemůžeme svěřit osanarhe pitomečkům bez inteligence, ti by se jednak rychle zvrhli, ale také by se nechali napálit a v zájmu

někoho jiného by páchali ty největší nepravosti. Naštěstí umíme rozeznat inteligenci na dálku. Jen mezi námi, jste jen mírně nadprůměrný.“

„Jak – mírně nadprůměrný?“ zajímalo mě.

„Asi tak, že ve vašem městě žije aspoň dvacet inteligentnějších lidí,“ upřesnil to jen trochu. „Přeskočil jsem je úmyslně, obával jsem se dalšího fiaska. Nejste tedy ani hlupák, ani elita, tak – akorát.“

„Díky za hodnocení,“ odvětil jsem bez velkého nadšení. „Poslyšte, když umíte na dálku ohodnotit inteligenci, jak hodnotíte emoce?“

„Emoce?“ zarazil se pro změnu stařík.

„No – emoce, schopnost soucitu, svědomí...“ napovídal jsem mu.

„To my... nehodnotíme...“ přiznal po chvíli přemýšlení.

„To možná bude ta chyba!“ chytil jsem se toho. „My například máme inteligenci zachycenou v něčem, čemu říkáme »inteligentní kvocient« neboli »IQ«.“

„To známe,“ mávl rukou. „Máte sto dvacet, mírný nadprůměr, jinak nic moc.“

„Díky za změření,“ kývl jsem hlavou. „Jenže pak existuje »EQ« neboli »emoční kvocient« a ten právě vyjadřuje ty emoce.“

„Ten nám zřejmě nějak unikl,“ připustil stařík.

„A to bude ta chyba!“ pokračoval jsem. „Emoce se zjišťují jinak, zatímco »IQ« má průměr kolem stovky, ale nikdo není pod padesát, spousta lidí má »EQ« úplně na nule. S inteligencí to příliš nesouvisí, ale nejhorší zločinci jsou lidé s vysokým »IQ«, ale s nízkým či úplně nulovým »EQ«. Inteligentní, ale bezcitní.“

„Jak tak poslouchám, asi bych měl od nás přizvat na výzkum vašeho citového kvocientu vědecké posily,“ řekl po chvílce dalšího přemýšlení.

„A než sem dorazí, uplyne tady další století,“ namítl jsem skepticky.

„To my zase dokážeme sehnat rychle,“ ujistil mě. „Díky za podnět, nenecháme to bez povšimnutí.“

„Víte, lidé s nízkými emocemi jsou obecně pro celý svět neštěstím,“ pokračoval jsem. „A mám takové tušení, že právě na ně jste v minulosti vsadili. Proto už začínám chápat ty nezdary. Mluvíte o jakémisi národě s vysokou a ještě vámi uměle navýšenou inteligencí. Tuším, o který se jedná. Jenže právě ten národ je ve světě proslulý velmi nízkými emocemi. Litovat dovedou jen sebe a říká se o nich, že si nejlépe žijí právě z neštěstí jiných lidí a proto působí neštěstí kde mohou, nejvíc válkami.“

„Tohle hodnocení jsem ještě neslyšel,“ řekl stařík zaraženě. „Ale při zpětném pohledu by na tom něco mohlo být.“

„A když se podíváte na mé oběti – a to jsem se snažil odstraňovat z tohoto světa jen největší darebáky, válečníky, zbrojaře a finančníky, kterým se ve válkách obvykle vede dobře a proto je podporují – nepatřila většina z nich právě k vašemu vybranému národu? Jejich odstraněním se svět dost podstatně zlepšil!“

„Máte nejspíš pravdu,“ řekl po dalším přemýšlení. „Možná budeme muset naše dosavadní pokusy trochu... přehodnotit. Ale v tom případě by zbývalo ve světě těch... inteligentních, ale bezcitných... ještě příliš mnoho.“

„A nejsou to jen oni,“ pokračoval jsem. „Bezcitných je mnohem víc. Nejsou jen z vašeho vybraného národa, ale i z jiných. Vezměte si takové muslimy. Málokdo na

světě dokáže jiným tak snadno a bez soucitu řezat zaživa hlavy, jako muslimové. Mají jen jednu výhodu – tak pevně věří svému náboženství, že je poměrně snadné je přesvědčit, že nejednají správně. Když jim sdělíte, že si Alláh něco opravdu nepřeje, a uděláte to aspoň trochu tajemně, aby neodhalili, že to říká jen člověk, neodváží se v tom pokračovat, aby si ho nerozzlobili. Ale když jim někdo jiný naopak nalže, že se Alláhovi prolitá krev nevěřících líbí, budou pro jeho větší slávu nadšeně řezat lidem hlavy po stovkách. Zastavil jsem jejich vraždění, ale je jen otázkou času, kdy jim zase někdo jiný nakuká, aby hlavy řezali – a bude to zpátky.“

„Myslíte, že je podruhé už nezastavíte?“

„Jsem na ně sám,“ připomněl jsem mu. „Lhářů, co je chtějí využívat, jsou tisíce. A řekl bych, že jich je plno právě z vašeho upraveného národa. Inteligentnější než já, ale bezcitní.“

„Přehodnotíme to,“ rozhodl stařík. „Máte moji podporu. Mimochodem, proč jste tak důrazně žádal o rozhovor se mnou? Očekáváte ode mne nějakou pomoc?“

Zašklebil jsem se na něho dost kysele.

„Víte, původně jsem vám chtěl vrátit osanarhe a oznámit vám, že s mordováním darebáků končím,“ řekl jsem. „Máte pravdu, sprovodil jsem už ze světa tolik lidí, že by zaplnili menší městečko. Upřímně řečeno, zabíjení lidí se mi nelíbí, radši bych žil v poklidu jako dřív. Ačkoliv na druhé straně mě blaží, že jsem světu pomohl. Nejen podle mého vlastního úsudku, ten není směrodatný, každému se jeho činy víceméně zamlouvají, i když páchá zločiny. Potěšil jste mě, že většinu toho schvalujete. Naopak bych podle toho řekl, že to s námi nemyslíte špatně. Ale uznejte sami, tohle není úkol pro jednoho člověka. Očekával bych, že ti vaši »inteligentní« se už brzy vzpamatují, otřepou se a začnou nanovo. Už teď vím, že jich po mně pátrá takových sto tisíc. Kdyby zjistili, kdo a kde jsem, nebude můj další život dlouhý.“

„Můžeme vám dát nezranitelnost,“ řekl rychle. „Nebudete ani první, kdo ji od nás dostane. My se tak ostatně před vámi chráníme také a pořád.“

„A další závada bude i v tom, že jste si mě vybrali, když už mám lepší polovinu života za sebou,“ pokračoval jsem. „Jistě nás znáte dost na to, abyste chápali, že by bylo lepší dát tyhle možnosti někomu mladšímu. Mně to bude za pár let k ničemu.“

„Ani to není problém,“ opáčil. „Během pokusů s lidmi jsme některým podstatně prodloužili život. Byla to celá skupina lidí. Říká vám něco jméno Metuzalém?“

„Metuzalém?“ opakoval jsem po něm. „O něm se někde píše, že žil devět set let. Co ale za těch devět set let vykonal, to už si nepamatuji. Zdá se, že je jen promarnil.“

„Promarnil,“ připustil stařík. „Jako všichni kolem něho. Proto jsme s tím tenkrát přestali a lidský věk se pak rychle vrátil k původní, poměrně nízké hodnotě.“

„On byl totiž váš Metuzalém z onoho vybraného národa, že?“ přisadil jsem si. „Nesmírně inteligentní, ale bez citu. Stal se vůdcem lidí kolem něho, žil si jako boháč a nápravu světa hodil za hlavu. Je to tak?“

„V podstatě to sedí,“ přiznal stařík. „Ale vy sám nevypadáte, že byste zneužil kterékoliv naše dary. Mezi námi, už teď jsem vám významně prodloužil život. Mohl jste si už všimnout, že se cítíte mladší a silnější. A také nebudete nemocný. Tenhle dar jste dostal hned na počátku, pamatujete se?“

„Nepamatuji,“ zavrtěl jsem hlavou. „Pamatuji se jen na nějakou tabletku, která by mi měla umožnit telepatické spojení s osanarhe.“

„Ale to přece bylo ono!“ ujistil mě. „To nebyl žádný lék, jak je používáte vy.“

„Co to tedy bylo?“ zamračil jsem se.

Měl asi pravdu, bylo to neobvyklé. Pořád jsem používal telepatii a nezdálo se mi, že by mě ta schopnost zvolna opouštěla. U mimozemských preparátů jsem mohl čekat ledacos, ale – který lék účinkuje tak dlouho?

Vzápětí mě ale překvapil ještě víc.

„Bylo to vajíčko ovrósje,“ řekl mi. „Ovrósje je hodně komplikovaný organismus vyvinutý čistě pro vás lidi. Má dvě samostatné a nezávislé části, jedna se podobá tenkému červíku, žije v mozku a umožňuje vám telepatii, druhá žije ve slepém střevě, má podobu silnějšího červa a vyladuje lidský organizmus. S ním nebudete nemocný, nebudete stárnout a měl byste žít tak dlouho, jako ten Metuzalém.“

Takže – žádný lék! Nasadil mi do hlavy a do těla červy! Spolkl bych to vajíčko, kdybych to tenkrát věděl? Rozhodně ne!

„To jste mi ale tenkrát neřekl!“ vyčetl jsem mu.

„Neřekl jsem vám toho úmyslně mnohem víc,“ přiznal. „Nechtěl jsem, abyste se zaobíral především mými dary, ale abyste se soustředil na nápravu světa. Vše ostatní muselo jít stranou.“

Takže mám v sobě dva mimozemské červy! Ale místo abych začal šílet hrůzou, pomalu jsem se uklidňoval. Ti červi mi zřejmě neškodili. Naopak, jeden umožňoval telepatii, druhý prodlužoval život. Nejsou to tedy paraziti, ale spíš symbionti. Nebude to k mé škodě, ale k užítku. Už je mám v sobě dlouho a nijak zle se neprojeví – dalo by se s nimi zřejmě žít.

„Dobrá, to bych pochopil,“ smířil jsem se s tím. „Ale vrátil bych se k osanarhe, přesněji k jeho schopnostem. Umožňuje telepatické spojení na dálku, umožňuje vcítit se do jiných lidí – a jak jsem si ověřil, ani zvířata z toho nejsou vyloučená, umožňuje vcítěné lidi i zvířata ovládat. A pak najednou – umí je jenom zabít. Nebylo by lepší, kdyby to nebylo vždycky tak kategorické? Proč je jedinou možností smrt?“

„Není to jediná možnost,“ ujistil mě. „Pokud vám to pomůže, umí to po jistou dobu blokovat některé funkce lidského organismu. Zablokování srdce je sice základní příkaz, který vede k rychlé smrti, ale dají se tak ovlivnit i jiné orgány. Můžete člověka ochromit na ruce i na nohy, oslepit nebo zbavit sluchu. Navíc můžete určit dobu, jak dlouho to bude účinkovat – nemusí to být trvalé, ale i rok je u vás dost dlouhá doba.“

Zkrátka mě naučil, jak mohu pomocí osanarhe člověka přikovat i na celý rok na invalidní vozíček nebo ho na tutéž dobu oslepit. Ve spojení s příslušným varováním, sděleným přímo do hlavy, by to mohlo na darebáky zapůsobit jako dostatečný trest a přitom bych je nemusel zabíjet.

„Tohle jsem měl mít od samotného začátku!“ vzdychl jsem si.

„Ale budete v tom pokračovat!“ dal si stařík podmínku.

„Budu,“ slíbil jsem mu.

Smlouva

Stařík mimozemšťan – no, aspoň jsem mu tak říkal podle jeho poslední podoby, mohl bych mu říkat pořád »mladík«, ale to zřejmě bylo ještě dál od skutečnosti, kdo vlastně ví, jak opravdu vypadal – se tentokrát snažil vysvětlit mi to víc a lépe. Musím se ale přiznat, na některé teoretické poznatky jsem prostě nestačil.

Měl asi pravdu, že i v našem městě žije dvacet chytřejších lidí než já. Jenže – ale to jsem zatím neměl potvrzené – budou nejspíš patřit k národu, mimozemšťany kdysi dávno geneticky vylepšenému a vyplanému. Pak by jim nejspíš chyběl cit a kdoví, zda bych si s nimi vůbec chtěl povídat. A možná si s nimi docela běžně povídám, ale protože o nich nemám tušení, ani se mi nad nimi nezvedá žaludek. Nejspíš protože se nebavíme o důležitých věcech, ale vyměníme si vždy jen pár zdvořilostních frází.

Zdvořilostí neurazíš...

Bylo ale znát, že jsem v očích toho staříka stoupl a že mě ani nechce propustit ze svých služeb – které jsem až dosud chápal spíš jako služby lidstvu. Opravdu jsem se snažil zastavit kolotoč válek a nesmyslného zabíjení. Že jsem přitom zabíjel také? Že ve mně dnes civilizovaný svět vidí nebezpečného masového vraha, kterého se snaží dopadnout a pokud možno i zabít tisíce uniformovaných i tajných policistů, detektivů a agentů desítek tajných služeb?

Ano, bylo mi to jasné. Ale také mi bylo jasné, že se z toho jen tak nevyvážu.

Budu tedy i nadále nepolapitelnou organizací »Murders with warnings«, po níž jdou všichni představitelé moci celého světa. Pořád snad mám neocenitelnou výhodu, že mě považují za obrovskou saň, která se sice skrývá, ale při svých statisíci hlavách se přece věčně skrývat nemůže, zatímco jeden člověk je nepolapitelný, pokud neudělá nějakou fatální chybu.

Zatím jsem udělal jen jednu – byl jsem na místě, kde na »náhlé úmrtí« skončili tři loupežníci z Ukrajiny. Ani tam proti mně nezůstaly žádné důkazy a byl jsem jeden z více svědků, kteří – až na mě – nic nechápali. Byla to setsafra náhoda, neměla by se opakovat, ale jeden vyšetřovatel v Čechách už měl aspoň nitku.

Jde o to, jestli ji z té haldy falešných stop vytáhne, nebo ji už sám odložil k ledu, neboli právnicky řečeno – ad acta? Doufám – s hlavně se už v tomto směru nesmím za žádnou cenu projevovat, aby ani na tuhle nitku nemohl nic navázat.

Získat nezranitelnost může být za těch okolností možná zajímavé, ale také zcela zbytečné. K čemu, když jsem se nehodlal pustit se současnými představiteli světa do otevřené bitvy? Proti každé síle se najde ještě větší síla, kdyby protivníci pochopili, že neuspějí s puškami, nasadí děla a kdyby se ukázalo, že ani to nestačí, nasadí buď letectvo a to až do atomových střel, nebo se mě pokusí otrávit. Tyhle pokusy by navíc spolu se mnou odskákaly statisíce nic nechápajících lidí.

Ba ne, nejlepší taktika slabší strany je partyzánská válka. Zasazovat citelné rány a sám být v neustálém úkrytu. A když nepřítel začne trestat místo partyzánů nevinné lidi, dát mu najevo, že je úplně vedle a že takhle ničeho nedosáhne.

Klíčové bylo, že jsem na mimozemšťanovi uhádal možnost zasvětit do tajemství pár dalších lidí a to podle mého vlastního výběru. Jaké si vyberu, bude záležet jen na

mně a podle toho pak s nimi dopadnu. Podle hesla »Jak si usteleš, tak si lehneš!« se už nebudu smět na nikoho vymlouvat, leda na sebe.

Neměl jsem možnost vyvíjet podobné červy jako ovrósje laboratorně, ale stařík mi bez velkých vytáček prozradil, jak se tito červi rozmnožují.

Červi ovrósje jsou sami o sobě dlouhověcí, takže se nepotřebují obnovovat. Čas od času to však může být velmi užitečné, například kdybych chtěl někoho »přibrat do klubu«. Jenže i to mimozemšťané vyřešili už dávno.

Přimět červa ovrósje vytvořit »vajíčko« není vlastně komplikované. Dokáže to každý člověk, který ho má v sobě. Stačí sníst chemikálii, která na červa působí jako startér. Chemikálie by se dala syntetizovat i uměle, ale není to nutné, vytvářejí ji i některé rostliny. V Čechách to jsou všudypřítomné pampelišky. Je třeba sníst určité minimální množství jejího čerstvého nastrouhaného, byť odporně hořkého kořene, aby aspoň část této startovací látky prošla kyselinami žaludku k červovitému přívěsku slepého střeva, kde ovrósje sídlí. Ovrósje pak vytvoří vajíčko, v němž budou zárodky obou jeho částí – vláscitého červíka fungujícího v mozku i silnějšího ovrósje, usídleného ve slepém střevě. Obal vajíčka se rozloží žaludečními šťávami – a je to.

Jen tak mimochodem jsem se zeptal, co bude s lidmi, kteří mají onen červovitý přívěsek odoperovaný kvůli zánětu, ale stařík mě ujistil, že si ovrósje bude vědět rady a červovité obydlí si zregeneruje. Regenerace je přece jeho základní schopnost.

Po trochu nechutné proceduře hledání vajíčka ve výkalech je vhodné je pečlivě omýt a dezinfikovat lihem. Není to nic pro choulostivé slečinky, ale dá se to vydržet. Menší potíž je, že ovrósje vytvoří jen jedno vajíčko za čtvrt roku a rozšiřování »klubu přátel« tedy půjde jen pozvolna. Ale i to by mi vlastně vyhovovalo. Času budu mít dost a nejprve si zřejmě upravím svoji choť, aby se mě už na nic neptala.

Horším problémem by mohl být kamínek osanarhe. Ani ten není v možnostech současné pozemské vědy a techniky, takže budu závislý na mimozemšťanech. Jenže můj stařík mi mezi řečí oznámil, že mu končí období pobytu na Zemi, takže se bude muset na nějakou dobu vrátit do svého vesmíru. Ne nadlouho, jen na běžnou kontrolu organismu, jenže u nás na Zemi může uplynout až stovka let. Po tu dobu se nebudu schopen spojit s jinými mimozemšťany a budu odkázaný jen sám na sebe.

Možnost vytvářet další kamínky osanarhe tu našťastí byla, dokonce na dosah. Ve starých kachlových kamnech s pecí byla nepatrná zásuvka s nevelkým litinovým šuplíčkem. Vešly by se tam sotva hodinky a neměl jsem ani tušení, k čemu by to bylo dobré. Přece jen je znát, že nežijí na vesnici. Důležité ale nebylo původní určení toho šuplíčku, možná sem tu zásuvku namontovali mimozemšťané. Stařík mě s tajemným výrazem ujistil, že pokaždé, když je měsíc v úplňku, objeví se v prázdné zásuvce nový osanarhe. Nemusím toho využívat, když tam osanarhe nechám, další se tam neobjeví, ale...

„...ta zásuvka opravdu není obyčejná,“ ujišťoval mě.

S tím ale byla spojena další položka mimozemských darů. Stařík mi se zásuvkou na osanarhe věnoval celou chalupu.

„Chalupu si postavil zdejší sedláček krátce před Bílou Horou,“ pokusil se mi ji přiblížit. „Když jsme ji objevili my, byla prázdná, ale nepoškozená. Její majitelé už ji

nemohli potřebovat – když se podíváte do stodoly, nad mlatem ještě visí provaz, na kterém po odchodu rabujících vojáků visel hospodář, majitel chalupy, v zadním rohu mlatu je ještě hlína nasáklá krví, kde povraždili jeho rodinu.“

„Od Bílé Hory?“ nechtěl jsem tomu uvěřit. „To by se tam určitě nezachovalo!“

„Zachovalo,“ trval na svém stařík. „Uvědomte si, že od té doby tady ta chalupa stála nanejvýš pět let, spíš méně. Zbytek té doby byla mimo svět a nestárla. Je pořád stejná jako tenkrát, dokonce ani pořádně nevybledla krev, vsáknutá do hlíny mlatu.“

„Ale – to je dost příšerná historie!“ otrásl jsem se.

„Je,“ souhlasil stařík. „Nu což, podívejte se tam, ať mi věříte! A protože chalupa neměla majitele a nikdo se o ni nehlásil, udělali jsme z ní vědeckou základnu. Pravda, použili jsme ji sotva desetkrát, celkem to dělá těch pět vašich let, proto také vypadá jako nová. Bude teď vaše. A aby vám ji za vaší nepřítomnosti nikdo nezničil, musím vás naučit s ní zacházet.“

Bylo to vlastně jednoduché jako facka. Byla k tomu zapotřebí telepatie zesílená kamínkem osanarhe a dvě klíčová slova.

»Agajku!« způsobí, že chalupa zmizí a místo ní se objeví to, co bylo naposled na jejím místě. V zimě nahradí chalupu závěje sněhu, v létě travnatý palouček.

»Ginloš!« vrátí chalupu na její místo. Pozor, kdyby na paloučku panáčkoval zajíc, zmizí jako všechno a po příkazu »agajku« by se hrozně divil, jak se skokem okolí změnilo. Objevení chalupy v létě a její zmizení po napadnutí sněhu znamená, že se uprostřed sněhu objeví letní zelený palouček a naopak, když zmizí chalupa v zimě a objeví se v létě, bude zasypaná závějemi i s dvorkem. Ještě že sníh rychle roztaje!

„A co ten zajíc?“ zajímal jsem se.

„V mimosvětě mu neběží čas,“ ujistil mě stařík. „Když ho necháte v mimosvětě sto let, objeví se i po stu letech stejně mladý. Mimosvět nezná čas, nic se tam nemění. Proto přece i ta chalupa vypadá jako čerstvě postavená, vždyť jí od doby Bílé Hory neuplynulo tady více než pět let, zbytek času byla v mimosvětě.“

„A co kdybych do mimosvěta poslal s chalupou i sám sebe?“ napadlo mě.

„Příkazy »agajku« a »ginloš« se neprovedou, když se nacházíte uvnitř oblasti,“ ujistil mě. „Ale kdyby vás někdo jiný nechal zmizet do mimosvěta, ani vám by čas neubíhal. Po dalším příkazu byste se vrátil zpátky, jenže v jiné denní nebo roční době, v horším případě i v úplně jiné epoše. Čas tam zkrátka stojí a basta!“

Ještě jsem se dozvěděl, že příkazy účinkují vždy na nejbližší »střídavý objekt«. Mám poblíž hned dva – chalupu a dřevěný most. Uprostřed mezi nimi je malá oblast, kde příkazy účinkují na oba objekty současně. Místo mostu se na obou jeho koncích objeví nevelké skály, které prakticky znemožňují, aby tam lidé postavili jiný most. Proto stál dávno věkem zřícený most trochu stranou – ačkoliv byl postavený později.

„Chalupu vám ještě trochu upravím,“ slíbil stařík. „Nám to takhle stačilo, ale vy jste jistě zvyklí na některé vymoženosti své civilizace. To nebude problém.“

Měl jsem být tedy majitelem chalupy ze šestnáctého či sedmnáctého století, jen abych mohl využívat jedné zásuvky v kachlových kamnech? Nu co, hodit se to bude, mám aspoň rekreační chalupu. I když příliš blízko svého bydliště. A když nám sem mimozemšťané ještě zařídí vanu s teplou vodou a pár dalších drobností? Tím lépe!

Budu tedy pokračovat.
A možná už ne sám...

Stařík tentokrát neodešel, ale znenadání se prostě vypařil i se svou knihou. Už si přede mnou nemusel hrát na obyčejného člověka, proto přestal i předstírat, že někam odchází. Beztak by jeho stopy někde nepochopitelně zmizely. Ale už jsem se tomu ani nedivil. A docela by mě zajímalo, jak vlastně doopravdy vypadá. Tvrdil mi sice, že jeho pravá podoba není pro nás lidi »zrovna esteticky přijatelná«, ale kdo ví? Snad se podobal nějakému obrovskému hmyzu? Nebo červu, chobotnici, či co všechno my lidé považujeme za odporná stvoření?

Ale co, nechtěl se ukázat, nutit ho nemohu. Mohu ale – a to co nejdřív – udělat něco se získanou chalupou. Ne že bych ji honem utíkal zdanit jako dar, to by nebylo chytré, ačkoliv by to možná bylo podle zákona. Zákony však docela určitě nepočítají s dary od mimozemšťanů. A mimozemšťané budou těžko figurovat jako majitelé na našich úřadech. Ta chalupa měla poslední legální majitele někdy v dobách Bílé Hory, jenže to se žádné dokumenty tohoto druhu nevedly. Pak prostě zmizela, takže nebude dokumentovaná nikde. Musím se podívat na katastrální úřad, komu patří pozemek, na kterém – aspoň občas – stojí. A pokud to půjde, odkoupit ho. Co se na tom pozemku bude dít, to už pak bude moje věc.

Odhodlal jsem se prohlédnout si chalupu. Venku byla dávno tma, vyzbrojil jsem se proto baterkou z auta a plamínky svíček jsem raději sfoukl, aby nezpůsobily požár. Zkontroloval jsem nejprve kamna a zejména boční zásuvku. Ležel tu navlas stejný kamínek osanarhe, jako můj. V pořádku, až budu potřebovat další, vím kam jít. Smím si najít spolupracovníky, to je důležité. O několika poctivcích vím, třeba mě někteří odmítnou, ale každý, kdo na to přistoupí, bude posilou.

Pak jsem zvědavě zamířil do stodoly. Až mě zamrazilo, když mi baterka osvětila provaz, uvázaný na trámu nad mlatem. Na něm prý visel poslední majitel chalupy – ani jsem se nedozvěděl, co to bylo za vojáky, kteří ho i s jeho rodinou povraždili. Dneska už to beztak bylo jedno. Konec provazu byl rovně uříznutý něčím ostrým – to museli řezat mimozemšťané. Nevypadalo to ale, že by použili něco jiného než nůž. Žádný laser, žádné plameny. Nevědět o tom, že tu byli, nic bych nepodezíral.

Na konci mlatu byla ještě hlína tmavěji zbarvená. Tady ti lancknechti povraždili chalupníkovu ženu a děti, ani jsem nevěděl, kolik jich bylo. Mimozemšťané zřejmě těla uklidili, možná je někde poblíž pohřbili, jenže po tom už mě přešla chuť pátrat.

Když jsem světlem baterky objel celou stodolu, povšiml jsem si na stěně v rohu stodoly jakýchsi zavěšených pytlů. Přistavil jsem si k nim dřevěný žebřík, co tu ležel. Podle hmatu byly plné zrní, ale ještě nad nimi cosi viselo až pod šindelovou střešou, kam krátký žebřík nedosáhl. Ve světle baterky jsem odhadoval, že to budou velké kusy zčernalého masa. Že by se tu zachovalo z doby Bílé Hory? Pro historiky by to jistě bylo zajímavé, škoda, že se sem žádný nedostane!

Poodešel jsem od chalupy a pomyslel si: »agajku«!

Chalupa zmizela opravdu bleskové – jenže spolu s ní zmizelo i moje auto, stojící na dvorku před stodolou. Teď tu byla všude jen nedotčená tráva. Až ve mně hrklo! Po

příkazu »ginloš« se však objevila nejen chalupa, ale i auto na dvorku. Mohl jsem si oddychnout, ale hned jsem si umínil, že nechám chalupu i dřevěný most zmizet, aby nesváděly k průzkumu různé nenechavce. Nestojím přece o zbytečné pozdvížení.

Nasedl jsem do auta a opatrně vycouval ze dvorku. Na cestě jsem zadal příkaz »agajku« a chalupa zmizela, jako by tu nikdy nestála. Největší záhada vesnice mě poslouchala jako švýcarské hodinky.

Na druhé straně mostu jsem se zastavil a další »agajku« nechalo zmizet most. Dvě skály uzavřely cestu a zbýval tu už zase jen starý zřícený most. Zametl jsem tak za sebou cestu a vypravil se ve světle automobilových reflektorů domů.

Dorazil jsem domů až za tmy, žena mi vnutila ohřátou večeři. Pak jsem se vrhl ke svému počítači, abych se na internetu podíval do katastrálních map. Potřebuji teď vědět, komu patří příslušné pozemky – a pak uvidím!

Ještě večer jsem doma zjistil, že pozemek pod chalupou je v katastru vedený pod označením »nevyužitelné skály« a patří obci. Budu se muset vypravit na obecní úřad. Mám dvě možnosti. Buď koupit pozemek i s okolními skalami a roklemi, nebo jen nezbytnou část a zaplatit za geodetické rozhraničení. Bude to záviset na ceně za metr – ale skály by neměly stát mnoho, možná bude lepší koupit i okolní strže. Mapu jsem si vytiskl, vyznačil na ní pozemky, o které mám zájem, byl jsem tedy připraven.

Spal jsem po dlouhé době klidně. Zítra, až pojedu z práce, stavím se na obecním úřadě s nabídkou. Pak si zajedu za prvním kamarádem ze školy. Uvidím, co na to on.

Bylo to opravdu užitečné setkání!

Auto jsem musel zaparkovat před hospodou, protože před obecním úřadem byly umístěné značky zákazu zastavení. Taky způsob, jak odradit lidi od návštěv úřadu!

Nevadí, došel jsem tam od hospody pěšky, jenže tím moje strasti neskončily. Na úřadě mě velice nepříjemně překvapil ouřada, kterému jsem svou žádost o zakoupení pozemku přednesl.

Chlapa jsem neviděl poprvé. Pamatoval jsem si ho z mé první návštěvy hospody, kde tenkrát chlapi po větrné smršti zapíjeli nenadálou smrt mé první oběti – bývalého ministra financí. Právě tehle mi tam tenkrát nutil rum, či co to pili na oslavu smrti neoblíbeného politika. Nezdálo se ale, že by si i on pamatoval mne.

Přednesl jsem mu tedy svůj úmysl koupit v jejich obci parcelu pro víkendovou chatu, kterou bych tu postavil.

„My tu ale žádné chajdy nechceme!“ zamračil se na mě. „My jsme slušná obec!“

„Proto tu chci postavit repliku dřevěné selské chalupy, jakých máte ve vesnici už několik,“ ujistil jsem ho. „Ani já nemám rád chaty, ale starodávná roubená chalupa je přece něco úplně jiného.“

„V naší vsi nejsou žádné repliky,“ namítl. „Jsou tu jen pravé dřevěné roubenky, všechny nejméně sto let staré a všechny chráněné památkáři.“

„Jedna navíc by se mezi nimi ztratila,“ umlouval jsem ho. „Navíc ji chci postavit až za vsí, od silnice tam ani není vidět. Nebude vám kazit ráz vesnice.“

„My v naší vsi žádné vetřelce nechceme!“ opakoval nerudně.

„Vetřelce?“ podíval jsem se na něho udiveně. „Jakýpak já jsem vetřelec?“

„Nenarodil jste se tu, takže jste pro nás cizinec,“ trval na svém.

„Jsem stejný Čech jako vy sám!“ řekl jsem hrdě, ale nezabralo to.

Ouřada si prostě postavil hlavu a když už nevěděl, jak mě odmítnout, prohlásil, že na prodej pozemku musí vypsát výběrové řízení.

„Výběrové řízení na kus pozemku, vedený v katastru jako »nevyužitelné skály«? Vždyť tam kromě skal roste jen pár nezuživých borovic! Orná půda to není a jiné využití pro to obec jistě nemá!“ namítal jsem.

„Ty stromy mají značnou hodnotu jako dřevo,“ odsekl ouřada.

„Nemají,“ odvětil jsem. „Leží tam od zimního uragánu osmnáct přelomených stromů, zatím je nikdo nezpracoval a nejspíš tam bez užitku shnijí.“

„On je taky problém z těch skal něco stáhnout,“ poučoval mě ouřada. „Vlastně tam ani nevede pořádná cesta, traktory jezdí na okolní pole přes Krétu, to je naše osada,“ vysvětloval mi hned.

„Cesta tam vede, ale přes zřícený mostek,“ přesvědčoval jsem ho. „Mostek bych musel na svůj náklad obnovit anebo postavit na tom pozemku nový.“

„Můstek tam před válkou postavil fabrikant Kraus,“ dokazoval mi ouřada, jak zná zdejší historii. „Chtěl tamtudy svážet dřevo, jenže nejprve přišla válka a hned po ní pan Kraus utekl do Západního Německa. Báł se, že bude viset, kolaboroval totiž s Němci a udával lidi na Gestapu. Majetek mu podle Benešových dekretů komunisti znárodnili, patří obci, ale nikdo si dneska nedovolí na to sáhnout. Mohl by o to přijít, až se přihlásí Krausovi dědici.“

„No to snad ne!“ usmál jsem se. „Podle Benešových dekretů nic neznárodnili komunisti, ti přišli až potom. Podle restitučního zákona se takto zabavený majetek ani nevrací a navíc už jsou restituce dávno promlčené.“

„Jo, to říkáte vy!“ odsekl ouřada. „Víte, kolik majetku se kolaborantům vrátilo?“

Měl, bohužel, pravdu. My Češi vracíme rádi, vracíme i to, co je sporné, nejspíš bychom vrátili majetek i Heydrichovým dědicům, kdyby se o něj přihlásili.

„Ten les patřil panu Krausovi?“ zeptal jsem se pro jistotu.

„Taky,“ přikývl ouřada.

„Tak mi ho prodejte!“ navrhl jsem. „Kdyby přišli Krausovi dědicové, vyhodím je! Nemají na nic nárok.“

„Ale co když se budou soudit?“ namítl.

„Tak se nebudou soudit s obcí, ale se mnou!“ pokračoval jsem. „Obec z toho bude venku, žádné soudy, žádné popotahování, žádné výdaje na právníky. To bude na mně, ale divil bych se, kdyby se chtěl někdo soudit o nějaké skály, zejména kdyby mu hrozilo, že nakonec zaplatí soudní výlohy a odtáhne.“

„To si ale troufáte!“ podíval se na mě jako na pitomečka.

„Mám známého právníka,“ řekl jsem, ačkoliv to nebyla pravda.

„Jenže já na to musím podle zákona vypsát výběrové řízení!“ vrátil se ouřada ke své původní obstrukci.

„Ach jo – ale pokud vím, dá se to prodat i bez výběrového řízení, do kterého se nakonec přihlásím jen já,“ namítal jsem. „Stačí vyhlásit cenu »v místě obvyklou«. Co asi může stát metr »nevyužitelné skály«?“

„Zákon vyžaduje výběrové řízení!“ odsekl.

„Tak ho vyhlaste!“ pokrčil jsem rameny.

Nedal jsem jinak a vnutil mu svoji mapku – doma ji mám v počítači tak jako tak uschovanou. Ale obecní úřad jsem opouštěl se smíšenými pocity.

Nečekal jsem takové komplikace.

Na odjezdu jsem se zastavil v hospodě spláchnout vztek, který mnou lomcoval po návštěvě ouřadu. Mohl jsem to ale spláchnout jen kofolou, jsem tu přece autem.

„Á, Pražák!“ uvítal mě chlap od dlouhého stolu, kde už seděli tři další. Mimo ty čtyři byla hospoda prázdná.

„Jakejpak Pražák?“ zavrčel jsem na něho. „Bydlím v městečku za kopcem!“

„To jsou beztak jako Pražáci!“ shrnul mě chlap i se všemi obyvateli městečka do jednoho pytle.

„Ale jděte někam!“ odsekl jsem a přisedl si k nim. Dlouhý stůl byl poloprázdný, místa tu bylo dost, ani jsem se neptal, jestli tu je volno.

„Co jste chtěl na našem obecním ouřadě?“ zeptal se mě druhý chlap.

„Chtěl jsem tady koupit chalupu,“ řekl jsem, aniž bych se podíval nad tím, jak mohl vědět, kde jsem byl. Vlastně – když se to tak vezme, kam jinam bych mohl jít? Ve vesnici byl kromě hospody a obecního ouřadu jen starý obchod, kdysi zřejmě za komunistů vybudovaný nadšenci v »akci Z«, jenže ten byl už dlouho zavřený, v něm by se totiž na vsi obchodník neuživil, všichni zdejší jezdili nakupovat do města.

„Chalupu?“ podivili se naopak chlapi. „Tady někdo prodává chalupu?“

„Neprodává, žádná chalupa není volná,“ odsekl jsem. „Chci koupit chalupu, ve které jsem přespal tenkrát v zimě. Už se na to nepamatujete? Jak jste tenkrát zapíjeli bejvalýho ministra financí...“

„Ježkovy zraky, to jste vy?“ vytřeštil na mě oči šedovlasý chlap. „Co jste se nám snažil nabulíkovat, že za Marešovejma je v lese ještě náká chalupa?“

„Jo – a tu chci koupit,“ přisvědčil jsem.

„Tak to se nedivím, že s váma starej Vašátko vyběhl!“ přikývl chlap soucitně.

„Nevyběhl,“ opravil jsem ho. „Ale chce na ni vypsát výběrové řízení.“

„No to je teda gól!“ zavdal si bělovlasý z půllitru. „Výběrové řízení na chalupu, která ani neexistuje! Nevěděl jsem, že je Dušan Vašátko takový vtipálek!“

„Hele, mladej, není od vás fér provokovat tady!“ zamračil se na mě jeho soused u stolu. „Co to pořád melete o nějaké chalupě za Marešovejma? Dyť tam dávají enem lišky dobrou noc!“

„Právě proto jsem doufal, že mi tam kus lesa obec ráda prodá!“ opáčil jsem. „Je tam krásně romantická pustina, jenom les, skály a rokle, v zimě jsem se tam vykoupal v potoce, když se pode mnou probořil led – proč bych si tam nemohl postavit chalupu na bydlení? Mohl bych prodat byt ve městě a měl bych to blíž do práce, dělám totiž v sousední vesnici u Vykoukala.“

„U starýho Vykoukala?“ zeptal se mě pro jistotu šedovlasý. „Tam přece dělá můj syn, měl byste ho znát!“

Ukázalo se, že jsme vlastně – i když přes jeho syna – staří známí a chlapi hned roztáli jako sníh v létě. Musel jsem přisednout mezi ně a přit'uknout si s nimi kofolou. Ukázalo se, že tihle čtyři jsou místní důchodci – proto mi říkali »mladej« a proto tady seděli, zatímco většina lidí má teprve krátce po pracovní době a do hospody – pokud sem vůbec chodí – dorazí až za chvíli.

Museli jsme se hned vzájemně představit, abychom se mohli nazývat křestními jmény, jak se na staré známé sluší. Bělovlasý chlap se jmenoval Rostislav Čermák, neboli Rost'a, po jeho levici byl Borek Musil, zprava seděli Jindra Dvořáček a Kája Dohnal. Partu občas doplňoval i Dušan Vašátko, který teď měl ale ouřední hodiny na obecním ouřadě – ouřada byrokratická!

„Ještě kdybyste furt nemlel o tej chalupě za Marešovejma!“ napomínal mě pořád Karel. „Věšet bulíky na nos, to se mezi kamarádama nedělá!“

„Chlapi pitomí, že vy tu chalupu fakt neznáte?“ obrátil jsem se na ně.

„Jakou chalupu?“ podíval se na mě přísně i Rost'a. „Tam žádná chalupa není!“

„Vy mě donutíte, abych vám ji ukázal?!“ ulevil jsem si.

Připadal jsem si jako při zbytečném machrování, ale ono to tak zbytečné nebylo. Když tu má ta chalupa stát, bylo by dobré, aby si na ni místní zvykali.

„Žádná chalupa za Marešovejma není!“ zvýšil hlas Karel.

„Dobrá – a když tam je, zaplatíte všem jedno pivo a mně jednu kofolu, platí?“ popíchl jsem ho.

„A když tam není – jakože tam nikdy nebyla – platíte vy nám, ale každému dvě piva za to provokování!“ přistoupil na to Karel lehkomyšlně – že je to lehkomyšlnost, to jsem věděl zatím jen já.

„Platí!“ stvrdil jsem to přede všemi.

„Máňo!“ zavolal Karel na hospodskou. „Každýmu dones ještě dvě piva, platí je tady pan Václav!“

„Tak moment!“ zarazil jsem ho. „Není přece jasné, kdo vyhrál!“

„Je to naprosto jasný jako facka!“ trval na svém Kája. „Za Marešovejma žádná chalupa není, prohrál jsi každému dvě piva, všichni jsou tady svědci, teď už to prostě neokecáš!“

„Hele, chlapi, to se musí rozhodnout přímo na místě!“ trval jsem pro změnu na svém já. „Je to tam sice kousek, ale koho bolí nohy, toho naložím do auta a pojedeme se tam pěkně podívat.“

„Tobě se chce kvůli tomu vstávat?“ vytřeštili na mě oči všichni, nejvíc Kája.

„Sázka je sázka,“ pokrčil jsem rameny. „Kdo se tam nepůjde podívat, souhlasí, že prohrál, platí?“

„Tak na tohle ti neskočíme!“ vstal Kája. „Máňo, nechávám tady čepici, ještě se sem vrátím. Piva nám natočíš až potom! Každýmu dvě a platí je Vašek!“

„Počkejte s těmi pivy, až se vrátíme!“ navrhl jsem hospodské.

„Jo, správně!“ souhlasil Karel. „Zteplala by nám.“

Vyhrnuli jsme se z hospody a rovnou k mému autu. Pět se nás bude uvnitř trochu mačkat, ale vešli jsme se a já jsem vyrazil cestičkou k Marešovým. Kája seděl vedle mě vpředu, no aspoň to uvidí hned za zatáčkou.

Ještě před zatačkou jsem pomocí »ginloš« postavil můstek a za nezřízeného údivu všech svých pasažérů po něm pomalu přešel přes potok.

„Doboha!“ ulevil si Rost’a. „Kdo tady tu lávku postavil? Most starýho Krause byl přece jinde!“

„Most po starým Krausovi je stranou vlevo!“ ujistil jsem všechny čtyři.

„Jenže se po něm nedá jet, je zřícený,“ konstatoval Jindra zbytečně, věděli jsme to všichni. Přesto se tím směrem ohlíželi všichni kromě mě, já jsem sledoval cestu. V té chvíli jsme projeli neutrální oblastí, dalším »ginloš« jsem mohl obnovit chalupu a za zatačkou se před námi objevila v plné kráse.

„Tak co, Kájo?“ obrátil jsem se vpravo. „Každýmu pivo a mně kofolu!“

„To není možný!“ chytil se Karel za hlavu. „Já musím mít vlčí mhu!“

„Tak si na tu vlčí mhu sáhni!“ vybídl jsem ho, když jsem zastavil na cestě před vraty do dvora. „Vystupovat, panstvo, všichni si povinně jako nevěřící Tomášové na tu chalupu sáhnete!“

„Tady nikdy žádná chalupa nebyla!“ vyhrkl zděšeně i bělovlasý pan Rost’a. „Co jsme se tady jako kluci nablbli! O kus vejš byl v jeskyňce náš partyzánskej bunkr, co my se tu nalítali s dřevěnejma samopalama! Žádná chalupa tady nikdy nebyla!“

„Jenže tady stojí!“ ujistil jsem ho dost zbytečně, viděli jsme ji všichni. „Jen mě mrzí, že vám nemám co nabídnout, chalupa je zatím úplně prázdná.“

„Kde se tu tak najednou vzala?“ bědoval pan Rost’a.

„Tak najednou?“ podíval jsem se na něho. „Vy si nepamatujete, jak jsem tenkrát v zimě tvrdil, že jsem v ní přespal? Už tenkrát tady byla!“

„Opravdu to bylo tady?“ vrtěl hlavou Rost’a.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Víte, tahle chalupa má jednu trochu záhadnou vlastnost. Stojí na nestabilním bodě časoprostoru. Proto tu může být, ale i nemusí. Jenže právě teď tady je, můžete si na ni sáhnout a nezaujatě vyhodnotit naši sázku.“

„Co je to ale za blbost – nestabilní časoprostor?“ vyhrkl Karel.

„Jestli máte matematicko-fyzikální fakultu, vysvětlím vám to matematicky,“ řekl jsem. „Jestli ale matfyz nemáte, bylo by pro vás vysvětlení těžko pochopitelné.“

„Tady nikdo žádnou fakultu nemá,“ odvětil zklamaně Rost’a.

„Takže jen já,“ vzdychl jsem si. „Dobře, zkusím to jinak. Umíte si představit obyčejnou lžici? Můžete ji položit na stůl buď normálně, kdy bude nahoru vypadat jako mistička, nebo obráceně, kdy bude vypadat jako kopeček. Položte ji na stůl jako mističku a přilepte na ni kus lepivé kaše. Když ji obrátíte, kaše bude dole a nahoře bude kovový vršek. Když ji opět otočíte, objeví se kaše. No – a tady ta chalupa je taková kaše na lžici. Podle toho, jak je lžice otočená, je nahoře kaše neboli chalupa, nebo kovový vršek – tady spíš skály. Jde jen o to zjistit, jak tou lžicí otáčet. Chalupa tu však byla, je a bude, jen je většinu času neviditelná a nehmotná.“

Ani jsem si při tom moc nevymýšlel. S mimoprostorem to je složitější, ale jinak než populárně se to beztak podat nedá. Zejména když jsem to sám nechápal lépe.

„A vy to umíte?“ podíval se na mě pátravě Rost’a. „Předved’te nám to!“

Na ukázkou však nedošlo, přinejmenším ne hned. Přes dřevěný most se riskantně rychlou jízdou přehouplo těžké stříbrné terénní auto, tak tak se nám vyhnulo, projelo

kolem a zastavilo smykem až na dvorku za vraty – naštěstí otevřenými. Vyskočil pan Dušan Vašátko, obhlédl nás a rozkřikl se především na mě:

„To jsem si mohl myslet!“ křičel. „Černá stavba! Tak proto ten zájem o pozemek s »nevyužitelnými skálami«! Ale to vám neprojde! Postarám se, abyste na to nedostal stavební povolení a aby se tahle černota odstranila do poslední třísky! A žádný prodej pozemků nebude, jasné?“

„Ale Dušane, neblázni!“ snažil se ho krotit pan Rost'a.

„Ještě ty se ho zastávej!“ ječel pan Dušan. „Ale já to tak nenechám! Ještě dnes napíšu trestní oznámení a požadavek na okamžité odstranění té černoty!“

„To myslíte vážně, pane Vašátko?“ ozval jsem se konečně.

„Smrtelně vážně!“ odpálkoval mě.

Jenže v té chvíli – člověk ani nestihl mrknout – zmizel. A nejen on! Před očima zkoprnělých sousedů zmizela v tomtéž okamžiku i chalupa se stodolou a zahrádkou i s nízkým dřevěným plotem, zmizelo i Vašátkovo terénní auto. Palouček byl náhle zcela prázdný. Příkaz »agajku« jsem si jen pomyslel, ale stisk osanarhe to zpečetil.

„Doboha!“ zaklel pan Rost'a. „Kde je?“

„Co máte na mysli?“ zeptal jsem se ho. „Chalupu, nebo pana Vašátka?“

„Oboje!“ vyhrkl pan Rost'a.

„Na opačné straně lžíce!“ uspokojil jsem jeho zvědavost. „Poslal jsem ho tam, ale viděli jste sami, byla s ním nějaká řeč?“

„Ale – co je tam, na té... opačné straně lžíce?“ chytil dech pan Rost'a.

„Jestli se o pana Vašátka bojíte, nemějte strach,“ uklidňoval jsem je. „Na druhé straně lžíce neubíhá čas, nemůže se mu tam vůbec nic stát.“

„Vraťte ho zpátky!“ vybídl mě pan Rost'a za souhlasného přikyvování ostatních.

„Aby na mě podal trestní oznámení?“ zavrtěl jsem nesouhlasně hlavou. „Vy jste ho neslyšeli?“

„On to tak zle nemyslel!“ zastal se souseda i pan Jindra.

„On to tak myslel,“ řekl jsem důrazně. „Vy jste ho neviděli?“

„Ale co tam s ním bude?“ staral se pan Borek.

„Nic zlého se mu tam stát nemůže,“ tvrdil jsem. „Takže ho tam nechám, dokud mi obec neprodá pozemek a nepovolí stavbu. Do té doby tam zkrátka bude.“

„Ale bez něho vám nikdo nic neprodá a nepovolí!“ namítl pan Karel.

„Obec snad nemá zástupce? Případně obecní radu?“

„Jenže pan Vašátko v ní má hlavní slovo!“ namítl pan Karel.

„A když bude rada nucená zasednout bez něho? Pak mi to nejspíš prodá, podám si ještě žádost o povolení stavby a pana Vašátka pustím, až už nepůjde nic změnit.“

„Chcete ho tam nechat čtrnáct dní do zasedání obecní rady?“ vyjekl pan Borek.

„Když to bude nutné, třeba rok,“ řekl jsem odhodlaně. „Bez té chalupy se obejdu a když tam byla čtyři sta let, klidně tam vydrží i déle. A pan Vašátko tam bude muset vydržet také. Neubíhá mu čas, nepotřebuje jíst ani pít – vlastně ani nedýchá, ale až se vrátí do našeho vesmíru, bude v naprostém pořádku a půjde na mě hned podat trestní oznámení kvůli »nepovolené stavbě« chalupy, která je přitom starší než celá vesnice.“

„To myslíte vážně?“ zděsil se i pan Jindra.

„Tak mi poradte, co mám podle vás dělat!“ vybídl jsem je. „Ano, objevil jsem tajemství téhle chalupy. Ta chalupa už čtyři sta let nemá majitele. Koupit ji nemám od koho, mohu koupit jedině pozemek a chalupu prohlásit za novou stavbu, neboť, jak všichni víte, nikdy tu žádná nestála. Být pan Vašátko jen trochu grand, neházel by mi klacky pod nohy. Ostatně jsem jen splnil jeho požadavek na okamžité odstranění černé stavby a to do poslední třísky. Tak – a teď radte!“

Někdy je dobré přenést rozhodování na pochybovače. Třeba za cenu částečného prozrazení tajemství, které se stejně utajit nedá, jako je tajemství chalupy.

I když to nemusí vyjít vždycky.

Krocení byrokrata

Ačkoliv jsme se už trochu skamarádili, prosbami starousedlíků jsem se nenechal obměkčit a chalupu neobnovil. Pobídl jsem je nasednout do auta a když jsme přešli dřevěný můstek, nechal jsem zmizet i ten. Nenadálé objevení obrovských balvanů na místě můstku vyvolalo další překvapení, ale také – s tím spojené – zaražené mlčení.

Zamračeně jsme se tedy vrátili do hospody.

„Ale teď tam přece ta chalupa není!“ napadlo Káju. „Takže jsem vyhrál!“

„Jak to – není?“ namítl jsem. „Je tam – i když na opačné straně lžíce, nehmotná a neviditelná, ale je tam. Jak se Země otáčí, chalupa se otáčí s ní, na dvorku stojí pan Vašátko i s autem – nebo mi chcete tvrdit, že ani pan Vašátko neexistuje?“

Kája už jen mávl rukou a zaplatil sázku – všem pivo a mně další kofolu. Nebyla to tak velká prohra, aby ho mrzela, zejména když se děly věci, jaké se jen tak člověku nestávají a jaké selský rozum prostě nechápe.

U stolu jsme ale započali další část diskuse. Rost'a a Jindra pořád trvali na tom, že jsem měl pana Vašátka vysvobodit, zatímco Borek s Kájou se mezitím přidali na mou stranu s tím, že si o to Dušan řekl sám, když požadoval okamžité odstranění »černé stavby«. Vlastně jsem mu jen vyhověl, ne?

„Nechápu, proč se Dušan stavěl na zadní!“ řekl Kája. „Komu mohlo záležet na kusu lesa ve skalách, kde se dřevo ani pořádně svázet nedá? Záleží na tom jen tady Václavovi, kvůli té strašidelné chalupě, ale nikomu jinému.“

„Já to naopak chápu,“ přispěchal se svou troškou do mlýna Borek. „Podívejte se, o ten kus lesa ve skalách jde jen tady panu Václavovi. Jenže Dušan zřejmě vycítil, že by na tom mohl něco trhnout. Proto chtěl i na ten kus skal vypisovat výběrové řízení. Řekli byste, že se na to přihlásí jen tady Václav, ale já bych se nedivil, kdyby se přihlásil i někdo další – Dušan by byl ve střetu zájmů, ale on už si někoho najde. Ten kus skal tedy vysoutěží Dušanův bílý kuň, který samozřejmě nabídne o desetník lepší cenu, takže to dostane, to už Dušánek zařídí. Pak to od něho obratem odkoupí a nabídne to k prodeji Vaškovi – jenže za pětinasobnou cenu, nebo i dráž.“

„Myslíš, že by Dušan udělal takový podraz?“ pochyboval Rost'a.

„Hele, hoši, víme všichni, jak jde Dušan po penězích!“ doplnil Borek. „Šábl by se s tím svým koněm o čtyřnásobek toho, co by dostala obec! To by nebyl špatný vejvar! Jenže by to všechno zaplatil tady Vašek.“

„Mohl bych je oba převézt,“ přidal jsem své mínění. „Chalupa v mimoprostoru nestárne ani nechátrá. Klidně bych ji tam nechal dál. A tak za půl roku bych za panem Dušanem přišel s nabídkou poloviční ceny. A byl bych ochotný přihodit nanejvýš do výše mé původní nabídky s tím, že víc nedám ani korunu. Ještě by mi to rád prodal!“

„No – mohl by mezitím vykácet a prodat všechny stromy, co tam rostou,“ mínil pan Borek. „To by mu taky nějakou pětku hodilo.“

„A já bych snížil nabídku,“ nedal jsem se. „Za holé skály bych byl ochotný dát méně. Však by mu to dřevo štěstí nepřineslo, nehledě na tu šílenou práci, než by to

z těch skal dostal k silnici. Těžká technika tam neprojde a tahat to koňmi – přeji mu příjemnou zábavu!“

„Ale jak chceš to dřevo z těch skal dostat ty?“ zajímal se Jindra.

„Copak mi jde o dřevo?“ usmál jsem se. „Nebudu hamoun a nechám to tam růst. Nanejvýš bych se tam vypravil s motorovou pilou pořezat ty přelámané stromy.“

„Tak rozštípané klády ani na pile nechtějí,“ upozornil mě Borek.

„Proto bych je tam neprodával, ale rovnou pořezal na topení,“ opáčil jsem. „Na malé špalky, co se dají odnést i v batohu.“

„Za palivové dřevo ale moc nedostaneš!“ varoval mě Borek.

„Vždyť říkám, nejde mi o kšefty, jen o tu chalupu. Usadil bych se tam, měl bych blíž do práce a ještě bych ušetřil na nájmu i na benzínu.“

„A nebál byste se, že se ta chalupa i s tou lžící sama od sebe převrátí a vy budete někde... ani nevíme kde?“ napadlo Rost'a.

„Vzhledem k tomu, co o tom vím, se ničeho takového nebojím,“ ujistil jsem je. „Viděli jste, že s tou »lžící« umím zacházet. Mohl by mě tam nanejvýš někdo zavřít jako já pana Dušana, ale to bych ho musel nejprve naučit, jak se s tím zachází. Není to tak jednoduché, jak se to řekne.“

„Ono to bude asi tak snadné jako pilotovat jumbo-jet, co?“ ušklíbl se Jindra.

„Jednodušší,“ ujistil jsem ho. „Asi jako pilotovat kosmickou loď. Ta se totiž ani nepilotuje. Člověk by ji vůbec nestíhal řídit, proto jsou řízené automaticky.“

„Ale pořád by mě zajímalo, jak jste na tu chalupu přišel!“ chtěl vědět Rost'a.

„Přitáhla si mě sama,“ pokrčil jsem rameny. „Víte přece, jak se to říká – když je štěstí unavené, sedne si i na vola. Vůl jsem odjakživa a štěstí bylo tenkrát unavené. Ta chalupa se totiž čas od času samovolně objevovala a já měl kliku, že jsem právě v té době uvázl na silnici mezi padajícími stromy, jinak bych ji v té sibérii neobjevil. Pak jste mě překvapili tím, že tam žádná chalupa není a nikdy nebyla, jenže já vlastním očím věřím víc. Objevil jsem, jak tou »lžící« otáčet – a to je všechno.“

„A co kdyby to teď objevil i někdo z nás?“ nadhodil Borek.

„Můžete to zkusit,“ pokrčil jsem rameny. „Doporučil bych vám ale přihlásit se nejprve na matematicko-fyzikální fakultu. Stačila by asi i jiná technická fakulta, ale bez vyšší matematiky budete na tu »lžici« koukat jako do čínské knihy, když neumíte čínsky. Nebo, jak se to říká v Čechách, jako tele na nová vrata.“

„To je ale podraz!“ mínil Kája. „Kdo to pak může používat?“

„Nejlépe nikdo,“ řekl jsem. „Myslíte si, že to bude vesnická atrakce číslo jedna? Kdepak! Vrátím chalupě stabilitu, aby se nejbližších sto let ani nepohnula a budu v ní bydlet jako normální člověk. Nechci ji přece ukazovat za vstupné! Ani nápad!“

„Proč se ale ta chalupa nikdy neobjevila, když jsme tam byli my?“ vyzvídál dál Rost'a, jako kdyby se cítil uražený, že na to nepřišel on.

„Byli jste tam někdy za vichřice, při které padají stromy?“ odpověděl jsem mu otázkou. „Za krásného počasí samovolné překlopení prostorů nenastane, nemá proč.“

„No jo – takže štěstí u nás nikdy unavené nebylo...“ vzdychl si Rost'a smířeně.

„Nebo nejste takoví volové, jako já,“ doplnil jsem i druhou podmínku a společně jsme se tomu zasmáli.

„Ale co Dušanova stará?“ napadlo ještě Rost'a. „Ta bude vyvádět, až jí Dušan večer nepřijde domů!“

„Nebo si od něho aspoň jeden večír oddychne,“ mínil Kája.

„Já bych ho pustil,“ opakovaně navrhl Rost'a. „Nechal bych ho odjet autem kus od chalupy a tu bych nechal zmizet. My všichni potom budeme dělat jen nechápané ksichty: Jakápak chalupa? Cože to měl za halucinace? Až ho přesvědčíme, že se mu to jenom zdálo. Žádná černá stavba neexistuje, nemá důvod se čertit.“

„Má to dvě chyby,“ upozornil ho Borek. „Jednak neřešíš můstek, bez toho se tam ani zpátky autem nedostane. Za druhé to Dušana neodradí od podrazu s kupováním, naopak ho to ještě povzbudí, když už pochopil, proč je to tak zajímavé.“

„Jak říkám, v takovém případě chalupa i můstek zmizí a až pan Vašátko vytěží všechno dřevo, co vytěžit půjde, přijdu za ním se sníženou nabídkou,“ dodal jsem. „A to si musí nejprve opravit Krausův mostek, jiný tam nebude.“

„A to ho přijde tak draho, že se mu to dřevo ani nevyplatí,“ doplnil mě Kája.

„Já se vsadím, že Dušan nic těžit nebude,“ mínil Jindra. „To je moc práce a to není pro něho. Spíš se bude snažit licitovat o penězích jako o mariáši.“

„V tom případě narazí na nezájem,“ pokrčil jsem rameny. „A jestli to koupí on, i kdyby přes nějakého bílého koně, bude to pro něho velice špatná investice.“

„Mám nápad!“ přihlásil se Jindra. „Můžete klidně Dušana pustit. Samozřejmě před ním sehrajeme divadýlko, že se mu ta chalupa jen zdála, ale pak všichni přijdeme za čtrnáct dní na zasedání obecní rady. Do té doby ať se za potokem nehne ani myš! Na zasedání přijdeme jako jeden muž i s našimi drahými polovičkami a jestli bude Dušánek pokračovat v tom podrazu, vypískáme ho.“

„Z toho si tak bude něco dělat!“ namítl Borek. „Mám lepší nápad. Vyloučíme ho od našeho stolu tady v hospodě. Ne až za čtrnáct dní, ale hned. Naznačíme mu, když si chce hrát na vrchnost, nemá mezi námi místo. Panského pacholka tady nechceme. Ať si přeseďne k jinému stolu a když tam bude sedět sám, tím lépe, stěžovat si může jen sám na sebe!“

„Myslíš, že to pomůže?“ pochyboval jsem.

„To bych řekl!“ trval na svém Borek. „Bude se cítit jako vyvrhel!“

„No, mohlo by to pomoci,“ přidal se k němu Rost'a. „Tak co, vysvobodíte ho?“

Okamžik jsem přemýšlel. Pustím-li pana Vašátka, mohu očekávat jeho odplatu. Pokud se nezalekne, že se pustil do křížku s Neznámem. Ale cítil jsem, že zatvrzelostí mohu jedině přijít o sympatie zdejších. A nakonec – trpělivost může být i účinnější.

„Dobrá,“ ustoupil jsem. „Počkejte tady, jdu ho pustit. Ale jak jsme se dohodli – nebyli jste tam a žádná chalupa ani mostek neexistuje. Všechno byla jen ta vlčí mha!“

Všichni ochotně přikývli. Karta se obrátila, snad budou spokojeni. Možná z toho kouká dlouhý odklad, ale – času mám dost a vydírat se nenechám.

Zvedl jsem se, vyšel z hospody a nasedl do auta, tentokrát sám. Dojel jsem jen na dohled k chalupě, kousek za neutrální zónu, otočil auto, postavil je mimo cestu a zbytek došel pěšky.

Příkaz »ginloš« způsobil bleskurychlé objevení chalupy i se stříbrným autem na dvorku a s nadávajícím panem Vašátkem vedle něho.

„Pojďte do hospody, pane Vašátko!“ přerušil jsem jeho další litanie. „Nebo tady chcete tvrdnout až do rána?“

„Já si budu dělat, co chci!“ odsekl. „Všichni tady vidí tu vaši černou stavbu...“

„Všichni?“ přerušil jsem ho. „Koho tu vidíte? Vždyť tu nikdo není!“

„Cože?“ zarazil se. Až teď si všiml, že chlapi zmizeli i s mým autem a já stojím znatelně dál než předtím. Jinak se kolem něho nic nezměnilo. Nebyl tam ani hodinu, aby se viditelně setmělo, ale náhlé zmizení sousedů ho přece jen zarazilo.

„Kde jsou?“ vyhrkl zmateně.

„Kde by byli? V hospodě!“ ujistil jsem ho. „Taky se divím, že tam nejste i vy!“

„Vždyť byli tady!“ ukázal do míst, kde stál prve můj auťák, obklopený chlapy.

„To se vám jenom zdálo!“ řekl jsem s jistotou v hlase.

„Copak spím?“ čertil se, ale už mnohem nejistěji.

„Nevím, jak vy, ale já se teď chystám do hospody,“ řekl jsem. „Zůstaňte si tady, můžete si přece dělat co chcete, ale já jdu.“

Otočil jsem se a obrátil jsem se k odchodu. Pan Vašátko naskočil do svého vozu, bleskurychle vycouval – jenže v té chvíli chalupa přímo před jeho očima zmizela, což ho parádně vyvedlo z míry. Před paloučkem stálo jen jeho terénní auto. Pan Vašátko se však rychle vzpamatoval. Dřív než jsem došel ke svému autu, předjel mě a ujížděl – nejspíš k hospodě.

Nasedl jsem do svého auta, na rozdíl od pana Vašátka pomalu a opatrně přejel mostek, který hned za mnou zmizel. Vesnice byla jako dřív, jen za potokem byly znát v trávě stopy dvou aut, která by se tam normálně vůbec nemohla dostat...

Musím se přidat k novým kamarádům v hospodě, tam to bude pokračovat.

Doufám, že ne jako dosud.

Když jsem vstoupil do hospodského sálu, překvapilo mě, že Dušan Vašátko sedí u stolu s chlapy. Dohodli jsme se snad jinak! Ale bylo to v pořádku. Aby ho mohli od stolu vykázat, musel nejprve sedět s nimi. Při mém příchodu hádka právě vrcholila.

„Když si chceš hrát na vrchnost, jdi si k jinému stolu!“ prohlásil rezolutně pan Rosťa Čermák. „Zpanštlého pacholka mezi námi nechceme!“

„Taky že půjdu! Však vy zase přilezete!“ odsekl navztekaně pan Vašátko. Vstal a i s püllitrem si přesedl k menšímu stolu stranou. Seděl tam ale sám a zjevně se mu tam nelíbilo. Zejména ho žralo, když jsem vstoupil do sálu a beze všeho zamířil mezi chlapy ke svému nedopitému püllitru kofoly.

„Neustoupí!“ hlásil mi pan Rosťa. „Tvrdí, že je v právu a neustoupí!“

„Co se dá dělat!“ vzdychl jsem si. „Výběrové řízení s jediným účastníkem je tak jako tak od začátku neplatné, takže stáhnou nabídku a půjdu o dům – tedy o vesnici – dál. Budu to mít blíž do práce, i na benzínu ušetřím, ale není to tam tak romantické, jako to mohlo být tady. Škoda – tady by se mi líbilo.“

Hovořili jsme v hospodském šumu nahlas a neohlíželi se, jestli nás pan Vašátko poslouchá nebo ne. Vlastně – co bychom to tajili? Jen ať to slyší!

„A co když jsou u sousedů na obecním ouřadě ještě větší paka?“ nadhodil Rost'a.

„No tak zůstane všechno při starém,“ pokrčil jsem s úsměvem rameny. „Jezdit budu z města jako teď a nic se nezmění. Akorát bych se mohl čas od času zastavit na kus řeči tady v hospodě. Ale jen na kofolu, protože budu řídit.“

„A to se té chalupy tak snadno vzdáš?“ popichoval mě Rost'a.

„Dyť říkám, půjdu ještě do sousední vsi,“ opakoval jsem. „A nejspíš mi tam kus pozemku na chalupu prodají, nejsou snad všude pitomci.“

Pan Vašátko musel mlčet, i když to slyšel. Nemohl přece přiznat, že špicuje uši na každé naše slovo.

„Pak ale budeš chodit do hospody tam, ne?“ nadhodil Jindra.

„A co tady, když tu nebudu mít co pohledávat?“ pokrčil jsem rameny. „Být to při cestě, to by byla jiná, ale uznejte, jaký bych měl důvod dělat sem zajížd'ku?“

„Takže tu nabídku stáhneš?“ opakoval otázku Rost'a.

„No – dneska už ne,“ vzdychl jsem si. „Úřední den je až pozítří, ale máte někdo jiný nápad, co s tím? Mám snad čekat na oficiální zamítnutí, že je výběrové řízení pro nedostatek nabídek neplatné? Stáhnou ji tady, abych mohl jít vedle, to dá rozum!“

„Škoda!“ řekl Rost'a. „Zdejší vesnice vymírá, lidi se stěhují za prací, za chvíli tu zůstaneme jen my důchodci. Každý přírůstek by byl dobrý!“

„To byste tu nesměli mít takové byrokraty,“ zvedl jsem se. „Hoši, musím jet, aby má drahá polovička nešedivěla obavami, jestli jsem zase někde neuvízl.“

„Stav se tady, až pojeděš kolem!“ vybídl mě přátelsky Rost'a.

„Tak ahoj!“ rozloučil jsem se.

Útratu jsem měl zaplacenou předem, hospodská mi jen přátelsky zamávala.

Uvidíme pozítří, řekl jsem si.

Při jízdě autem mobil zásadně vypínám, ale když jsem dojel k domu, zaparkoval auťák a zapnul mobil, vyskočila na mě hláška o zmeškaném hovoru.

Číslo jsem v adresáři ještě neměl, ale okamžitě jsem je vytočil, zajímalo mě, kdo mě to může volat.

Ukázalo se, že to byl Borek. V rámci seznamování jsem jim dal své číslo a Borek toho využil už prvního dne. Ale stálo to za to.

„Chceš vědět, co je nového?“ zeptal se, když jsme se vzájemně představili.

„Za tu chvíli?“ podivil jsem se.

„No – hned jak jsi odjel, přišel Dušan Vašátko s nápadem, jak tě převezde,“ hlásil mi. „Až přijdeš pozítří stáhnout svoji nabídku, oznámí ti, že je na to pozdě, obecní rada mezitím rozhodla, že ti ty skály milostivě prodá.“

„Cože tak najednou?“ podivil jsem se. „Zasedání snad má být až za čtrnáct dní!“

„On členy obecní rady osobně oběhne. Chce prý vidět, jak se budeš tvářit, až za ty skály budeš muset cálovat!“

„Když ponechá cenu, jakou jsem navrhl, cukat se nebudu,“ usmál jsem se. „Jen mi trošku vadí, že bude schvalovat, až přijdu s plány na stavbu.“

„Kašli na něho a jdi rovnou na okres!“ poradil mi Borek. „Tam ti to schvální taky, bez obav!“

„No – to by snad šlo,“ přijal jsem radu.

„Jenom nikomu neříkej, že jsem ti volal,“ staral se Borek. „Nejlépe, když budeš před ním hrát překvapeného.“

„Jasně,“ slíbil jsem mu.

Popřáli jsme si tedy dobré noci a zavěsili jsme.

Ale po večeri mi volal ještě Rost'a s podobným upozorněním. A taky chtěl, abych sehrál překvapeného.

„Jistě,“ slíbil jsem i jemu. „Nic nezkazím.“

Hleďme, pomyslel jsem si, pan Vašátko otočil.

Tím lépe.

Spolupráce

Diskuse s vlastní manželkou bývají z těch nejúnavnějších a vysvětlit ženě důvod ke stěhování je jeden z nejtěžších úkolů, pokud na miskou vah nepadnou – finance.

Rozhodlo nakonec, že žena v poslední době sama brblala na nestydaté nájemné, které z nás pan domácí ždímá. Když padl argument, že nájemné bude rovno nule, byl to silný kalibr. Sice ještě protestovala s tím, že u vlastního domku nevrazíme peníze do pana domácího, ale do oprav, jenže to jsem smetl poukazem na to, že domek ještě dlouho žádné opravy potřebovat nebude.

Ještě horší byl problém s legalizací chalupy. Naštěstí jsem našel na internetu firmu, zabývající se stavbami replik starých roubených chalup. Zřejmě je dnes módní bydlet ve staré chalupě a těch pravých už není dost, proto firma docela kvete.

Stáhl jsem si z jejich stránek reklamy na jejich výtvary, vytiskl si je a jel s nimi na okresní stavební úřad. Tak už naštěstí o té firmě věděli, takže nedělali problémy. Staré chalupy na vesnice patří a moderní repliky ráz vesnic také nekazí, ta firma je solidní, takže jsem pro ni získal rovnou stavební povolení... ani kolaudace prý nebude problém... kdo by si přál víc?

Ovšemže jsem musel mít nejprve v ruce kupní smlouvu a záznam na katastru, ale už to bylo veselejší. Jen aby si to pan Vašátko ještě nerozmyslel!

Stěhovat se přece můžeme i později.

Mezitím jsem se pokusil navázat kontakty se svými bývalými spolužáky. Ne se všemi – už na fakultě se někteří projeví jako větší milovníci peněz než lidí. Ale pár mi jich bylo docela sympatických a těmi jsem začal.

Ale hned první, komu jsem zavolaal, mě zklamal. Začal jsem nenápadně, jako bych ho chtěl jen nalákat na spolupráci s hnutím na obranu lidských práv, ale bývalý spolužák mě rychle odpálkoval, že se ho »nějaká lidská práva« absolutně netýkají.

Netýkají – tak promiň, že jsem obtěžoval...

Druhý by byl všema deseti pro, jenže... měl zase strašně moc práce a nemohl by se tomu jak se patří věnovat.

Nemáš čas? Nebudu tě už o něj okrádat...

Zato Emil si do telefonu jenom povzdychl.

„Čoveče, šel bych do toho, jenže...“

„To máš tolik práce?“ zavrčel jsem na něho, už mě ty výmluvy začaly dopalovat.

„To ne, ale mám... podle doktorů sotva půl roku života,“ dokončil větu, čímž mě ovšem dokonale uzemnil.

„Co ti je?“ zeptal jsem se ho úplně jiným tónem.

„Pokročilá leukémie, doktoři už to zřejmě vzdali,“ sdělil mi.

První, kdo se jen planě nevymlouval – tohle tedy rozhodně výmluva nebyla.

Jenže mě okamžitě napadlo, že podle staříka ovrósje nedovolí žádnou nemoc.

„Poslyš, Emile, mohl bych za tebou zítra přijet?“ zeptal jsem se ho.

„Klidně,“ souhlasil. „Jsem doma, už mě pustili z nemocnice. I proto si myslím, že už to vzdali...“

„Dobrá, zítra přijedu – dneska už je pozdě, to bychom si moc nepopovídali, ale zítra přijedu, platí?“

„Přijed!“ vybídl mě. „Pokecáme!“

Zavěsil jsem – a popadl jsem kuchyňský nůž, vyběhl ven na trávník, kde jsem ze země začal dolovat kořen nejbližší pampelišky...

Návštěva každého nemocného potěší, zejména když jde o dávného kamaráda.

Tahle ale začala trochu nezvykle. Vnucoval jsem Emilovi nevelkou bílou pilulku a nedal jsem jinak, dokud ji nespolk a nezapil.

„Co to vlastně bylo?“ zeptal se mě, když ji měl v sobě.

„To mi neuvěříš, na to bych tě musel přesvědčit jinak,“ odvětil jsem.

„Proč bych ti neměl věřit?“ usmál se trochu trpně. „Na koleji jsme před sebou neměli žádná tajemství a věřili jsme si všechno.“

„To byly časy!“ vzdychl jsem si. „Ale tohle je šílenější než si umíš představit.“

„Ale já si umím představit ledacos!“ přesvědčoval mě. „Pamatuješ se přece na »Raketový klub«?“

Na koleji se študáci – kromě učení – věnují různým pitomostem. Jednou z více ztřeštěností ztělesňoval »Balonový klub«, který měl ve stanovách psáno »vypouštění létajících předmětů lehčích než vzduch« a členové se ve volných chvílích zabývali pracným slepováním balonů z hedvábného papíru, plněných horkým vzduchem. Měli bujnou fantazii – například balon ve tvaru létajícího talíře s mnoha podrobnostmi se na fotkách nad Prahou krásně vyjímal. K plnění balonů měli malá kamínka, balon se nasadil na komínek, chvíli museli topit, pak následoval známý povel »Pust'te vše!« a papírový balon začal majestátně stoupat. Jednou dokonce vypustili větší balon se zavěšeným fotoaparátem s nastavenou samospouští, který pak celý Balonový klub vyfotil z výšky nad korunami stromů – taky pěkné fotky, balon měli ale přivázaný na tenkém vlasci, aby ho mohli stáhnout zpátky a neuletěl jim i s foťákem.

Emil tenkrát založil konkurenční »Raketový klub« který měl ve stanovách větu: »účelem klubu je sestřelovat raketami země-vzduch výtvoř Balonového klubu«.

Jak se dalo čekat, oba kluby byly od založení »Raketového klubu« zneprátelené až do krve. Po prvním úspěšném sestřelení »létající žehličky« raketou zorganizoval »Balonový klub« kruhovou obranu místa vypouštění balonů a aktivisté nemilosrdně rozdupali každou objevenou odpalovací rampu – nutno podotknout, »Balonový klub« měl více členů už protože byl starší, takže obsluhu raket vždy snadno přečíslil a od startovacích ramp zatlačil. Startovací rampy byly jednoduché konstrukce, slepované z leteckomodelářských špejlí, umožňující trochu mířit, rakety se bez nich odpalovat ani nedaly, takže každé objevení rampy balonisty vyvolalo poplach, pískání píšťalek, kterými se balonisté svolávali na místo zásahu a většině nezúčastněných pozorovatelů se pokaždé naskytlo úžasné divadlo. Zatímco »Balonový klub« velice brzy zařadil do své výzbroje píšťalky ke svolávání potřebné přesily, »Raketový klub« naopak přišel s falešnými rampami, které nechal bez velkého odporu balonistům zničit, hlavně že

odlákaly jejich komanda od pravé, která úspěšně odpálila raketu a dosáhla kýženého sestřelu. Na rozdíl od rozměrných ramp s vodíci lištami se raketa vešla pod bundu, což znemožňovalo její vypátrání, takže bylo možné zaměřit na balón ramp několik a raketu odpálit z té, které si balonisté nevšimli. Úspěšný start rakety znamenal skoro vždy sestřel, neboť po několika desítkách metrů letu raketa vyplivla hořící »červený déšť«, takže nebylo třeba mířit úplně přesně – na to v tom spěchu ani nezbýval čas. Rakety však – díky pevně nastavenému zpoždění – neměly příliš velký dolet, takže se občas stávalo, že se balon vznesl »mimo dostřel«, což bylo další vítězství balonistů, stejně jako včasné zničení všech ramp. Naopak balon padající v plamenech znamenal jásot na straně »raketáků«. Úspěchy se na obou stranách střídaly. Většina těch pracně splepených balónů, pokud unikla raketám, beztak uletěla kamsi do vilové čtvrti, kde se o něco roztrhla a propadla rychlé zkáze, takže opakované vypouštění téhož balonu ani nepřipadalo v úvahu.

Pokud mě paměť neklame, jen jednou se podařilo emisarům balonistů vyjednat příměří. U balonu vynášejícího do vzduchu fotoaparát se raketáci zalekli vyhrůžky, že případně rozbitý foťák zaplatí. Foťák tenkrát pro studenty znamenal příliš vysokou sumu peněz, takže příměří skutečně dodrželi. Nečestné jednání by totiž znamenalo velké opovržení přihlížejších.

Mohlo by se zdát, že »Raketový klub« byl založený na škodolibosti a známém heslu »Ať sousedovi taky chcípne prase«, ale študáci to tak nebrali. Sestřelování jako takové přece nečestné nebylo. Raketáci si to dali do stanov veřejně, stanovy obou klubů visely na kolejní nástěnce hned vedle sebe a všichni je znali. Ničení balónů se kompenzovalo ničením odpalovacích ramp a mimo akci se nepřátelství nepřenášelo, balonisté s raketáky chodili společně na přednášky i do menzy, nepřátelství propuklo vždy až s dalším startem balónu.

Emil »Raketový klub« vynahrazoval organizováním studijních kroužků, kde se vysvětlovala obtížnější látka těm, kdo na přednáškách chyběli nebo ji hned nechápali. Emil byl většinou tím vysvětlujícím dobrodincem, ale přiznával, že to neorganizoval nezištně. Jeho prospěch ale nebyl finanční. Emil tvrdil, že se sám nejlépe látku naučí vysvětlováním méně chápavým kolegům. Získali tedy na tom všichni.

Ano, to byly časy!

Co ale byly amatérsky ubalované papírové rakety proti mimozemským ovrósje! Musel jsem ho na to připravit trochu opatrně.

„Dobře, tak si představ, že ta pilulka, co jsem ti právě dal, je od mimozemšťanů. Není to žádný lék, ale vajíčko, ze kterého se ti v žaludku vylíhnou dva červi,“ začal jsem trochu znevažujícím tónem. „Představuješ si to?“

„Fuj, ty to ale dovedeš podat hnusně!“ oťrásl se. „Jeden by z toho až zvracel!“

„Takže sis to představil dobře,“ usmál jsem se. „Dodám ti tedy k tomu nepatrné upřesnění. Není to žádná mystifikace, ale skutečnost.“

„Ještě lepší!“ odvětil ironicky. „Ty mě chceš vážně zdeptat, co?“

„Nechci, naopak,“ řekl jsem už normálním hlasem. „Poslyš, Emile, jak hodně bys mohl vyloučit, že jsem se setkal s mimozemšťany?“

„Vyloučit? Nic,“ opáčil. „Jen bych do tebe nikdy neřekl, že jsi schopný uškodit kamarádovi. Takže ty červy prostě neberu.“

„A když ti řeknu, že stejné červy mám v sobě i já?“

„Tím snad chceš naznačit, že tě prostřednictvím nějakých červů mimozemšťané úplně ovládli? Že jsi jen jejich loutka, či co?“ zasmál se.

„To jsem neřekl,“ odmítl jsem tuto možnost. „Jen že mám v sobě jejich červy.“

„Nač bys je ale v sobě měl, kdyby tě neměli ovládat?“ namítl.

„Ti červi jsou dva,“ pokračoval jsem tedy. „Jeden z nich by ti měl dát schopnost telepatie, to si vyzkoušíme za chvíli. Druhý by se měl starat, abys nebyl nemocný. Sám jsem zvědavý, jak si poradí s tvou leukémií, ale podle mimozemšťanů by ji měl zvládnout. Takže by ti měl přidat pár let života – údajně je to vyzkoušené, prodlužují život zhruba o osm set let.“

„To myslíš vážně?“ zbledl.

„Jestli ti něco říká jméno Metuzalém, tam je to historicky zaznamenané.“

„Myslíš Bibli?“ usmál se trochu kysele. „Tam je takových zázraků plno!“

„Je,“ přikývl jsem vážně. „A některé mají pravdivé jádro. Na Metuzalémovi si to mimozemšťané vyzkoušeli, od té doby už to veřejně nedělají. Máš kliku, že jsem se s nimi setkal a že hledám spolupracovníky, proto jsem tady.“

„Víš ty vole, co děláš?“ vybuchl najednou. „Dávat někomu falešnou naději je horší mučení než natahování na skřípec zostřené waterboardingem!“

„Jsem si toho vědomý,“ přikývl jsem. „Také mám v sobě ty červy a od té doby jsem nemarodil, ale to by mohla být náhoda. Sám jsem na to zvědavý u tebe. Ale já už jsem se setkal s tolika neuvěřitelnými věcmi, že o tom ani nepochybuji.“

„Inkvizitore!“ setřel mě. „Nepřestaneš s tím? Nač potřebuješ spolupracovníky, že jdeš i za mnou? Vždyť jsem ti řekl...“

„...že ti zbývá už jen půl roku života, nebo tak nějak,“ dokončil jsem za něho. „Dobrá – spokojím se s tím, co ti ovrósje přidá. Ale když to bude osm set let, bude to víc, než si teď umíš představit. Chápeš?“

„Poslyš, ale teď vážně!“ požadoval důrazně.

Zavřel jsem oči, představil si jeho tvář i hlas a stiskl osanarhe. Emil ležel přede mnou, mrtvý nebyl a bolest hlavy mi nehrozila, takže byly opět dvě možnosti. Buď začnu vidět jeho očima jako u všech dosavadních lidí, nebo mezitím získal schopnost telepatie jako já, takže se jen telepaticky spojíme.

Hned jsem ale pochopil, že nastala druhá možnost. Emil tedy ovládá telepatii, nemohu ho ovládat ani vidět jeho očima, zato on může ovládat osanarhe, které mám pro něho v kapse.

„Dobře mě poslouchej!“ řekl jsem mu telepatii. „Zacpi si uši, abys mě neslyšel! Pořádně, povídám! Přesto mi budeš rozumět. Říká se tomu telepatie, teoreticky o ní debatuje spousta lidí, ale my ji zvládneme i prakticky. Na blízko ji sice nepotřebujeme, ale můžeme se i bez mobilu dorozumět kolem celého světa. Rozumíš mi?“

Během mé řeči si skutečně ucpal uši, nejprve dlaněmi a pak ještě polštářem, ale slyšel mě samozřejmě pořád stejně jasně. Aby ne, telepatii překážky nevadí.

„Telepatie je jen bonus od mimozemšťanů,“ pokračoval jsem. „My dva – neboť už patříš mezi mé spolupracovníky, ačkoliv jsi s tím ještě nesouhlasil, my dva máme mnohem větší možnosti.“

„K čemu všemu je to dobré, kromě náhrady mobilu?“ zeptal se zvědavě.

„Dostal jsem to od mimozemšťanů, abych se pokusil napravit zlořády na světě,“ řekl jsem. „Už jsem s tím začal, ale jeden člověk je na předělání světa málo. Proto jsem mimozemšťany přesvědčil, aby mi dovolili získat pár pomocníků.“

„Jeden člověk svět nenapraví, to jsem chtěl říci taky,“ opáčil Emil. „Jestli jsou ti tvoji mimozemšťané tak hloupí, že tohle nevědí, pak bych je litoval.“

„Nelituj je, už to pochopili,“ řekl jsem mu. „Proto tě chci získat ke spolupráci.“

„Jeden jako dva – pořád je to zanedbatelné!“ namítl.

„Netvrdil bych to na tvém místě tak jistě!“ navíklával jsem ho. „Poslyš, slyšel jsi někdy o jakési záhadné organizaci »Murders with warnings«?“

„Ta je přece ve zprávách každou chvíli,“ odfrkl. „Nikdo pořádně neví, co je to za sebranku, jen že zabíjí jako vztekla.“

„Dobře, dozvíš se tedy víc,“ pokračoval jsem vážně. „Tahle organizace – to jsme v této chvíli my dva. Do dneška jsem na to byl úplně sám. Přesto mám úspěchy, to ti snad musí být také jasné.“

„Ve vraždění?“ odtáhl se ode mne.

„Já vím,“ usmál jsem se také trochu trpce. „Tak to prezentují naši médiachři, marně se jim neříká presstituti, neboli mediální prostituti. Skutečnost je trochu jiná. »Murders with warnings« má na svědomí tisíce vražd, ale každá z nich se dá chápat i jako poprava nebezpečného zločince. Nevím, jestli sis toho vůbec všiml, ale zastavil jsem všechny války ve světě, probíhající i teprve připravované. I Kalifát přijal mírové podmínky a přestal vraždit. Dnešní mír je moje dílo, není to zásluha politiků s hadím jazykem, chápeš?“

„Chceš tvrdit, že Kalifát přivedli k jednacímu stolu »Murders with warnings«? Oni sami přece tvrdili, že je osvítil Alláh!“

„Alláhovi se nelíbí zabíjení lidí!“ řekl jsem trochu tajemným hlasem telepaticky. „Představ si, že tohle slyšíš a nikdo ve tvém okolí není. Telepatie mi dovoluje mluvit na ně bez ohledu na dálku. To varování dokáže málokdo ignorovat. Kdo to ale přece ignoroval, toho jsem na dálku popravil. Nebo, jak tvrdili naši presstituti, zavraždil. Je čistě na tobě, jak to chceš chápat, ale mimozemšťané to chápali jako zabití zločinců po-právu. Pár poprav bylo přece i v Čechách. Některé se ani nedostaly na veřejnost, jiné jen jako »náhlá úmrtí«, ale o několika se na internetu zuřivě diskutovalo.“

„Zpočátku jsem se těch diskusí také účastnil,“ přiznal.

„Jak jsi to ale viděl?“ zajímalo mě.

„Neschvaluji to. Jsem zásadně proti trestu smrti,“ odvětil.

„Já jsem taky proti trestu smrti,“ přikývl jsem. „Pokud se používá jako likvidace polapeného, již zneškodněného zločince, zejména když nebyl chycený při činu a jeho vina není úplně jasně prokázána. Zabíjení »Murders with warnings« se ale mnohem více podobá zabíjení nepřátel, kteří mají na rukou krev nevinných, žen a dětí. Zabil jsem většinu jestřábů, kteří měli prsty ve válkách. Zabívám jen ty, kdo je připravují

nebo je ze své pozice prosazují, případně se nějak jinak podílejí na zotročování lidí. Nic jiného mi nezbývalo, nemám k dispozici výkonnou moc se soudy a s věznicemi. Dávám jim zato poslední varování a tím jakousi možnost vycouvat. Kdo ji využili, žijí dál – například politické a vojenské špičky Kalifátu, které zastavily válku. Kdo ale pokračuje, toho zlikviduji. Jenže moje zásahy ušetřily lidstvu mnohonásobně víc nevinnějších životů, než kolik jsem jich zmařil.“

„Tomu se mi ani nechce věřit,“ zabručel.

„Ty jsi nikdy nepřál nikomu smrt?“ zeptal jsem se ho.

„Nikdy,“ zavrtěl hlavou.

„Ani těm, kdo vydávali rozkazy k zahájení války, kde zbytečně zemřely statisíce dětí? Ale upřímně!“

„Těm bych smrt... nejspíš... přál,“ přiznal značně váhavě. Nechtělo se mu jen tak ustoupit ze svých zásad.

„A teď si představ, že máš moc takové přání uskutečnit,“ pokračoval jsem. „Máš sílu zahubit kreatury, které se ve válkách vyžívají, s chutí zabíjejí a vydělávají na nich neskutečné miliardy. Použil bys ji, nebo ne?“

„Nevím...“ zamyslel se.

„Představ si tedy, že nějaký psychopat před tvýma očima podřezává malé děti ze školky a přitom se chlubí, že podřeže všechny. Necháš ho podřezávat děti dál?“

„Ale to je přece něco jiného!“ namítal.

„Jak to?“ nesouhlasil jsem s tím. „Jaký je rozdíl mezi psychopatem, který malé děti podřezává osobně, a psychopatem, který k zabíjení dětí vydá rozkaz? Podle mě je jediný rozdíl v tom, že psychopat, který zahájí válku, je dětem nebezpečnější.“

„Ale proč zrovna zabíjet?“ namítal pořád. „Jednak je to zneužitelné a za druhé, co ti dává jistotu, že nezabiješ nevinné?“

„Dobrá, chceš tedy o tom vědět víc,“ přikývl jsem. „Zřejmě už víš, že jsem jako »Murders with warnings« dával těm lidem varování. Prostě se jim v hlavě ozvalo, že o jejich zločinech vím a dávám jim lhůtu na změnu jejich chování, jinak... kdo to vzal vážně a poslechl mé varování, nezemřel. A co se týče nevinných – při telepatickém spojení s člověkem bez telepatie pronikneš až do jeho podvědomí a dozvíš se o něm všechno. Já vím, znát co si kdo myslí by byl sen všech diktátorů, to by bylo tisíckrát zneužitelnější, ale záleží na tom, kdo tuhle možnost má. Přisahám ti, nikdy jsem ji vědomě nezneužil.“

„No dejme tomu... ale proč hned smrt?“ snažil se ještě protestovat.

„V tom tě asi potěším,“ usmál jsem se trochu. „Taky se mi to nelíbilo, až jsem se mimozemšťanům vzbouřil. A ukecal jsem je i k několika ústupkům, které se budou týkat i tebe. Jednak si smím najít pár spolupracovníků a také nemusíme nutně zabíjet, můžeme používat i nižší, dočasné a podmíněné tresty. Například žalář nejtemnější, neboli dočasné oslepení. Je to sice také kruté, ale jednak to může být jen dočasné a za druhé, je to i výchovnější. Líbí se ti to víc?“

„A už jsi někoho oslepil?“

„Zatím využívám výsady hledat spolupracovníky,“ řekl jsem. „Mimozemšťané mi do toho mluvit nebudou, važ si toho, že jsi první. Ostatní vyzkouším co nejdřív, ale podle toho, co o mimozemských technologiích vím, nepochybuji o ničem.“

„A ty bys ode mne chtěl...“

„Spolupráci, co jiného?“ opáčil jsem. „Zatím – jak doufám – jsem ti přidal pár let života. Možná i pár set let. Kdybys mě odmítl, skončili bychom na tom, i tak bys získal víc než dost. Když se ale ke mně přidáš, postupně tě naučím všemu co umím a můžeme si rozdělit svět. Ne k vládnutí, ale k nápravě. Nemohu totiž být současně všude. Abys tedy věděl, nevytáhl jsem paty z našeho okresu a přitom jsem zasahoval na čtyřech kontinentech – v Evropě, Americe, Africe a v Asii, jenže všude jen na nepříliš velkém území. Marná sláva, jeden člověk na svět nestačí. Umíš aspoň některé cizí jazyky? Doufám, že jsi nezapomněl rusky, svěřil bych ti tedy Rusko. Tam jsem zatím zasáhl jen párkrát, ale darebáků tam bude mnohem víc.“

„A ty budeš kde?“

„Ponechám si islámské země,“ ujistil jsem ho. „Umím totiž arabsky, musím toho jaksepatří využít. Neboj se, darebáků bude dost i v Rusku.“

„Myslíš, že bych je měl spíš napravovat, než zabíjet?“

„Náprava má přednost,“ přitakal jsem. „Ale až se setkáš s případy, kdy náprava možná nebude – zatvrzelých fanatiků je ve světě příliš mnoho, tam ti možná nezbude nic jiného než přitvrdit. Dočasné oslepení je hrozný trest a pochybuji, že by někdo po návratu zraku pokračoval v lumpárnách, vyloučit se to ale nedá. Můžeš lumpům odebrat zrak na delší dobu, nebo i navždy, ale na některé ani to stačit nebude. Žižka byl skvělým vojevůdcem i slepý, někdo bude i jako slepý padouchem, zejména když může vydávat rozkazy, které splní někdo jiný. Sám už jistě poznáš, kdo se napravit dá a kdo je beznadějný případ, kde ti nic jiného než tvrdý infarkt nezbude.“

„Říkáš, že to poznám sám?“

„Můžeš si mě přizvat na radu,“ vyšel jsem mu vstříc. „Já jsem takovou možnost neměl, byl jsem na všechno sám. Tak co – plácneme si?“

„A když odmítnu?“ zkoušel to ještě.

„Pak se rozejdeme, pokud možno v dobrém,“ sliboval jsem mu. „Doufám, že tě ani nenapadne udávat mě. Uvědom si – »Murders with warnings« nemusí zabíjet po jednom, ale i po tisících. Když islámisté útočili na vesnici, nebyl čas zkoumat nevinu, padali jako obilí pod kosou. Proto se držím utajení, nechci zabíjet ve velkém. Kdyby se proti mně vrhl celý svět, bylo by nevinných obětí příliš mnoho a to jistě nechceš.“

„Ale – co kdybys to přece začal zneužívat? Pochop mě, nechci být spoluviníkem nějakých ohavností! A ti »Murders with warnings« mají hodně špatnou pověst!“

„Pak si uvědom, že tu jsou ještě mimozemšťané,“ přidal jsem mu další podnět. „Nejsou to lidé, ale mají podobné názory jako já nebo ty. Ale právě protože to nejsou lidé, chtějí, abychom si vlastní problémy řešili sami.“

„Nejsou to lidé? A nebojíš se, že nám ublíží?“

„Z toho, co o nich vím, mi vyplývá, že máš zbytečné obavy,“ řekl jsem. „Nemají zájem škodit nám ani nás ovládat nebo dokonce zotročit. Jejich civilizace není lidská, my je nechápeme a oni nás jen trochu. Nachytil jsem je při špatném uvažování, vzali

to v úvahu a nejspíš jsem změnil jejich názory. Nepotřebují nás, jejich pobyt na Zemi má čistě studijní charakter. Zkoumají nás, ale příliš nezasahují, neboť jsou si vědomi, že nás úplně správně nechápou. Možná jsem přispěl i k jejich poznání, ale opakují ti, jejich a naše civilizace mají mimoběžný směr vývoje.“

„A jak vlastně vypadají?“ zajímalo ho.

„To ti nepovím, nevím to,“ pokrčil jsem rameny. „Rozuměj, tvrdili mi, že jejich vzhled je nám lidem odporný, proto mezi lidmi nosí lidské masky. Nikdy jsem jejich pravou podobu neviděl.“

„Tím je to ale větší důvod k opatrnosti!“ namítl.

„Bud' si tedy ve vztahu k mimozemšťanům opatrný,“ pokrčil jsem rameny. „Máš na to plné právo. Pokud je ovšem rozeznáš od lidí.“

„Myslíš, že se nedají od lidí rozpoznat?“

„Jejich masky jsou dokonalé jako skoro všechno, co od nich pochází.“

„No pozdrav pánbůh!“ vzdychl si.

„Podívej se, zkus je posuzovat jinak,“ navrhl jsem mu. „Už v Bibli je psáno – po ovoci poznáte je. Zatím všechno, co o nich vím, ukazuje na jejich dobrou vůli s námi. Možná i na jejich omyly, ale chybovat je lidské – a nejspíš i mimozemské. Nabídli nám pomoc od našich vlastních darebáků, měli bychom jim ještě poděkovat.“

Napadlo mě sice, že možná velkou část těch darebáků mimozemšťané vytvořili sami svou neuváženou podporou »vyvoleného« národa, ale rychle jsem to zavrhl. Na Zemi jsou darebáci všude, jsme prostě málo povedený živočišný druh. A chybovat je nejen lidské, ale i mimozemské. Jenže oni se to aspoň snaží napravit.

Jde o to, abychom to teď nezvorali my. Budeme se muset hodně snažit.

„No dobrá – jdu s tebou,“ řekl Emil konečně.

„Nebudeš litovat,“ ujistil jsem ho.

„Taky doufám,“ přikývl.

Stěhování

Pan Vašátko postupoval tak, jak řekl v hospodě. Urychlil přijetí mé žádosti, ale hned také trval na okamžitém zaplacení. Tím mě ale nezaskočil, ani jsem si nemusel půjčovat – půjčky nenávidím a nemít potřebné peníze, nehrnul bych se do toho. Pak jsem ale převezl já jeho, když jsem ho přeskočil a nechal si stavbu schválit přímo na okrese. Pár týdnů se zdánlivě nic nedělo, pak najednou proběhla kolaudace již hotové chalupy a bylo to hotové, už proti tomu nemohl nic dělat.

Možná by nic nedělal, ale jisté to nebylo. Dopadlo to naštěstí dobře a v hospodě jsme to patřičně oslavili, tentokrát dokonce i alkoholem. Musel jsem se ovšem držet zpátky, není horší pohled než na opilého abstinenta. Úplný abstinent sice nejsem, ale alkohol piji tak málokdy, že na to nejsem zvyklý a tím hůř bych asi vypadal. Ale i to dopadlo dobře – jsem tedy vesničan.

Kolaudace byla sice fraška, ale proběhla v pořádku a legálně. Komise z okresu se sice leccemu podívovala, ale nakonec mi potřebné razítko udělila. Nejvíc se divila, že do chalupy nevede přívod elektřiny, ale ujistil jsem je, že chalupa je v tomto plně soběstačná. Obrátil jsem jejich pozornost na střechu, krytou starodávným dřevěným šindelem, jenže – což bylo vidět až zblízka – potaženým průhlednou fólií. Ujistil jsem je, že se jedná o fotovoltaické články nové generace, ke kterým mám ve sklepě velké akumulátory, takže si vystačím i bez napojení na elektrorozvodnou síť.

Nebyla to sice pravda, ale komise se s tím spokojila. Mimosemská fólie byla na střeše jen k ochraně před ohněm a byla tam už od chvíle, kdy mimozemšťané chalupu přeměnili na svoji vědeckou základnu. To, co jsem vydával za akumulátory, byl nový mimozemský zdroj elektřiny, vytvořený speciálně podle mých požadavků. Dodával elektřinu stejných parametrů, jako by přicházela po drátech, jenže bez nich. Příkazy »agajku« a »ginloš« by beztak dráty přerušily a dráty spadlé na zem jsou, jak je dobře známo, životu nebezpečné.

Mělo to i další výhodu – nebudeme platit za elektřinu.

Hlavními úpravami byly proto elektrické rozvody po chalupě. Žena jistě uvítá moderní kuchyňskou linku hned vedle starodávně se tvářících kamen s pecí, kde se sice dá topit dřevem, ale jsou tam i elektrická topná tělíska. Ve všech místnostech je elektrické osvětlení, ačkoliv se některé lampy tváří jako staré petrolejky, všude jsou i elektrické zásuvky. Elektrické topení pod starodávně vyhlížející prkennou podlahou je ovládané telepaticky, dokonce i bez osanarhe.

Připojení počítače na internet jsem si sjednal pomocí wifi sítě ve vsi. Počítačovní nadšenci se naštěstí mezi sebou snáze dohodnou než jejich zastupitelé. Nestaral jsem se ani o vodu, ani o odpady. Mimosemšťané to jistě nějak vyřešili a měl jsem dojem, že ani není radno do toho příliš šťourat. Hlavně že voda bude dobrá – a to tedy je.

Chalupa měla jednu zvláštnost – sklípek. Vstupovalo se tam z předsíňky, nejprve dolů po kamenných schodech a potom poměrně dlouhou chodbou, na níž bylo podle nepravidelných stěn znát, že se jedná o přírodní jeskyni, jen mírně přitesanou, aby se tudy dalo pohodlněji projít. Na konci chodby byly dveře z těžkých fošen. Zpočátku jsem je považoval za zbytečné, později jsem zjistil, že sklípek

výtečně tepelně izolují. Za těmito dveřmi se poměrně brzy ustálila teplota jako v ledničce. Chtě nechtě jsem musel stavitele a prvního majitele chalupy obdivovat, jak na to vlastně přišel.

Když jsem totiž do sklípku vstoupil poprvé, nebyl v něm chládek, ale horko. Ale brzy jsem zjistil, čím to je.

Sklípek totiž zasahoval mimo oblast, řízenou příkazy »ginloš« a »agajku«. Když byla chalupa schovaná v mimoprostoru, zůstala koncová část sklípku v našem světě. Dělicí čára vedla hned za těžkými, tepelně izolujícími dveřmi na konci skalní chodby, takže tam byl potom sklípek otevřený. Časem se ale vrstva kamení a hlíny na vchod zřítila, a jeskyni až na nevelký otvor uzavřela, ale uzavírající stěna nebyla dost silná a navíc na ni po značnou část dne svítilo slunce, takže vnitřek sklípku vyhřálo.

Vesniční kluci tu jeskyni znali a používali ji jako klasický klukovský »bunkr«, právě ten, o kterém se v hospodě zmiňoval pan Rost'a. Pochopitelně se po původních majitelích chalupy uvnitř vůbec nic nezachovalo. Sklípek navštěvovaly celé generace zdejších kluků, kteří si vnitřek proměnili v oblast svých her.

Po vyvolání chalupy ale teplota ve sklípku začala pozvolna klesat a po několika týdnech se ustálila na poměrně nízké hodnotě. Zjistil jsem to vlastně náhodou. Poprvé jsem se do sklípku podíval krátce před »kolaudací« chalupy, bylo by trapné, kdybych nevěděl, co kde je. Kdyby se mě někdo z kolaudační komise na něco zeptal, nesměl jsem vypadat příliš překvapeně. Teplý sklípek neměl pro mě žádný význam, jenže po několika dnech jsem se tam opět podíval a zjistil jsem, že je tam zima jako v lednici.

Záhadu jsem brzy odhalil, ale když mi mimozemšťané nabídli i zdroje elektřiny, bylo pohodlnější zařídit si slušnou lednici blíž k plotně.

Na sklípek jsem časem zapomněl...

Vlastní stěhování prošlo bez problémů. Zaplatili jsme poslední nájem, poslední účet za elektřinu a plyn – v chalupě plyn nebude, zato elektřiny máme nadbytek, žena tedy bude vařit na elektřině. Převedli jsme na novou adresu poštu a inkaso, kde byly už jen poplatky za rádio a televizi. Rádio sice nemáme, ale televize je pro moji choť jeden z nejdůležitějších vynálezů lidstva, má ji mít.

Nakonec – i já se občas dívám na zprávy, i když je na internetu porovnávám se zprávami z jiných zdrojů. Lžou sice všichni, ale naši presstituti lžou přímo nestoudně. Lidé odkázaní jen na ně jsou podle mého mínění chudáci, hrozí jim pokřivený pohled na všechno, co se na ně z té obrazovky vyhrne.

Museli jsme si kvůli změně adresy vyměnit občanky, ale to byla drobnůstka.

Rozloučili jsme se se sousedy, kteří s námi dříve mluvili – a tím to skončilo. Od zítřka bydlíme v moderně zařízené středověké chalupě. Je přece stavěná pro nás lidi, i když dlouho patřila mimozemšťanům. Vesničané o tom možná něco tuší, ale přijali mé vysvětlení pomocí otáčivé lžice a víc nad tím nebadají.

A mám pomocníka, který se rychle uzdravuje, ačkoliv tomu možná ještě ani sám nevěří či spíš nechce věřit. Jenže bude muset uvěřit, i když mu to jeho svět převrátí vzhůru nohama. Asi jako předtím mně.

Zvykne si také.

Jak jsem očekával, naše nové možnosti představovaly značné zlepšení.

Zpočátku jsem mohl darebáky jen bez výstrahy zabíjet. I to pomáhalo, ale když se k tomu přidalo telepatické varování, bylo to spravedlivější. Kdo poslechl varování, nemusel už zemřít. Možnost dočasného zmrzačení nám umožnila ještě výchovnější působení. Kdo teď ignoroval první varování, toho jsme potrestali citelněji, ale pořád mu zůstala možnost nápravy. Zejména když ho invalidita vyřadila z jeho dosavadního postavení. Slepý nájemný vrah ztrácí pro svého zaměstnavatele cenu, agent sedící na invalidním vozíčku také. Sebevědomí drsnáci ztratili spolu se zrakem svoji drsnost a měnili se před očima v zubožené trosky, odkázané na invalidní důchody, případně i na soucitné příbuzné. Nejhuř na tom byli ti, kdo soucitné příbuzné neměli a jejich dosavadní zaměstnavatel je bez prostředků k obživě prostě vykopl. Hyenám jsem to ale přičetl k soupisu vin a vymáhal jsem po nich nápravu. Odstrašující případy měly kupodivu blahodárný vliv i na ostatní. Smrt znamená konec a po pohřbu se po každém jen slehne zem, obrazně a někdy i doslova, zatímco invalida zůstává lidem na očích jako trvalá připomínka.

Emil se mezitím zaučoval.

Naučil jsem ho vstupovat lidem do vědomí, posuzovat je a když se ukázalo, že jejich viny nejsou trestuhodné, opět je nenápadně opouštět. U viníků nastupovala má vyzkoušená metoda – varování, krátkodobé oslepení, u beznadějných případů i smrt. Emil navrhl, abychom krajní případy posuzovali oba a trestali, až když se na tom oba shodneme. Byl to podle mého mínění správný nápad, takže jsme se dohodli rychle. Poslední stupeň – smrt – jsme dnes ale používali jen výjimečně.

Zatímco já jsem darebáky zabíjel po tisícovkách, spolu s Emilem jsme tento trest používali sotva jednou za půl roku. Fanatici byli všude, ale bylo jich podstatně méně než zpočátku. Jednak jsem ty nejzavilejší vyhubil, ale také na ně blahodárně působilo dočasné vyřazení.

I největší drsnáci zůstávali po oslepení drsnáky sotva pár hodin, pak se obvykle sesypali jako domek z karet a měnili se v lidské trosky. Ty, kdo už měli na ruku krev nevinných obětí, jsme tak nechali i déle než rok, ostatním většinou stačil půlrok, aby se z darebáků měnili v beránky. Zejména když bylo opětné získání zraku provázené krátkým varováním ve stylu »nepřestaneš-li, bude to příště horší!«

Pořád ale byly i výjimky. Někteří lidé mají snad darebáctví vrozené. I když jsem tvrdil, že je to s největší pravděpodobností výchovou.

Někomu do správné výchovy chybělo půl roku slepoty a výjimkám nestačilo ani to a u těch nejhorších se to ani napravit nedalo.

Budu muset sehnat spolupracovníka se znalostí čínštiny. Poslední dobou odtud přicházelo příliš mnoho zpráv o popravách zločinců a je otázka, zda tam šlo skutečně o nenapravitelné zločince, nebo o výsledky místní justiční mafie. Ale to může zjistit jen ten, kdo těm lidem rozumí a může se do nich vcítit. Ten jediný může zodpovědně posoudit, o jakou variantu jde.

Ani jedno se předem vyloučit nedá.

Úmysl věnovat mé choti první vajíčko ovrósje vzal za své Emilovou nemocí, která nesnesla odkladu. Proto jsem musel seznámení své ženy o čtvrt roku odložit.

Pak to ale pro ni bylo – podle očekávání – překvapení. Nejprve se rozzlobila, že jsem jí to tak dlouho tajil, ale když jsem jí vypověděl, co to bylo za neustálé napětí, jít sám proti celému světu, došlo jí, že jsem ji toho napětí vlastně uchránil.

Jenže teď už to nevypadalo tak horké, svět se o poznání změnil k lepšímu. Války skončily, ani největší velmoci si nikomu netroufly vyhrožovat vojenským zásahem. Ani banky si nedovolovaly ke klientům takové nehoráznosti jako dřív a ve světě se to projevilo stabilizací hospodářství. I v nejhudších zemích stoupla životní úroveň. Ne sice na úroveň vyspělých zemí, které jim opět trochu utekly, ale dost na to, aby svět přestaly sužovat hladomory.

Také moje choť se začala opatrně rozhlížet pomocí telepatie. Varoval jsem ji, aby se proboha nesnažila vciťovat do sousedek a nejbližších známých a už vůbec ne do příbuzných. Zdůvodnil jsem jí to tím, že by mohla podlehnout okamžitým pocitům a provést něco, čeho by pak litovala. Lidé nejsou svatí a z nejbližších by mohla být šeredně zklamaná.

Vzala si to tedy k srdci, ale začala vciťováním na nejvyšších místech naší země – do poslanců ve Sněmovně. Tam nemohla být zklamaná, neboť musela od začátku tušit, že tam sedí prodejné děvky všech kalibrů. A když člověk něco očekává, není zklamaný ani když se splní jeho nejčernější představy.

Když se mi svěřila, kam zavítala, dal jsem jí jen jednu radu.

„Sleduj je, posuzuj jejich úroveň myšlení, ale nedávej jim to najevo,“ doporučil jsem jí. „Uvědom si, že všichni čeští politici už ode mne dostali varování. Někteří se tím řídí – uvažují sice pořád postaru, ale když dojde na hlasování, chovají se tak, aby si nevysloužili naplnění mých výhrůžek. Možná narazíš i na takové, co mé varování hodili za hlavu, ale za prvé je jich menšina a za druhé, musela bys to varování splnit – a všem jsem vyhrožoval »náhlou smrtí«.“

„A co tedy budeme dělat s těmi, kteří to ignorují?“ namítla. „Když se jim nic nestane, povzbudí to i ty, co se trestu bojí!“

„Máš pravdu, někteří už by trest potřebovali jako prase drbání,“ ustoupil jsem.

„Říkal jsi, že můžeme trestat mírněji než smrtí, ale přitom citelně!“ pokračovala.

„Dobrá, vyzkoušíme si to,“ připustil jsem. „Máš vytipované ty, kdo by si něco tvrdšího zaslouhovali? Možná bychom je měli posoudit oba.“

Uvedla mi tedy seznam, který si mezitím sestavila.

Zaměřil jsem se na prvního – jeho identitu jsem si pamatoval ještě z doby, kdy dostával mé první a zatím i poslední varování. Seděl právě s přáteli v nějaké vinárně, či co to bylo za podnik, neměl ani tušení, že ho zkoumám. Má choť ale měla pravdu, pan poslanec se mezitím otřepal a vrátil k předchozím praktikám. Zrovna nedávno hlasoval zase tak nehorázně jako předtím – naštěstí bylo jemu podobných tak mizivě, že nic »neprohlasovali«, ale bylo znát, že si z mého varování už dávno nic nedělá.

Vcíťený jsem do něho byl, takže jsem ho rovnou oslovil.

„Vy si opravdu, pane poslanče, myslíte, že dáváme varování jen tak, pro legraci? Vám nedošlo, že nežertujeme?“ spustil jsem na něho bandurskou.

„A co jsem udělal tak zločinného?“ vyjel si na mě.

„Například vaše poslední hlasování,“ připomněl jsem mu.

„To už nesmím mít ani vlastní názor?“ rozčílil se.

„Názor mít můžete, ten nás nezajímá. My ale posuzujeme lidi podle činů. Váš návrh byl darebáctví a vy to jistě moc dobře víte! A to už není pouhý názor, vy jste tak opravdu hlasoval.“

„To ale není žádný zločin, přinejmenším ne na trest smrti!“ odsekl.

„Na trest smrti to není,“ přiznal jsem mu. „Ale na druhou stranu, hlasování už je darebáctví a to nesmí zůstat bez trestu. To už nebyl pouhý názor, to byl čin, nebo spíš zločin. Takže to shrnu: poslaneckou imunitu neuznávám, polehčující okolnosti žádné nemáte, proto vás odsuzuji na rok nepodmíněně do žaláře nejtemnějšího.“

„Vy snad máte i věznice?“ odsekl jízlivě.

„Ne, ale ráno se probudíte v žaláři nejtemnějším a pak jistě pochopíte, co je to za vězení,“ ujistil jsem ho. „Máte to jen na rok, příště to bude horší.“

Nečekal jsem na odpověď a zablokoval mu oční nervy se zpožděním pěti hodin. Teď se ještě nic nestane, ale až se ráno probudí slepý, jistě pochopí, co je vlastně ten »žalář nejtemnější« – když už nezná českou klasiku, zejména Olbrachta.

Pak jsem se od něho odtrhl a pobídl svou choť, aby si totéž zkusila na dalším ze seznamu darebáků.

„Neprohlédneš si ho nejprve ty?“ zeptala se mě.

„Máš pravdu, musíme se na trestu shodnout,“ přistoupil jsem na to.

Byl to však tak podobný případ, jako ten první. Jako kdyby to bylo přes kopírák, nebo jako kdyby od sebe opisovali při písemné práci. Navrhl jsem mu proto také rok »žaláře nejtemnějšího« a naučil to svou choť.

Pak jsme se – opět střídavě – zaměřili na další z jejího seznamu. Všichni dopadli jako ten první. To zas bude zítra ve Sněmovně pozdvižení!

Poslední v seznamu byla paní ministryně. Ta se neprovinila tolik jako ti předešní, ale má choť mi vysvětlila, co jí dává za vinu. Paní ministryně totiž, na rozdíl od pánů poslanců, nedělala vůbec nic. Zapomněla na své předvolební sliby a zabývala se jen drobnostmi, které by mohl vyřídit každý její druhořadý úředník.

„Proplesknout potřebuje, ale taková vina jako u předešlých to není!“ řekl jsem.

„Zkus si tedy představit, kolik lidí její nečinností trpí!“ vybídla mě žena. „Když jednou něco slíbila, měla by to dodržet, nebo se o to aspoň snažit!“

„Dobře, trest si zaslouhuje,“ připustil jsem. „Ale za obyčejnou lenost je oslepení příliš těžký trest. Vezmi si ji, vynadej jí, ale místo oslepení jí zchrom nohy. Až bude sedět na invalidním vozíčku, může zpytovat svědomí, ale ministryně může zůstat, aby mohla napravit, co zanedbala. Ale připomeň jí, že to je jen první stupeň trestu a že se to může zhoršit!“

„Tak to bude správné!“ souhlasila.

A věnovala se líné ministryni...

Říká se, že ryba smrdí od hlavy, ale když už začne smrdět, smrdí celá a pořádně.

Když vešlo ve známost, že »Murders with warnings« nemusí vždycky zabíjet, ale dokáží lidi i oslepit, byť to mělo být dočasné, vypukla mezi politiky nefalšovaná panika. Jakmile se rozneslo, že mohou být takto ztrestáni nejen za přípravu války, ale i za prosazování protilidských zákonů, znamenalo to pro některé dosavadní partaje definitivní konec a u všech ostatních prudký úbytek členů.

Partaje už nebyly »výťah k moci«, ale začaly být riskantním povoláním. Pořád se nedaly co do rizika srovnávat s povoláním pyrotechniků, nicméně přestaly být aspoň teplým, pohodlným a zabezpečeným místečkem. Zájem o členství ve stranách proto poklesl o většinu partajních kariéristů a zůstali jen ti s upřímnou snahou pomáhat.

Také zákony se v Čechách začaly měnit. Přestávaly chránit podvodníky a jiné darebáky a začaly se více starat o běžné občany. Jejich odpůrci sice stále vykřikovali, že nové zákony vznikají díky diktátu teroristů, ale proti zákonům argumenty neměli.

Měli však pravdu. Zákony v Čechách se měnily díky našemu diktátu. Jenže my sami jsme z toho neměli větší prospěch než naši spoluobčané. Navíc už Čechy nebyly jediné místo na světě, prožívající podobný obrat.

Podobné změny se začaly dít i v nedalekých ruský mluvících zemích, které dnes byly Emilovým »protioligarchickým rejdištěm«, jak tomu říkala ruská média, některá nadšeně, jiná nesouhlasně až vztekle, ale bez nejmenšího vlivu na Emilovy výsledky.

Přenechal jsem Čechy své choti a i když se se mnou u většiny zásahů radila, já už jsem se zaměřil na jiná, značně od sebe vzdálená místa na světě.

Díky svým jazykovým znalostem jsem mohl zasahovat nejen v zemích anglicky mluvících, ale i v arabském světě. Byly to oblasti největších konfliktů poslední doby a když se to tak vezme, značně spolu souvisely.

V obou těchto oblastech jsem tlačil parlamenty, ajatolláhy, Senát i Kongres, aby začaly prosazovat zákony podle vzorů v Čechách. Této podoby si nikdo nevšiml, ale kdo by je srovnával, jistě by na podobné znaky přišel. Přibližovaly se jim pozvolna, díky Emilovi, i zákony v ruskojazyčné oblasti světa.

Budeme potřebovat někoho i pro německy a francouzsky mluvící oblasti. Začal jsem opět pátrat po spolupracovnících.

I když to nebude snadné.

Kamarád Tonda

Zatímco jsem se zabýval Spojenými státy a Kalifátem, kde jsem kontroloval, jak varování respektují mé předchozí vyhrůžky, moje žena zatím v Čechách přeskakovala z jednoho politika na druhého.

Vcit'ováním to bylo snadnější než když jsem byl, jako na počátku, odkázaný na zprávy různých televizních stanic. Výhodou bylo, že se politici navzájem znají, každý může poskytnout dostatečnou identifikaci celé plejády dalších. Navíc si většina z nich pamatuje všechny své lobbisty, sponzory a úplatkáře. Ty je těžké je od sebe rozeznat, všechny spojuje, že od politika něco očekávají a jsou za to ochotní i něco zaplatit.

Tak se moje žena dostala až k českým imámům – a nebylo divu, že se zhrozila, co všechno už v Čechách natropili.

Stavění a zařizování mešit by jí nevadilo, i když některé případy byly za hranou zákona a samy o sobě by zasluhovaly trest, mnohem horší byla výchova dětí, jakou v Čechách provozovali. Nejhuř nesla, že je cvičí se skutečnými ilegálními zbraněmi. A nejmíc ji štvála Policie, když o tom věděla a nehnula proti tomu ani prstem.

Samozřejmě mě vytrhávala z mých »výletů«, když mě žádala o posouzení viny svých »případů«. Většinou jsem s ní souhlasil a muslimské obce v Čechách dostávaly jednu ránu za druhou. Někdy se vzpamatovala i Policie a pozdě, ale přece jen zasáhla, častěji však, když varování nestačilo, přišla ještě tvrdší rána od mé ženy.

„Vášo, budeš je muset strašit ty,“ došlo jí po několika dnech. „Muslim to mým hlasem nebere vážně ani v telepatii, zvláště česky! Odhánějí mě jako Satana a ignorují mě přímo ostentativně. Tohle nemá cenu!“

„Dobře, varovat je budu já,“ svolil jsem.

Takže jsem dostal soupisku jmen a přes koho se k nim dostanu, abych je dlouho nehledal. A zatímco se moje choť řítí po českých mešitách jako kamion s rozbitými brzdami, já jsem v nich musel zastupovat Alláha.

Mělo to výsledky, ale jen půl na půl. I když se dobrá polovina hlasu Alláha lekla a slíbila nápravu, druhá polovina i mě prohlásila za pokušení Satanovo a pokračovala ve zhoubném působení, zejména na děti. Nezbylo než opět přikročit k sankcím.

Oslepení je pro většinu lidí příliš krutá rána, než aby ji šlo ignorovat. I velký drsňák změkne nejdéle po pěti hodinách, to znají na očních odděleních nemocnic, kde provádějí operace očí. I když se operace týká jen jednoho oka, zaváží pacientovi obě a ten si několik dní vychutná úplnou slepotu. Když totiž člověk pohybuje zdravým okem, pohybuje shodně i operovaným a drásá si operační rány o obvazy. Když má zavázané obě oči, nehýbe jimi a více se spoléhá na zbývající smysly – sluch a hmat. Málokdo dokáže i při těchto podmínkách zůstat drsňákem, slepota láme i pravověrné drsné trampy nebo motorkáře.

Muslim se však i v takovém případě chová jinak. Velice rychle se smíří s tím, že je to vůle Alláhova. Neprotestuje, jen se snaží Alláhovi tím víc zalíbit. Bohužel často způsobem pro nás značně odporným.

Český muslim je naštěstí jiný. I když se nechá nalákat na víru, která v Čechách nemá žádné kořeny, zůstane v něm původní křesťanský základ a chybí mu muslimský

fatalismus. Jen od nejtělejšího věku se dá z dítěte vypěstovat bezcitný muslim, jako tam, kde nic jiného ani neznají. To nebezpečí proto hrozí i u českých dětí.

Choť mě ale zaskočila, když mi dala k posouzení imáma, který mě učil arabsky. Samozřejmě přišla na jeho vojenský výcvik dětí s pravými zbraněmi, to bylo stejné u většiny českých mešit. Měl bych ho tedy nejprve zastrašit a v případě tvrdohlavosti i ztrestat za to, co s českými dětmi provádí. Na druhou stranu mě naučil arabsky, což mi významně pomohlo v jeho domovině. Učil mě dokonce zadarmo, očekával, že se brzy přidám k jejich víře, což se ovšem nestalo.

Jenže to, co prováděl s malými špunty, kteří z toho ještě nemají rozum, bylo fakt zákeřné. Vychovávat si zabijáky přímo u nás bylo možná z jeho hlediska správné, ale co by z nich vychoval? Nezbyvalo mi než jednat s ním jako u jiných.

Imám však byl tvrdší nátury a varování nepřijal. Samozřejmě tvrdil, že Satanovi na léčku nenaběhne a odháněl mě. Musela tedy přijít těžší zkouška.

Sděлил jsem mu, že se uzdraví jen poutí do Mekky – a zablokoval mu oční nervy. Jen ať odcestuje – v Mekce ho uzdravím, ale kdyby se sem vrátil, oslepne zase.

Musí to přece působit i na něho!

Jenže i když imám nakonec odcestoval – přece jen nebyl tak velký drsňák, mešity jako by se to ani nedotklo. Kázání po něm převzal Čech a o ostatní záležitosti se také starali čechomuslimové. Jen dětská vojenská škola musela přerušit výuku, nikdo si netroufal vyučovat o zbraních.

Když nový, tentokrát český imám při kázání vyhlásil, že mešita hledá pro své dětské vojáky instruktora, málem se na to místo přihlásil – bývalý kamarád Tonda.

K jeho štěstí jsem se kázání v zastoupení účastnil i já – nejprve očima a ušima nového imáma, ze kterého jsem na poslední chvíli přeskočil na Tonda a bez varování jsem mu zchromil pravou ruku, aby se nemohl přihlásit, jak měl v úmyslu.

Tondovi chvílku trvalo, než si to uvědomil, ale pak zaúpěl tak nahlas, až se po něm všichni ohlédli.

„Co je?“ zeptal se ho přísně imám. „Proč rušíš?“

„Nemohu ani pohnout rukou!“ postěžoval si Tonda. „Jako bych ji ani neměl!“

„A bolí to moc?“ staral se imám.

„Ne – ale vůbec ji necítím, mám ji úplně jako mrtvou!“ odvětil Tonda plačtivě.

„Zřejmě sis ji přiseděl,“ odbyl to imám. „To nic není! A kdyby to nepřestalo do konce kázání, podíváme se ti na to!“

Tondovi nezbylo než vydržet do konce – ovšem za vojenského instruktora pro děti se už nepřihlásil. Ruka ho nebolela, ale byla úplně bez citu a bezvládně mu plandala po boku. Tonda se neodvážil rušit kázání, ale v duchu se zaobíral jen svou bezvládnou rukou a marně se snažil ji rozhýbat.

Konečně kázání – mimochodem opět plné boje a budoucích vítězství – skončilo. Tondovi se na ruku podíval nejprve imám a po něm ještě chlap, který zpočátku tvrdil, že »to zná«, ale po krátkém zkoumání už bez sebevědomí řekl, že »to chce nemocnici«. Jenže Tonda nemohl bez pravé ruky řídit a jiný čechomuslim se tedy nabídl, že ho tam odveze. Ačkoliv mezi dětmi v mešitě byla i jeho vnoučata, Tonda je

v krátkosti svěřil svým novým mladým ženám a dal se odvézt ke klasickým doktorům.

Ti ho však příliš nepotěšili. Ani doktor ortopéd, který právě v nemocnici sloužil pohotovost, si s rukou nevěděl rady.

„To vypadá na přiskřípnutý nerv,“ brumlal si víceméně pro sebe. Odeslal Tonda na rentgen, kde však tou dobou nikdo nebyl, takže musel čekat, až někoho seženou.

„Proč nejdeš za muslimskými lékaři?“ oslovil jsem Tonda tiše telepaticky.

Hrklo v něm jako ve starých hodinách.

„Antoníne, Antoníne, proč se stavíš proti mně?“ oslovil jsem ho vyčítavým tónem.

„Kdo... kdo je to?“ pomyslel si Tonda zmateně.

„A proč mě nazýváš Alláhem?“ pokračoval jsem. „Myslíš si snad, že rozumím jen arabštině? Že lidem v jiných jazycích nerozumím? Proč mě tak podceňuješ?“

„Ty jsi... Alláh?“ vytřeštil Tonda oči.

„Tak mi říkají Arabové, ale proč mi tak říkáš i ty? Proč mě neoslovíš česky, když mě tak oslovovala i tvá matka? Češi přece znají tak krásné oslovení – Hospodin!“

„Ale Mohamed...“ začal Tonda, ale přerušil jsem ho.

„Proč zrovna Mohamed?“ vskočil jsem mu do myšlenky. „Mohamed byl prorok Arabů. To jsou drsní lidé pouště, potřebovali i drsnějšího proroka. Proč se nespokojíš s mírnějším duchovním vedením? Vám jsem dal přece svého syna!“

„Ježíšmarjá!“ zaúpěl Tonda v duchu.

„Vidíš, samo ti to přišlo na mysl!“ povzbudil jsem ho.

„Ale... já už jsem podle Koránu začal žít!“ lamentoval Tonda.

„Ale proč?“ neustupoval jsem. „Proč nežiješ, jak je obvyklé tady? Proč do Čech taháš cizí morálku, která sem nepatří? Víš, proč mají Arabové mnohoženství? Protože v poušti mnoho mužů umírá mladých, proto prorok Mohamed svolil, aby měl každý z těch, kdo přežijí, více žen, aby kmen nevyhynul. To přece v Čechách neplatí! Tady tvoří rodinu jeden muž, jedna žena a jejich děti. Všichni si tak najdou partnery.“

„A co dva muži, nebo dvě ženy – to nejsou rodiny?“

„Kde si to lidé ke své škodě uzákonili, tam to platí,“ připustil jsem. „Nemravné země však brzy vyhynou. Nebyla by ale tvé malé zemičky trochu škoda?“

„Ale co mám dělat?“ zaúpěl v duchu Tonda. „Když se vrátíme mezi lidi, budou se na nás dívat jako na vyvrhele! Ve škole budou naše děti odstrkovat!“

„Teď se nech vyšetřit od lékařů, stejně nic neobjeví,“ poradil jsem mu. „Známi ať tě odvezou domů. Ale pak se pokus napravit, co se ještě napravit dá. Ráno, až se probudíš, bude tvá ruka zase v pořádku.“

„Mám se vrátit ke katolické víře? Pomůže, když se ze všeho vyzpovídám?“

„Nač?“ usmál jsem se pobaveně. „Co mi chceš vykládat přes faráře, když teď se mnou mluvíš přímo? Nač se zpovídat z hříchů, když je beztak znám? Těžko napraviš, co jsi pokazil, ale tvá povinnost je zajistit dětem svým i svých konkubín výchovu, nutnou v této zemi – ne v poušti! České školy nejsou ideální, ale patří sem.“

„To bude těžké!“ namítal.

„Máš na vybranou i druhou možnost. Chceš-li žít podle zvyků pouště – zůstaň si muslimem, ale odstěhuj se i se svými ženami do některé muslimské země.“

„To by bylo ještě horší!“ mínil zničeně. „Oni by nás tam nepřijali!“

„Ještě že aspoň to chápeš!“ řekl jsem ulehčeně. „Jak se říká tady v Čechách, co sis zavařil, to si taky sníš. Uvařil sis pár levobočků, budeš se o ně muset starat. Tvoje pravá žena vám jistě pomůže, ale budete muset vytrvat. Zkus to!“

„Ale co ostatní muslimové?“ napadlo ho konečně. „Odpadnutí od Mohamedovy víry je přece hrdelní zločin!“

„Byl,“ opravil jsem ho. „Sám jim poradím, aby neztráceli lidskou tvář. Kdo mě líčí jako krvelačného, uráží mě. Nemám zalíbení v lidské krvi. Všichni to pochopí, neobávej se.“

„Kéž by!“ vzdychl si i on.

Mezitím pro něho přišli, aby šel na rentgen. Věděl jsem, že lékaři nic neobjeví, ale zítra bude všechno v pořádku – takové časování jsem nastavil ve chvíli, kdy jsem mu musel zabránit přihlásit se jako instruktor dětského válčení.

Ale nezáviděl jsem mu. Nebude to mít lehké.

Co si ale uvařil, to si sní...

Čínská hlídka

Pomoc mi přišla jako z nebe.

Na občasném setkání spolužáků z fakulty, organizovaném ochotnou Majkou, se nás letos sešlo kolem poloviny, ale když jsem si postěžoval, že nemohu najít nikoho, kdo by se vyznal v Číně, čekalo mě příjemné překvapení.

To se rozumí, že se všichni divili, nač někoho takového potřebuji a co mám do činění zrovna v Číně, ale Majka mi rovnou sdělila, že její syn je sinolog, v Číně byl už dvakrát a chystá se tam znovu. Samozřejmě ovládá několik čínských nářečí, jinak by se tam nedomluvil. Potíž Číny je, že – podobně jako v Indii – lidé hovoří odlišným nářečím, takže si Číňan z Pekingu nerozumí s Číňanem se Sečuánu a oba nerozumí Číňanům z Tchajvanu.

Podobný jazykový guláš je v Indii, jenže Britové to vyřešili lépe. Zavedli všem angličtinu a tou se dnes Indové mezi sebou dorozumívají – bez ní by byli také vedle jako jedle. V Indii je spousta značně odlišných nářečí, zcela nesrozumitelných pro příslušníky jiných jazykových oblastí. Kdysi je trochu spojoval sanskrt, ale ovládala ho jen kasta bráhmánů a dnes je to nepoužívaný jazyk, asi jako v Evropě latina.

Zatímco Indii spojuje angličtina, v Číně lidi spojuje jen jejich obrázkové písmo. Psanému tam rozumí všichni, jenže každý to vysloví jinak. Domluva lidí z odlišných provincií pomocí písma ale rozhodně není to pravé.

Sinolog s výbavou několika nářečí by byl pro mě výhra, jen kdybych se za něho mohl ještě zaručit. Musel jsem být opatrný, nesměl jsem svěřit osanarhe někomu, kdo by toho mohl zneužít. Domluvil jsem se proto s Majkou na návštěvě u nich, abych se mohl s jejím synem Miroslavem seznámit osobně. Jistě by to šlo i na dálku vcítěním, ale vcítovat se do kamarádů se mi trochu přičilo. I když se tomu nejspíš nevyhnu. Jak se říká, jistota je jistota.

Pak jsem se věnoval přátelské diskusi, jaká je na takových setkáních spolužáků obvyklá. Co kdo dělá, kolik kdo má dětí a tak podobně... Setkání skončilo jako vždy až večer, i když někteří ze vzdálenějších míst odešli dřív, aby se včas dostali domů.

Slíbil jsem Majce návštěvu hned na druhý den, abych jejího syna zastihl ještě před jeho dalším odjezdem do Číny – nebyla proti.

Uvidíme!

Za Majkou jsem musel jet hned druhý den. Její syn Mírek na mě udělal příznivý dojem a nepochyboval jsem o tom, že se v Číně a v jejích problémech vyzná. Šlo jen o to, zda by se osvědčil i jako vládce osanarhe.

Není problém při návštěvě u své spolužačky nabídnout tykání jejímu dospělému synovi. Bylo to tím snadnější, že jsme si s Majkou tykali od dob studií, takže takový návrh ani nepřišel nevhod. Když nás Majka nechala na chvíli o samotě, začal jsem ho provokovat skoro stejně jako mě tenkrát mimozemšťan v chalupě za zimní smršti.

„Náš svět není spravedlivý. A je to škoda, mohl by být mnohem lepší.“

„Není spravedlivý,“ souhlasil. „Ale my dva to nezměníme.“

„Taky bys ho chtěl změnit, Mirku?“ usmál jsem se. „To už jsme dva!“

„Chtěl bych, ale jeden člověk svět nezmění,“ vzdychl si. „Ani dva!“

„A co kdybys měl moc zneškodnit všechny grázly, kteří ve světě nespravedlnosti páchají?“ zeptal jsem se ho.

„To by nepomohlo,“ namítl. „Už mě napadlo, kdyby všichni, kdo po celém světě z beznaděje páchají sebevraždy, místo sebe zapíchli někoho z těch, kdo jim zkazili život, aby se něco zlepšilo. Jenže to by spíš vedlo k tomu, že si grázlové pořídí lepší gorily, aby se k nim pomsta jejich obětí nedostala.“

„A kdybys mohl někoho z těch lumpů potrestat... udělal bys to?“ podíval jsem se na něho s úsměvem. „Myslím tím – byl bys vůbec schopný něco takového udělat?“

„Zatím se mi nevede tak zle, aby mě to dohnalo k tak zoufalému činu,“ řekl.

A právě teď byl nejvhodnější čas na další mimozemšťanův argument.

„Tak si představ, že nějaký psychopat přepadne mateřskou školku a začne před tebou podřezávat děti, jedno po druhém. Máš ale zbraň a mohl bys ho na místě zabít. Zabil bys ho?“

„V takovém případě bych začal nejprve zkoumat, jak se zbraň používá,“ usmál se na mě trochu útrpně. „Žádnou zbraň jsem totiž ještě v ruce neměl, neumím s nimi zacházet a upřímně řečeno, vyhýbám se tomu jako čert kříži.“

„Ale kdybys to uměl, udělal bys to?“ sondoval jsem. „Představ si to – vrah už podřezal první dítě a chce vytáhnout ze zděšeného houfu křičících dětí další...“

„Asi bych se na něho vrhl...“ vyhrkl Mirek.

„To by tě nejspíš probodl,“ namítl jsem. „Představ si v jeho ruce dlouhý krvavý nůž... a ty držíš pistoli...“

„Já s tím vážně zacházet neumím,“ opakoval už dost nešťastně.

„Nechal bys ho vyvraždit celou školku, co?“ vzdychl jsem si. „Nanejdvůh by ses na něho vrhl holýma rukama a nechal se úplně zbytečně zabít.“

„Nejspíš,“ připustil trochu provinile.

„Dobře – se zbraní to neumíš, nechme toho,“ ustoupil jsem. „Ale představ si, že se ti pokaždé splní přání, aby darebák na místě zemřel. Přál bys mu smrt?“

„To se ví, kdyby chtěl někdo zabíjet děti...“ vzdychl si opět. „Jenže to jsme opět jen v oblasti nesplnitelných přání...“

„A co kdyby to nebylo nesplnitelné?“ pokračoval jsem tvrdohlavě. „Co kdyby opravdu stačilo pomyslet si takové přání a to by se zaručeně splnilo?“

„To bych se snad potom bál i sám sebe,“ řekl.

„Proč?“ usmál jsem se na něho. „I na to si člověk zvykne.“

„Jenže – takovým způsobem by se daly páchat nepředstavitelné zločiny!“ namítl trochu zděšeně.

„Daly,“ připustil jsem. „Záleží na osobě, která má tyto možnosti, nebo řekněme schopnosti. Osoby nevyrovnané, prchlivé, nebo duševně nemocné by tu možnost mít neměly, s tím souhlasím.“

„Dobře,“ otřásl se trochu. „Můžeme – čistě teoreticky – uvažovat dál. K čemu by taková schopnost byla? Kolikrát v životě je člověk svědkem hromadného vraždění v mateřské školce psychopatem? I kdybych tu schopnost měl, stejně ji nevyužiji.“

„Myslíš?“ podíval jsem se na něho.

Tak – a teď mě to nemine, pomyslel jsem si. Dřív než mu něco prozradím, není jiná možnost než se mu podívat do duše. Odkládal jsem to, jak jen to šlo, ale dál už to odkládat nejde.

Zavřel jsem oči a vcítil se do něho. Vůbec jsem se neprojevoval, takže si toho ani nepovšiml. Ale viděl jsem, že ten hoch je opravdu tak upřímný, jak vypadá. Čest pro něho není prázdným pojmem a jeho odpor ke zbrání vyplývá z nechuti k násilí jako takovému. Ale možná bude problém přimět ho, aby darebáky trestal. Jenže to je dilema – spravedlnost se občas bez násilí prostě neobejde.

„Není ti něco?“ uchoпил mě za ruku, když jsem delší dobu seděl se zavřenýma očima. Hledme – má i cit pro cizí problémy. Tak to tedy zkusíme...

„Nic mi není,“ ujistil jsem ho – pořád se zavřenýma očima, abych neroztrhl své spojení s ním. „Ale teď dávej pozor!“

„Pozor? Na co?“ zeptal se mě rychle.

„Už jsi někdy slyšel takový hlas?“ zeptal jsem se ho – jenže telepaticky.

Hoch strnul. Přece jen se telepatický hlas dost liší od mluvené řeči.

„Co to bylo?“ vyhrkl zmateně.

„Zacpi si uši,“ požádal jsem ho. „Zjistíš, že mě slyšíš pořád stejně jasně. A budeš mě takhle jasně slyšet i v Číně, na opačné straně zeměkoule.“

„Co je to za... podivnost?“ opakoval otázku.

„To byla telepatie,“ řekl jsem – a pak jsem otevřel oči a zrušil vcítění. „Jistě jsi o tomto fenoménu slyšel, ale vsadím se, že ses s tím dnes sám setkal prvně v životě.“

„To ano, ale... ty vážně ovládáš telepatii?“

„Ovládám,“ ujistil jsem ho. „A nejen telepatii. Slyšel jsi někdy, nejspíš v našich zprávách, zmínku o jakési organizaci »Murders with warnings« neboli česky »Vraždy s varováním«?“

„Myslíš ty vražedné teroristy?“ podíval se na mě zděšeně.

Měl ale proč, presstituti si dávali záležet, aby vyličili »Murders with warnings« v co nejčernějších barvách a kdo neměl jiné informace, ten tomu už dávno uvěřil.

„Ano, právě ty,“ přikývl jsem. „Jistě jsi slyšel, že vraždí hlava nehlava jako na běžícím pásu, že?“

„Něco takového,“ polkl zděšením.

„Skutečnost je ale trochu jiná,“ pokračoval jsem. „Naše média lidem zatajují, že všechny oběti »Murders with warnings« byli zločinci, kteří si smrt nebo i jiný přísný trest plně zasloužili.“

„Ale – odkud to víš?“ vyhrkl.

„Vím to, neboť do té organizace patřím a tebe tam chci také nalákat,“ řekl jsem.

„Nikdy!“ nadskočil.

„Takže necháš s klidným svědomím vraždit malé děti?“ podíval jsem se na něho trochu smutně. „Tebe zabití děti nechávají klidným?“

„To ne, ale...“

„Jak říkám, skutečnost je jiná, než to naši presstituti cpou lidem do hlavy,“ trval jsem na svém. „Ta organizace trestá především vrahy, ale nejen ty, i zločince menšího kalibru. Zpočátku se zabývala především válečnými jestřáby, vzpomeň si!“

„No, jak si tak vzpomínám... nejprve řádila v Americe, ne?“ snažil se uspořádat si v hlavě myšlenky. „Pentagon, Senát, Kongres, prezident... ti všichni že by byli těmi válečnými jestřáby?“

„Přesně tak,“ přikývl jsem. „Následovalo vyvraždění mezinárodních bankéřů, co na válkách nestydatě vydělávali a proto je všemožně podporovali.“

„Ale málem kvůli tomu zkolabovalo celosvětové hospodářství!“ namítl.

„Ne všechno,“ opravil jsem ho. „Jen vojensko-průmyslové komplexy. Svezly se s tím podniky subdodavatelů, ale civilní výroby ani zemědělství se to příliš nedotklo. Nedostatek peněz na válečné účely měl za následek zrušení vojenských základen po celém světě a když se »Murders with warnings« zaměřili i na islámský Kalifát, války skončily. A s nimi zabíjení dětí – ne po jednom, ale po stovkách. Rozumíš?“

„To by ale bylo něco úplně jiného, než bylo ve zprávách!“ trochu se rozjasnil.

„Kdo jim ještě věří?“ usmál jsem se kysele. „Jen naivkové. Skutečnost je přece úplně jiná, než jak to lidem předkládají. Každá liška jen svůj ocas chválí a objektivní zpravodajství je stejná chiméra jako sněžný muž »yetti« – diskutuje se o něm ohnivě, ale nikdo ho ještě nikdy nespátřil.“

„Už jsem také zjistil, že si člověk musí shánět informace ze všech stran a pak si je porovnat mezi sebou,“ přikývl, i když zatím trochu nejistě.

„Ale o »Murders with warnings« jsi až dosud slyšel jen to zlé, že?“

„Vlastně... nikdo o nich nic neví,“ připustil. „Jen to, co se objevilo ve zprávách. Ale všechny zprávy se na nich kupodivu shodují, takže...“

„To bude tím, že »Murders with warnings« žádné vlastní zprávy nemají,“ ujistil jsem ho. „Není to s čím srovnávat. Jejich činnost ve světě začala skutečně vraždami, jenže presstitutům se podařilo odvést pozornost lidí od toho, kdo byly první oběti.“

„Ale poslední dobou to vraždění nějak ustalo!“ řekl.

„Dá se to ale chápat i tak, že došli hlavní darebáci,“ řekl jsem s úsměvem. „Teď se »Murders with warnings« zaměřují na menší darebáky a ty už netrestají smrtí.“

„Ale ve zprávách...“ začal zase.

„Ze zpráv se teď »Murders with warnings« vytratil,“ souhlasil jsem. „Zčásti je to tím, že menší tresty tolik pozornosti nepřitahují a zčásti tím, že si presstituti nižších trestů ještě nevšimli. Přece jen je náhlá smrt nápadnější.“

„To je asi pravda,“ připustil. „Ale jaké nižší tresty teď »Murders with warnings« udělují? Kdyby začali lidé mizet do nějakých tajných věznic, to by se také neutajilo.“

„»Murders with warnings« nemají věznice,“ ujistil jsem ho. „Přesto odsuzují zločince do žaláře, dokonce do toho nejtemnějšího, jaký si umíš představit.“

„To tak nějak nechápu,“ přiznal bez vytáček.

„Neznáš ze školy Ivana Olbrachta?“ usmál jsem se.

„To je nějaký český spisovatel, ne?“

„Byl,“ přikývl jsem. „Mimo jiné napsal román »Žalář nejtemnější«. Není to ani o soudech, ani o věznicích. On tak nazývá slepotu. Podle něho je slepec odsouzený na doživotí do »žaláře nejtemnějšího« i když žije mezi ostatními lidmi.“

„Vy umíte lidi – oslepit?“ došlo mu k jeho dalšímu zděšení.

„Umíme,“ přikývl jsem. „A umíme to i dočasně.“

„Co to znamená – dočasně?“

„Umíme člověka oslepit, ale po půl roce – u větších darebáků i po roce nebo po pěti letech – začne zase vidět. Samozřejmě mu sdělíme za co ho trestáme i kdy trest skončí, doporučíme mu nosit černé brýle, aby se ani náhodou nedíval do slunce – nic by neviděl, ale slunce by mu oči vypálilo natrvalo...“

„To by mu snad mohlo být jedno, ne?“

„Rozhodně ne, protože naše oslepení pomine. Je to jen zablokování nervů a oka samotného se to nedotkne, proto se to dá opět odblokovat a člověk opět vidí, pokud si mezitím oči nezničí jinak. Půl roku v černé tmě udělá chtě nechtě z většiny darebáků poctivce. Kdo si už umí představit, co ho čeká, když s darebnostmi nepřestane, ten si ty darebnosti předem velice rychle rozmyslí.“

„Ale na kované fanatiky to nemusí stačit!“ namítl.

„Ano, u některých nám nezbyvá jiné řešení než smrt,“ souhlasil jsem.

„Jenže... i toho se dá zneužít!“ napadlo ho.

„Všeho se dá zneužít,“ přikývl jsem. „I kuchyňským nožem se dá vraždit. Proto musíme pečlivě posuzovat, čím se kdo provinil. Telepatie však umožňuje nejen na dálku mluvit, ale také číst lidem myšlenky. Ano, je to další zneužitelná schopnost, ale i tady – jako v jiných případech – záleží na osobnosti toho, kdo ji má a používá.“

Chvilí přemýšlel, než se odhodlal k další otázce.

„Pořád ale nechápu, čím vám mohu být užitečný. Telepatii přece neovládám.“

„Rozumíš lidem v Číně,“ řekl jsem naléhavě. „Nikdo z nás čínsky neumí, takže jsme až dosud Čínu vynechávali. Potřebujeme někoho, kdo se tam vyzná a je ochotný zvládnout telepatii, čtení myšlenek a ovlivňování lidí. Já vím, všechno jsou to úděsně zneužitelné schopnosti, však je nenabízíme kdekomu. Uznáváme také jen naše pojetí spravedlnosti, odlišné od oficiálního. Odmítáme respektovat různé pokřivené zákony lidských států a členství v naší organizaci proto znamená, že po nás všude usilovně pátrají statisíce agentů i policistů. Ano, je to nebezpečné, ale ne tak, jak se ti na první pohled zdá. Ty statisíce profesionálních agentů neodhalily od počátku napravování světa jediného našeho člena. Přidáš se i ty?“

„Vy umíte někoho naučit telepatii?“ ožil zvědavostí. „To je to tak snadné?“

„Není to snadné,“ zavrtěl jsem hlavou. „Základní schopnost ovládnání telepatie je většině lidí nedostupná, ale komu ji dáme, všechno ostatní se už naučí snadno.“

„A vy byste mi chtěli věřit?“ zeptal se ještě nedůvěřivě.

„Jistě,“ odvětil jsem mu s úsměvem. „Možná ještě netušíš, že jsem si tě nejprve musel »přečíst«. Ale zjistil jsem, že jsi kluk upřímný a že nás nejspíš nezklameš.“

„Vy jste mi... četli myšlenky?“ zděsil se.

„To my musíme,“ ujistil jsem ho vážně. „Sám sis přece také včas uvědomil, jak jsou naše schopnosti zneužitelné. Prozkoumat nového člena je proto nutnost, dřív než mu to nabídneme a dokonce dřív než se o nás vůbec dozví.“

„A... naši už to vědí?“ vyhrkl.

„Ne,“ ujistil jsem ho vážně. „Nenabízíme to každému. Jen těm, kdo mohou být pro nás – a tím i pro celý svět – přínosem. Musel bys nejprve uvážit, zda to má smysl. Musel bys vstoupit vlastním rodičům do myšlenek a přesvědčit se, zda u nich nehrozí

nebezpečí zneužití. Když nám je opravu poctivě navrhneš, dám telepatii i jim. Ale doporučoval bych ti nejprve to poctivě rozvážit. Jsme na prvním místě na seznamu teroristů určených k odstřelu a pro většinu lidí je lépe, když o nás nevědí nic nebo jen to, co najdou ve vylhaných zprávách.“

„Ale – vážně počítáš, že se k vám přidám?“ zkusil mě ještě zviklat.

„Vážně s tím počítám,“ odvětil jsem mu. „Jsi tak poctivý, že ti svědomí nedovolí nepřidat se. I v Číně občas někdo vraždí děti. Buď tomu zabrániš, nebo jen potrestáš viníky – a to tak, aby trest byl nejen úměrný vině, ale navíc odstrašující pro případné napodobitele. Nikdo z nás se čínsky nedorozumí, budeš tedy na Čínu sám. Stejně tak máme jen jednoho znalce arabštiny a přesto jsme zastavili rozpínavost Kalifátu.“

„Proboha!“ ujelo mu. „To je vás tak málo, že máte na všechny Araby jediného experta? A on to stíhá?“

„Kalifát přijal mírovou smlouvu,“ řekl jsem. „Jeho představitelé sice tvrdili, že jim to nařídil Alláh, ale – už jsi také zažil hlas, hovořící přímo ve tvé hlavě, ne?“

„Alláh si nepřeje krev...“ zopakoval jsem mu tajuplným tónem, i když česky a ne arabsky – to by mi beztak nerozuměl.

„A myslíš si, že budu sám na celou Čínu stačit?“

„Telepatie je úžasná možnost,“ ujistil jsem ho. „Poznáš to brzy sám.“

„Dobrá – zkusím to,“ řekl opatrně.

„Tak spolkní tohle,“ podal jsem mu vajíčko ovrósje.

„Co je to?“ prohlížel si to nedůvěřivě.

„Telepatie,“ řekl jsem.

Společně

Titulky našich presstitutů se předháněly v bombastičnosti.

Rusko a Čína pod knutou teroristů »Murders with warnings«!

Zprávy z Indie popisují praktiky »Murders with warnings«!
Jsou snad tito teroristé i tam?

Je vůbec někde na světě bezpečné místo před tímto morem?

Když přijel Mirek na další krátkou návštěvu domů, svolal jsem k nám do chalupy schůzku nás telepatů. Zatím jsme se všichni vešli kolem stolu v naší sednici. Kdyby nás někdo odhalil a dokázal sem poslat jedinou bombu nebo raketu, zlikvidoval by rázem celou »organizaci Murders with warnings«.

Drony ani bombardéry našťastí už dlouho nelétaly, takže jsme se takového konce neobávali. Ostatně – koho by napadlo, že se obávaná teroristická organizace vejde do jediné chalupy? Ba co víc – do jediné místnosti?

Indii měla na starosti Majka. Mirek se za ni nedávno zaručil, já jsem nebyl proti. Neuměla sice ani jedno z indických nářečí, ale vystačila si s angličtinou, stejně jako si s ní vystačí Indové. Měla tam i několik známých. Vypátrala absolventa naší školy, chodil sice o dva ročníky pod námi, ale s Majkou byl kdysi ve studentské organizaci a nedalo jí mnoho práce zjistit si jeho současný pobyt. Aniž by na okamžik opustila Čechy, navštívila ho v podobě »vnitřního hlasu«. Neobávala se, že by se proti nám postavil, nebo dokonce že by nás prozradil agentům, dosud marně po nás pátrajícím. Ostatně by si nejprve musel dát dohromady »Murders with warnings« s tím vnitřním hlasem, ve kterém poznal svou dávnou spolužačku z Čech.

Balur žil v severní části Indie, poblíž Dillí. Zajímavé bylo, že si manželku kdysi namluvil v Čechách, jenže ne Češku, ale také Indku. Oba u nás studovali, takže se tu rovnou vzali. Sítá pocházela z jižních oblastí Indie, byla temnější pleti a patřila ke kmeni Dravidů, což jim ovšem nijak nepřekáželo.

Na jejich manželství bylo zajímavého víc. Ani on, ani ona neznali nářečí svého protějšku, proto byli doma odkázaní na angličtinu. Samozřejmě se oba brzy naučili pár slov ze slovníku toho druhého, ale na dlouhé rozhovory to nestačilo. V Indii znají anglicky všichni a když manželé Balurovi chtěli, aby jim sousedé nerozuměli, bavili se spolu – česky. Párkrát se prý i česky pohádali, ale jinak se jim vedlo dobře.

Telepatie je celosvětově hodně diskutovaný jev, takže se jí příliš nedivili, Balur seance s Majkou přivítal a jeho žena také. Pamatovali se na ni oba a byli nadšení, že je takový mezikontinentální rozhovor možný. Majka tak získávala cenné informace ze severní oblasti Indie a pomocí identifikací mohla přeskakovat, kam potřebovala.

A protože se v každé zemi a v každém národu najdou černé ovce, měla brzy dost práce. Zejména když se dostala do Pákistánu, kde byla situace ještě podstatně horší.

Pákistán je domovem skutečných teroristů a navíc je to země převážně muslimská, kde se základní lidská práva našemu pojetí příliš nepřibližují.

Majka se zatím omezila na případy, trestné u nás i v těch vzdálených kulturách. Vražda je vraždou tam i tady, ale to neplatí o všem, rozdíly tu prostě jsou.

Je vůbec možné jim naše pojetí vnutit?

A je vůbec správné něco jim vnucovat?

Majčin syn Mirek se mezitím – ještě z Čech – rozhlížel v Číně. Probral si nejprve své dosavadní čínské partnery a dvakrát při tom zaúpěl, když zjistil, jak ho podvádějí. Až na ty dva byli všichni ostatní poctivci, ale z těch dvou byl patřičně zklamaný.

„Poslyš, není to zneužití telepatie pro soukromé účely?“ zeptal se mě, když jsem ho seznamoval s dalšími možnostmi, které telepatie přinášela. „Já už s nimi nebudu moci jednat, když to o nich vím.“

„Bylo by to zneužití, kdybys je trestal,“ uvažoval jsem nahlas. „Když s nimi přestaneš spolupracovat, bude to stejné, jako kdyby ses o těch falších dozvěděl z třetí strany. Mohli s tím tak jako tak počítat. Trestat je však nesmíš. Trestáme za zločiny, ne za nemravnosti.“

„Proč tedy trestáme i soudce, když nemravně soudí?“ namítal.

„Protože nemravným rozsudkem někoho poškozují,“ pokrčil jsem rameny. „To už trest zasluhuje. Takový soudce by se mohl vymlouvat i na špatné zákony, ale kdo chce soudit spravedlivě, nebude špatné zákony používat. Kromě toho, když zjistíme existenci nemravného a nespravedlivého zákona, snažíme se donutit zákonodárce ke změně, aby přestaly i ty výmluvy.“

„Mám tu takový případ,“ obrátil se na mě. „Soudce odsoudil celou bandu lupičů k trestu smrti a vůbec nezkoumal kdo vraždil a kdo tomu jen přihlížel.“

„Co k tomu případu říká příslušný zákon?“

„To je právě to!“ posteskl si. „Zákon to v Číně příliš nerozlišuje. Tam stačí účast v loupežné bandě. Připadá mi to jako kolektivní trest.“

„A musí být kolektivní trest vždycky nepřijatelný?“ opáčil jsem. „Naše zákony by asi trvaly na tom, že musí být přesně rozlišeno, kdo zabíjel a kdo jen přihlížel, ale když v takových případech banda drží při sobě, vina se nedá určit, Evropské soudy tu vraždu raději ponechají bez trestu, jen aby náhodou »neublížily nevinným«. Tak si rozvaž, který přístup je nemravnější?“

„Ale co když někteří členové bandy vraždit nechtěli a opravdu jen přihlíželi?“

„Kdysi i v Evropě platila zásada: »Spolu chyceni, spolu oběšeni«,“ vzdychl jsem si. „Dříve se tak úzkostlivě na určování větší a menší viny nehledělo. Člen loupežné bandy musel zkrátka počítat se šibenicí, ne-li s ještě horší popravou. Evropské soudy raději ponechají zločin bez trestu, aby »neublížily nevinným«, čímž ale ublíží obětem a darebáky jen povzbudí. My dnes umíme určit vinu přesně, ale donedávna jsme také měli jen jeden trest – smrt. Naštěstí máme i lehčí tresty. Jenže soudy v Číně nemají tak přesné rozlišování k dispozici, proto se drží zásady, že i členství v loupežné bandě

zasluhuje trest. Obávám se, že v Evropě jsou rozsudky nemravnější než u čínských soudců a soudců staré Evropy.“

„A přitom by se řeklo, že se soudci v Evropě konečně zbavili barbarství, kterého se pořád ještě drží v Číně.“

„Otázkou je, co je větší barbarství,“ pokrčil jsem opět rameny. „Trestat členství v loupežné bandě paušálně, nebo netrestat vraždy vůbec? Podle mého mínění je větší nemravnost netrestat. Nemusí to být zrovna trest smrti, ale když není jiný způsob, jak zabránit pokračování zločinů...“

„Já jsem ale pořád proti trestům smrti!“ namítl Mirek.

„Já jsem od počátku uvažoval o výjimkách,“ zatvářil jsem se smutně. „Podle mě si ale zaslouží trest smrti vládce, který vyvolá válku. Válka je vždycky takový zločin, že proti tomu bledne i vyvraždění mateřské školky.“

„Sám říkáš, když není jiný způsob...“ namítl. „I toho vládce by mohli vsadit do vězení! A třeba i na doživotí!“

„Norského hromadného vraha Breivika do vězení vsadili,“ dal jsem jiný příklad. „Ne na doživotí, Norsko je prý soucitná země, ačkoliv jsem i tam musel zneškodnit pár příšerných sadistů, co pod záštitou policie obchodovali s dětmi, to si nech někdy vyprávět! Breivika, který kvůli ideologii postřílel sedmdesát sedm mladých lidí, soud odsoudil do vězení na jednadvacet let – za každou vraždu na pouhé tři a půl měsíce! A Breivik se ještě cítí poškozený ve svých právech, ačkoliv má vězení komfortnější, než jak bydlí třetina Čechů. Je to podle tebe přiměřený trest?“

„Bych byl spíš pro kriminál jako řemen,“ vzdychl si Mirek. „Něco mezi thajskou věznicí, pevností If z Hraběte Monte Christa a galejemi. Hrabě to podle mě v té knize řekl správně – smrt je jen krátký okamžik bolesti, ale kdo týral mě nebo mé blízké, měl by žít hodně dlouho, ale tak bídne, aby litoval, že se vůbec narodil.“

„Takže jsi rád, že jsme přestali darebáky popravovat, ale odsuzujeme je »jenom« ke ztrátě zraku?“

„Jsem,“ přikývl. „»Žalář nejtemnější« je pro mnohé gaunery docela přiměřený trest. Škoda, že jsi už většinu »válečných jestřábů« zabil, doživotní slepota by byla spravedlivější i pro ně.“

„Proto jsem se přece vzbouřil,“ přikývl jsem.

Jako všichni »zasvěcení« věděl o mimozemském původu ovrósje i o »vzpouře«, když jsem na mimozemšťanech požadoval i nižší tresty. Všichni je dnes používali, ačkoliv Majka častěji používala zchromení jedné ruky, které život tak neovlivňovalo, jen pořádně ztrpčovalo.

A všichni jsme dnes tíhli spíše k čínskému pojetí spravedlnosti a ke kolektivním trestům, od nichž soudy v Evropě už dávno upustily. Je přece jen lepší trestat zločiny hlava nehlava, než je netrestat kvůli »politické korektnosti« nebo z přehnané obavy z možného poškození darebáků.

Nevina se přece s členstvím v bandě moc nesnáší. Ať jde o loupeže, násilné činy, nebo »jen« o zločinné náboženství. Ať už zločiny omlouvá, nebo je rovnou nařizuje. Člověk má mít rozum, aby rozlišoval, že se některé věci zkrátka dělat nesmí.

A to i když je zákon nestihá.

Moje choť si mezitím vzala na paškál média. Nejprve česká, ale brzy to rozšířila na celou Evropu. Začala dávat varování reportérům i žurnalistům, jakmile si ověřila, že úmyslně šířili nepravdu.

Setkala se ovšem z jejich strany se zatvrdelým odporem. Setřeli ji jako špinavou podlahu, nazývali ji »d'ábelskou Valkýrou« podle starogermánských bohyní smrti, ale neustoupili ani když začala plnit vyhrůžky ve stylu »Chcete být slepi? Tak budete!«

Upřímně řečeno, český novinář i reportér mají k nezávislosti daleko. Nadřizení na ně tlačí, aby lidem cpali do hlav jen to, co souhlasí s »úhlem pohledu« Evropské unie, což je jen jinak vyjádřená tvrdá cenzura a úplná ztráta nezávislosti.

Za komunistů to bylo totéž, v tom se nic nezměnilo, jen »úhel pohledu« je dnes pootočený jinam. Tak jako tak jde ale o úmyslné klamání veřejnosti. Hitlerův ministr propagandy Göbbels kdysi řekl: »Svěřte mi média a z kteréhokoliv národa udělám stádo sviní!« A měl výjimečně pravdu. Když mají média na zprávy monopol, dokáží libovolný národ zfašizovat, jak se ostatně již vícekrát prokázalo.

Z hlediska spravedlnosti je v tom dokonalá anarchie. Pomluvy se dají jakž takž ošetřit opravou, případně omluvou, ale ostatní lži? Znamý výrok tiskového mluvčího amerického prezidenta George W. Bushe říká: »Prezident může v debatě tvrdit cokoli a uslyší to osmdesát milionů lidí. I když reportéři později zjistí, že nemluvil pravdu - no a? Bude to číst 200 lidí, možná 2 tisíce nebo 20 tisíc lidí, ale osmdesát milionů lidí bude té lži dál pevně věřit.«

Má drahá polovička se rozhodla učinit této praxi přítrž. Vzala tím na sebe úkol hodný přímo Herkula, ale pustila se do toho se zaujetím.

Začala u redaktorů a přispěvatelů novin a i když jim dávala k nápravě poměrně dlouhé lhůty, tyto lhůty dobehly bez účinku a když chtěla, aby ji brali vážně, musela chtít nechtě začít plnit vyhrůžky. Během roku oslepila tolik novinářů, že v redakcích zůstali jen sportovní komentátoři a »rosničky«, kterým uznala, že předpovědi počasí nemusí vždy vyjít a nedá se to považovat za úmyslné klamání.

Několik celostátních i regionálních novin to úplně položilo, neboť se novináři na takto uprázdněná místa nehrnuli, ale i tam, kam nastoupili mladí nadšenci, brzy opět zavládlo zděšení a smutek.

„Oni snad učí lhát už studenty žurnalistiky!“ posteskla si. Tím pádem ji napadlo podívat se na profesory studijního oboru »žurnalistika« – a brzy způsobila uzavření tohoto oboru ve všech školách v Čechách.

„Když jsem sledovala ty trapné lži v televizi, nikdy bych neřekla, že je lhaní tak vědecky propracované!“ stěžovala si. „Kolik se tím zabývá psychologů, sociologů a jiných vědologů a výsledek? Až na úplné naivky tomu snad nevěří nikdo!“

„Jenže těch naivek je většina národa!“ upozornil jsem ji. „Jinak by lidé přestali ty lháře znovu a znovu volit.“

Dalším objektem jejího zájmu se stala Česká televize. Její zpravodajství bylo už dávno »objektivní« jako Göbelsovy noviny a skutečně svobodné vysílání se objevilo jen v době vpádu »pěti bratrských armád« do Československa, kdy se naše televize

hlásila jako »Svobodný legální vysílač«. Bohužel doba té relativní svobody trvala jen pár dní a pak kolaborant Husák se svými ochotnými poskoky televizi sešněroval ještě více než předtím. Říkal tomu »normalizace«.

Mezitím se kolo politické štěstěny opět otočilo, většina komunistických fanatiků obrátila naruby kabáty a změnila se v antikomunistické fanatiky.

Bylo by hezké, kdyby to konečně znamenalo větší svobodu, jenže svoboda byla opět příliš jednostranná, než aby to byla skutečná svoboda.

Několik hlasatelů po jejím »posledním varování« podala raději výpověď a šla si hledat méně nebezpečné zaměstnání. Po Čechách šla fámy, že se někteří redaktori dali raději k pyrotechnikům – nebylo to pro ně tak riskantní. Zbývající se postupně měnili v zrakové postižené invalidy a i když to bylo dočasné, do redakcí se nevraceli.

Bez očí dokáže málokdo zůstat drsňákem. Slepota láme i pravověrné motorkáře, tvrd'ácké trampy – a teď i hlasatele a redaktory. Ale také jejich mecenáše, sponzory a vlastníky, kteří je ke lhaní nutili.

Po většině tištěných novin se zhroutilo i několik soukromých televizních stanic. Jejich vysílací kanály zůstaly volné – nikdo se o ně nepřetahoval. Vysílat pravdivě dá totiž větší práci než jen přebírat cizí propagandu a kdyby média nesměla lhát, k čemu by majitelům byla? Snad jenom k příjmům z reklamy – ale i ta bývá až příliš často klamavá a vylhaná.

Televizní stanice nakonec opanovali mladí amatérští idealisté. Prořídle vedení televize je přijalo čistě z nouze, jejich zprávy byly nejenže amatérské, ale amatérsky i vypadaly a diváci se tomu právem pošklebovali. Jenže nikdo jiný tuhle práci nebral a aby stanice zůstaly aspoň zachované, nebylo jiné řešení.

A proč by se tahle očista médií od lží měla omezit jen na Čechy?

To, co dělala moje choť v Čechách, začal jsem dělat i jinde. Ve světě to byl ještě větší rachot, »poslední varování« nikdo nebral na lehkou váhu a ctihodné, starodávne deníky i velice sledované renomované a profesionální televizní stanice se pokládaly jedna za druhou jako dominové kostky.

Ukázalo se aspoň, kdo to s objektivním zpravodajstvím myslí vážně a kdo se tím jen ohání jako toreador muletou. Tak se vlastně ukázalo, že král je úplně nahý. Média, vládci světa, dostávala ránu za ranou. Jakž takž přežívala ta, kde z nouze angažovali amatéry, dali jim volnou ruku a nesnažili se je ovlivňovat. Už protože každý takový pokus skončil oslepením majitelů, sponzorů nebo lobbistů.

Média vypadala amatérsky, ale bylo v nich víc pravdy než dříve profesionality. Čtenáři a diváci se tomu chvíli vysmívali, ale když si konečně uvědomili, v čem se stala největší změna, zmlkli a většina tomu začala i fandit.

Sám bych na to rozhodně nestačil, ale uznával jsem, že i tohle bylo potřeba jako sůl. Média mají příliš velkou moc a pokud je kontrolují darebáci, nemůže to dopadat jinak než špatně. Lidé se až příliš často dají ovlivnit a z médií musí přijít hodně velká lumpárna, aby se jí veřejnost postavila. Viděli jsme to i v Čechách, kdy veřejnost tyto snahy důrazně odmítla. Cizácký radar v Brdech, cizácký kníže, devótně protlačovaný za prezidenta, zlodějský »druhý penzijní pilíř«, »odklánějící« peníze ze státního pilíře do soukromých fondů... k těm případům však docházelo jen na hodně silný impuls.

Bohužel jich bylo málo...

Podzim

Mimozemšťané si chalupu vylepšili už dávno. Ochranná fólie na střeše chránila hlavně proti ohni, ale to nebyla jediná úprava. Byla jen nejlépe vidět – aspoň zblízka.

Jiné úpravy už tak viditelné nebyly.

Mimozemšťané zřejmě napustili dřevěné části chalupy, stěny i pohyblivé části oken a dveře něčím, co je značně zpevnilo. Sekyra od upraveného dřeva odskakovala, odříznout třísku bylo skoro nemožné. Zjistil jsem to, když jsem chtěl na stěny pověsit hodiny a nějaké obrázky. Zatlouci do stěny hřebík byla fuška, vrták po tom dřevě jen klouzal jako po betoně. Musel jsem si zaplatit nastřelení hřebíků jako do betonových panelů, ale nad několika ohnutými hřeby kroutil hlavou i pracovník firmy, který mi je nastřeloval. A to se v první chvíli rozesmál, když jsem mu ukázal, že je potřebuji nastřelit do dřevěných trámů!

Opatřit dveře klasickými zámky bylo již předem odsouzené k nezdaru. Naštěstí jsme zámky ani nepotřebovali. Dveře jsme zevnitř zavírali na dřevěnou závoru a když jsme si chtěli se ženou udělat společný výlet, nechal jsem chalupu prostě zmizet.

Kromě toho jsem objevil další zajímavost.

Ve stodole byly zavěšené pytle zrní a ještě výš jakési kusy masa. Vylezl jsem na žebřík a pár těch kousků snesl dolů, abych si je prohlédl na světle. Chvíli jsem se rozmýšlel, ale zvědavost zvítězila a kousek jsem odřízl a ochutnal. Skutečně to bylo dobře vyuzené maso a uchovalo se jen protože tu dlouho neubíhal čas.

Dopřáli jsme si tedy s chotí se zelím a knedlíkem uzené, pocházející z třicetileté války. Bylo vynikající. Vzpomněl jsem si přitom na Rusy, kteří našli ve věčně zmrzlé půdě Sibíře zamrzlého mamuta. Museli odhánět psy, aby jim nález nesežrali, ale pak jim to nedalo a udělali si pár řízků z mamutoviny. Tvrdili, že byly vynikající a že prý se naši prapředci museli mít dobře. Škoda, že mamuty nakonec vyhubili.

Tohle nebylo tak staré maso – co je to nějaké sedmnácté století? Bylo to vepřové a zdálo se, že pochází z divočáka. Vyuzené bylo dobře, ačkoliv jsem žádnou udírnu poblíž chalupy neobjevil. Buď udili v komíně chalupy, anebo – pravděpodobněji – stála udírna mimo dosah »lžíce« a rychle podlehla zkáze.

Přinesl jsem tedy další uzené maso, ani se do ledničky nevešlo. Naštěstí je uzené trvanlivé, co se nevešlo, nechal jsem viset ve stodole.

A tam jsem na ně zapomněl...

Uprostřed jedné noci nás probudilo silné bušení na venkovní dveře. Ozvaly se i zvuky rozbíjeného skla a zvenčí jsme uslyšeli téměř nelidský řev.

„Policieéé! Jménem zákona otevřeteéé!“

„A sakra!“ vyskočil jsem a zacloumal svou chotí. Byla však vzhůru i beze mne, jen se ustrašeně zeptala: „Co budeme dělat?“

„Ustroj se – zneškodním je!“ řekl jsem jí a sám jsem se rychle soukal do košile a do kalhot. Bušení na venkovní dveře pokračovalo s neztenčenou silou, i když jsme si v předsíni brali kabáty a obouvali se.

Žena zamířila k zadnímu vchodu, ale zarazil jsem ji.

Kdyby byla policie tak pitomá aby nehlídala nejen vchody, ale i okna, byla by opravdu pro legraci i králíkům. Vzadu na nás budou jistě čekat.

„Do sklípku!“ sykl jsem na svou choť. Sklípek byl v této chvíli jedinou cestou, jak nenápadně zmizet. Policejní beranidlo si zatím vylámalo zuby i elán na vchodových dveřích, ani pokus vsoukat se dovnitř úzkými okénky neměl moc šancí na úspěch. Jen sklo se jim zatím podařilo vytlouci, ale sklíčka sama byla malá, tudy by se neprotáhlo ani dítě a dřevěné části oken úspěšně odolávaly násilným pokusům o jejich vylomení. Než policistům dojde, že okna mají místo klasických klíčků dřevěné závory, dovnitř se nedostanou.

Ale spoléhat jsme se na to nemohli, příliš dlouho je to nezdrží.

Dveře do chodby ke sklípku jsem za námi zavřel, ale ty se zevnitř nedaly zajistit. Utíkali jsme ve světle baterek k druhým dveřím. Ty měly naštěstí závoru i na vnitřní straně, takže by sklípek mohl kromě spížírny sloužit i jako úkryt a místo posledního odporu. Rodinu chalupníka to tehdy před lancknechty Třicetileté války nezachránilo, ačkoliv je nejspíš přepadli tak nečekaně, že úkryt ani nestačili použít.

To však neplatilo o nás dvou. Byli jsme připraveni na útok policejního komanda, který zcela jistě přijde. Policejní komando však nebylo připravené na nás.

Konečně se někomu podařilo otevřít okno a vsoukat se dovnitř. Vzápětí doběhl k hlavnímu vchodu, odsunul závoru a otevřel svým kamarádům, kteří už připevňovali na dveře tritolové náložky a chystali se prorazit je hrubou silou trhavín. Jak je obecně známo, Policie se na škody málokdy ohlíží.

Policejní lavina rychle zaplavila vnitřek chalupy, ale nás tu nenašla. Byla to jen otázka času, kdy objeví vchod do sklípku, tam však narazili na další těžké dveře.

Bušení policejního beranidla jsem kvitoval pobaveným úsměvem. Chalupa byla plná policistů, když jsem si pomyslel »agajku« a stiskl osanarhe.

Mimozemšťan mě ujišťoval, že hranice překlápané oblasti určitě neublíží živým tvorům, ale nejprve je poměrně šetrně odsune. Směr záležel na poloze jejich těžiště. Bude-li uvnitř oblasti, přesune se tam celý tvor a zmizí. Kdyby měl ale těžiště až za hranicí, nejprve ho vystrčí ven. Na neživé věci to však ohled nebere. Nemusel jsem si tedy dělat těžkou hlavu, zda to někomu neublížilo. Mimozemšťan to vyloučil a neměl jsem nejmenší důvod mu nevěřit.

Těžké dveře rázem zmizely a nahradil je zával hlíny a kamení, kde byl nahoře jen nevelký otvor. Bude asi těžké se tudy protáhnout ven, vchod nebyl pohodlný ani pro vesnické kluky. Vystrčil jsem opatrně jen hlavu a hned jsem ji zase zatáhl.

Před místem, kde předtím stála chalupa, stály teď tři obrněné transportéry české Policie, nehledě na několik aut. Auta i transportéry teď osvětlovaly svými reflektory jen prázdný palouček. Hemžily se tam černě oblečené postavy, na zádech se svítícími nápisy »Policie«, ale vypadaly překvapeně a bezradně.

Jen si lamte hlavičky, kam vaši kolegové zmizeli!

Současně jsem si však uvědomil, že je to horší, než jsem se obával. Policie nás značně nadhodnotila. Musela nás považovat za strašně nebezpečné, když proti dvěma lidem poslala takovou přesilu!

Ale co huř, při takové přesile je vysoce pravděpodobné, že chalupu obklíčili ze všech stran, budou číhat i za námi a kdybychom teď opustili úkryt, chytanou nás.

Budeme tu muset vydržet déle. Je otázka, zda Policie o naši jeskyňce ví a zda ji napadne podívat se do ní. Zatím to tak nevypadalo.

„Co budeme dělat?“ obrátila se ke mně šeptem moje choť.

„Počkáme, až odtáhnou,“ pokrčil jsem rameny.

„Ale co ti chlapi v naší chalupě? Vždyť nám ji obrátí vzhůru nohama!“

„Neobrátí,“ ujistil jsem ji. „V mimosvětě jim neběží čas. Všichni tam stojí jako sochy, ani se nepohnou. A budou tak stát, dokud je nevrátím do našeho světa.“

„Jak dlouho tam ale vydrží?“ starala se. „I kdyby nám snědli všechny zásoby, je jich tam na tolik lidí málo...“

„Když stojí jako sochy a ani se nepohnou, nemohou ani jíst,“ vysvětloval jsem jí trpělivě. „Jíst přitom ani nepotřebují. Kdybych je tam nechal sto let, budou celou tu dobu stát jako sochy, ale až je vrátím do našeho světa, budou stejně sytí jako teď. Na rozdíl od nás, my tady v jeskyni sto let rozhodně nevydržíme. Ale já doufám, že tady tak dlouho nebudeme.“

„Co chceš dělat?“ zeptala se mě.

„Až se nám někdo přiblíží natolik, že ho dokážeme identifikovat, vcítím se do něho, přes něho přeskočím na velitele akce a pak už to bude snadné. Když velitelé dostanou »poslední varování«, buď akci odvolají, nebo ji opustí už jen jako invalidé. A kdyby ani to nestačilo, museli bychom je zlikvidovat jednoho po druhém. Doufám ale, že k tomu nedojde a že velitelé couvnou.“

„Ale co kdyby nás objevili?“ starala se. „Tahle jeskyně není dobrý úkryt.“

„To by o ní museli vědět,“ pokrčil jsem rameny. „V noci ji neobjeví.“

„Vždyť jsi sám říkal, že o ní místní lidé vědí!“

„Místní lidé ano,“ souhlasil jsem. „Ale u Policie to není jisté. Pravděpodobnost, že teď v noci někdo tuhle díru do země čirou náhodou objeví, je podle mého mínění mizivá. Nemusíme se jich tu bát.“

„A co až se rozední?“

„Kolem té díry roste ostružinové houští,“ ujistil jsem ji. Pravda, bez chalupy to nikdy neviděla. Vesnické kluky sem ostružiny přilákaly, ale teď nebyla jejich sezóna.

„I kdyby nás objevili, nic není ztracené,“ mávl jsem rukou. „Zastavil jsem i útok fanatiků z Kalifátu, tihle se dají zahnat mnohem dřív.“

„Ach jo!“ vzdychla si.

Sedět na dřevěné policičce, změněné v nouzovou lavičku, příliš pohodlné nebylo. Její jedinou výhodou bylo, že dřevo tak nestudilo. Bylo obrovské štěstí, že se vzduch v našem sklípku rychle ohříval. Až mě nakonec trklo, že to není samo sebou.

Jeskyně neměla jediný vchod. A vlastně neměla ani konec, prostě se zužovala, až se v ní nedalo stát. V koutě ležely nějaké hadry a když jsem do nich zvědavě hrábl, vyvalila se z nich hromada nepříliš umně vyrobených luků a šípů.

No ovšem – klukovské zásoby! Kdoví, zda patřily už současné generaci, nebo ještě té minulé. A kdoví, jestli je s kamarády kdysi nevyroběl pan Rost'a!

Jenže za zteřelou houní trhlina ve skále pokračovala. Byla široká sotva na dlaň, prolézt by jí dokázal nanejvýš ratlík nebo potkan, ale baterka mi osvětlila, že se lomí ostře dolů. Podle všeho tam dole byla další podzemní prostora a jak se zdálo, vzduch v ní byl hodně studený. Dokud byl sklípek uzavřený pevnými dveřmi, vyrovnala se v něm teplota vzduchu s podzemní zásobárnou chladu. Když se však sklípek otevřel, klesl studený vzduch dolů a místo sebe nasál teplý vzduch z okolí. Otevřená jeskyně byla proto teplá, kdežto jeskyně uzavřená dveřmi nahrazovala dřívějším obyvatelům velice úspěšně ledničku.

Je docela dobře možné, že bylo za jiných podmínek proudění vzduchu obrácené. Proto kluci, aby zamezili pronikání zimy, ucpali trhlinu hadry. U otevřeného vchodu to stačilo, když se tu však objevila chalupa, stačila k ochlazení sklípku i pouhá difuze. Bylo by zajímavé zjistit, jak to tam dole vypadá. Napadlo mě osedlat si k tomu nějaké menší zvířátko, nejlépe potkana, pro toho to bude pohodlná cesta. Stačí mi vcítit se do něho, ovládnout ho a donutit ho sestoupit svažující se úzkou trhlinou do studených prostor tam dole.

Co tam asi objevím?

Ledovou jeskyni?

Čekání v jeskyni nebylo příjemné ani když se ohřála. Abychom si nepřepnili ledničku, uložili jsme do sklípku některé trvanlivější potraviny. Napadlo mě, že by se mohly v teple zkazit, ale zas takové teplo tu nebylo a kromě toho by tyhle potraviny nějakou dobu vydržely i bez chlazení. Doufali jsme, že tady vydrží dlouho. Měly ale nevýhodu, že se jich dá za syrova sníst jen malá část. Máme tu pytel brambor, ale jíst syrové brambory není to pravé. Věžňům koncentračních táborů by ten pytel připadal jako dar z nebes, ale nám dvěma ne, zejména když už začínaly klíčit. Ani oleje na smažení se nenapíšeš a kdo by to přece zkusil, poznal by brzy, zač je v Pardubicích perník a byl by rád, kdyby doběhl včas! Kyselé okurky a sterilované zelí je dobré jen jako příloha, ne jako samostatný pokrm. Leda z hladu, ale ne po ránu. Vždyť tu jsou jen potraviny, které v ledničce nejvíc překážely! Beze všeho by se dalo sníst nanejvýš pár ovocných kompotů, ale ani kompoty se nedají jíst dlouho a sníst na posezení kilo kompotu by, myslím, stačilo každému.

Proboha, obléhá nás jednotka zvláštního nasazení v obrněných transportérech, samí »ostří hoši«, kteří by na rozkaz zastřelili vlastní mámu, otce i bratra, a já se tady zabývám kompoty?

Ale čím se má zabývat člověk, zavřený ve spižárně?

Už aby bylo trochu světlo! Jenže za světla by si mohl někdo z těch zakuklenců všimnout otvoru do skály, téměř zakrytého ostružiním, a donutil by mě nasadit těžší prostředky, než vyčkávavou hru na slepou bábu...

Možná se to nezdá, ale – i když mi připadalo silně přehnané nasadit proti dvěma lidem takovou přesilu, v duchu jsem musel uznat, že se jich nebojím a věřím, že bych z případného střetnutí vyvázl lépe než oni! Vždyť oni zaručeně nevědí, do čeho se to pustili! Byli by překvapenější než jsme byli my dva, když nám začali bušit na dveře!

Jenže já se takového střetnutí nebojím, ale ani po něm netoužím. Nechci přece těm lidem ubližovat! Lépe bude počkat. Však je brzy omrzí bezvýsledné vartování na místě, kde zmizela chalupa i s jejich útočným komandem!

Jak se říká, trpělivost růže přináší...

Konečně se začalo rozednívat, ale zlepšení nám to nepřineslo. Můj předpoklad, že velitel zásahu za světla pochopí marnost pátrání, se ukázal jako naivní. Naopak se mi zdálo, že do rána počet našich oblehatelů ještě vzrostl.

Bylo to ale logické. Který velitel se jen tak beze všeho spokojí s konstatováním, že mu záhadně zmizelo tolik mužů, aniž by se pokusil propátrat vše, co se na daném místě propátrat dá? I kdyby jeho muži museli obrátit každý kámen v lese v okolí pěti kilometrů? Podle hučení motorů jsem si uvědomil, že na nás přivolal další posily. Jako by se tu vedla válka s plukem nepřátelských vojáků! Když jsem opatrně vyhlédl z jeskyně, i skrz ostružiní jsem zjistil, že přibyly nejméně dva další obrněnce.

Budu jim muset posily trochu znechutit, pomyslel jsem si. Stiskl jsem osanarhe a zašeptal příkaz »agajku«. Chalupa v mimosvětě to poslechnout nemohla, nejbližším objektem byl můstek přes lesní potok.

Krátce poté jsem u obrněnců zaznamenal zvýšený ruch. Ozbrojenci v černém se tam začali rojit jako vosy, ale k mému údivu nasedali do transportérů a odjížděli. Ne k mostku, ten tam v tu chvíli nebyl, ale do kopce, kudy jezdily na pole traktory. Houf pěších policistů je ve zmatku následoval. Pelášili jako zajíci a někteří i odhazovali zbraně. Nebyl to spořádaný odjezd, ale zmatený úprk. Takový, jakému Rusové říkali »besštannoje běgstvo«, přeložitelné jako »bezkalhotný útěk«.

Co je ale mohlo tak vystrašit?

Ačkoliv – dovedl bych si to představit. Kdyby mostek nezmizel sám, ale s ním i nějaký automobil či dokonce obrněnec. Navíc kdyby se na jeho místě objevily dva obrovské balvany! Vrcholem by jistě bylo, kdyby z některého z balvanů trčela před' obrněného transportéru, aby nebylo pochyb, že zkameněl i s osádkou!

Policisté si zřejmě až teď uvědomili, že narazili na něco, co přesahuje možnosti jejich chápání. Dalo by se tvrdit, že je »Neznámo« v chemicky čisté podobě vyděsilo a až teď jim došlo, že asi nebude zdravé zůstat na místě, kde zničehož nic zmizela nejen chalupa i s lidmi, ale i jiné objekty.

Mohlo vás to napadnout dřív, troubové, pomyslel jsem si bez velké škodolibosti.

Pokusil jsem se o telepatické spojení s Majkou. Potvrdila mi, že je u ní »vzduch čistý« a ovšemže nám přislíbila dočasný azyl. Sama byla zvědavá, co se u nás stalo.

Budeme muset ještě počkat a když bude vzduch čistý, můžeme se dát na ústup. Pro jistotu na opačnou stranu než prchající policisté, ale pro nás dva nebude obtížné překročit dvě rokly s nevelkým potokem, které nás dělí od silnice.

A tam se uvidí!

Zastavilo nám už první auto.

Nebývá obvyklé stopovat v hustém lese, ale tím spíš tam stopaře vezmou. Už ze zvědavosti, co tam dělá.

Starší pán byl v dobré náladě a příliš se nevyptával. Zavezl nás do nejbližšího města a dokonce nás dovezl až na autobusové nádraží a popřál nám šťastnou cestu.

Naštěstí jsme měli na cestu k Majce dost peněz. Nasedli jsme do autobusu a za necelou hodinku jsme byli na místě. Majka nás přivítala srdečně, ale nejen to. Měla pro nás menší překvapení.

„Víte už, kdo vás udal?“ byla její první slova po běžném přivítání.

Nevěděli jsme to. Upřímně řečeno, chystal jsem se vypátrat to, ale v nouzi jsme měli přednější starosti.

„Váš kamarád ze vsi, pan Dušánek Vašátko!“ oznámila mi vítězně.

„Ten parchant!“ ulevil jsem si. „To není můj kamarád! Dělal mi od začátku jen podrazy! Kamarádil se s chlapy, ale přítel mého přítele nemusí být i mým přítelem!“

„Já vím,“ usmívala se Majka. „Tyhle vztahy bývají komplikovanější, než se zdá. Například je obvyklé, že »přítel mého nepřítele je i mým nepřítelem«, ale ještě častěji platí, že »přítelkyně mého nepřítele může být klidně i mou přítelkyní«, že?“

„Žerty stranou!“ mračil jsem se. „Teď by mě spíš zajímalo, co všechno ten syčák policajtům vyslepičil, že na nás poslali celý pohotovostní pluk!“

„Nech ho být, nepoplaš ho!“ zastavila mě Majka. „Já už jsem ho oťukla.“

„Tak co jim nabonzoval?“ zajímalo mě.

„Vašátko je velice chytrý pán, ale došlo mu to jen částečně.“ usmívala se. „Moc toho naštěstí neví, ale tím víc si domýšlí. Nedošlo mu, že jsme organizace »Murders with warnings«, to by si na to nejspíš pozvali komando z Ameriky, ale pochopil, že se v chalupě odehrává něco podezřelého. Nedávno nás tam byla celá tlupa a pan Vašátko si umanul, že tam bude drogové doupě včetně pěstírny marihuany, či jakého svinstva. Tak to také nahlásil.“

„Když si nedovedl představit nic jiného...“ odfrkl jsem si ulehčeně. „Ale proč na nás posílali takovou přesilu?“

„To už byla fantazie nadporučíka Lukáše,“ pokračovala Majka. „Pěstírna konopí by se projevovala zvýšeným odběrem elektřiny. Pěstitelé rostlinkám svítí, přidávají jim do vzduchu vodní páru, či co s tím ještě dělají, takže se projevují buď zvýšeným odběrem elektřiny, nebo odběrem na černo. Nadporučík se domluvil s energetiky, ale ti se dušovali, že tam vůbec nevede elektrická přípojka a nikde v okolí nemají žádné výraznější ztráty, takže to elektřinou nebude. Tak pan nadporučík uvažoval dál, jenže ani on si neumí představit nic lepšího. Velká banda, drogy v tom nejsou, takže v tom musí být terorismus. Jak by bylo krásné exemplárně zakročit! Skutečný terorismus po zklidnění Kalifátu víceméně ustal, proto zapracovaly velké oči.“

„Jenže se tam setkali s mimoprostorem,“ dodal jsem. „Tím získali potvrzení, že se tam skutečně něco záhadného dělo. Zahnali jsme je na útěk, ale to nic neznamená. Až se oklepou, přijdou znovu. Horší je, že mě a mou paní teď vedou jako podezřelé elementy a úplně nejhorší je, že je to pravda.“

„No právě,“ přidala se má choť. „Kam teď půjdeme? Co budeme dělat?“

„Udělalí jste hloupost,“ vzdychla si Majka. „Měli jste se klidně nechat zatknout. Nebylo by to nic příjemného, ale rychle by se ukázalo, že je Vašátkovo udání

nesmysl a museli by vás pustit. Takhle vědí, že tam něco určitě je a jen tak se toho nevzdají.“

„No jo, teď už to tak vidím taky,“ sklopil jsem hlavu. „Jenže když nám bušili do dveří beranidlem, vypadalo to jinak. Kdyby jim přece jen došlo, že útočí na »Murders with warnings«, vypadalo by to podobně, ale bylo by to nebezpečnější. Přiznám se, vyplašili nás víc než my je.“

„Příčiny jste probrali,“ vskočila mi do řeči moje choť. „Teď je třeba rozhodnout, co budeme dělat dál.“

To nám bylo jasné také, ale co s tím? Jestliže já a moje paní budeme psanci bez možnosti vydělávat si a žít se poctivě, budeme se muset neustále skrývat, než zase narazíme na dalšího... jak to co nejlépe říci... prostě na udavače! Těch byl v Čechách nadbytek za Hitlera i za Gottwalda a jen naivka by doufal, že se to dnes zlepšilo! Spíš naopak, teroristománie se úspěšně rozbíhá. Opravdu jsem to ale tak pohnojil?

Vzdát se a nechat se zatknout by mělo smysl, kdybychom napevno věděli, že jde jen o přehnanou českou hurá-akci s kanónem na vrabce – buď na neexistující pěstírnu konopí, nebo na teroristickou skupinu, jak si ji vybájlil jakýsi nadporučík Lukáš. Pak bychom se mohli českým »profíkům« jen vysmát, i kdyby si vymysleli dvacet dalších hrdelních zločinů. Nic závadného nenajdou a soudit bez důkazů jde, ale jistě hůř.

Jenže to je pohled kaprála po bitvě, kdy se každý kritik cítí generálem. Vypadalo to možná hůř než to ve skutečnosti bylo, ale upřímně – mohli jsme se cítit ohrožení i na životě? To vůbec není jisté! Kdyby to byla akce proti »Murders with warnings« a byli by k ní přizvaní ostří hoši od „Seal Teamu“, ti by se nerozpakovali střílet na všechno, co se hýbe. A že po nás tahle banda jde, to přece víme.

Možná by byla ještě jedna cesta.

Když už víme, že to nebylo proti »Murders with warnings«, mohl bych se přijít sám přihlásit na Policii a třeba se dát i zatknout, ovšem rozhodně ne pro terorismus.

Mohl bych třeba prohlásit, že jsem v chalupě prováděl vědecké pokusy, možná trochu nebezpečné, ale jistě ne protizákonné. Ukažte mi zákon, zakazující převrácení prostoru! Nic takového přece neexistuje! A jako výraz dobré vůle bych se uvolil vrátit svou chalupu do normálního prostoru, řekjeme mu třeba Euklidův, i s policisty, kteří jsou v mimoprostoru uvěznění. Budou rádi, že z toho vyjdou levně! Ovšem museli by se mi nejprve zaručit, že nebudou dále blbnout se zatýkáním, nebudou na mě zkoušet žádné beztak neexistující paragrafy a rozejdeme se v míru.

Jenže to má háček. Když policajtům ukáží osanarhe, nikdo z nich nepochopí, že by něco tak malého mohlo kroutit prostorem. A když to nechají posoudit skutečným vědcům, ti už by se mohli dovtípit, že osanarhe nepochází z našeho světa, ale z jiné civilizace – a mám okamžitě na krku dvacet paragrafů. Od špionáže ve prospěch cizí mocnosti přes obecné ohrožení, útoky na veřejného činitele se zbraní až po právnicky čistou velezradu. Přímo to tedy nepůjde a nemá cenu to ani zkoušet.

Ale napadlo mě něco jiného.

To by mohlo mít úspěch!

Vědecký přístup

Bylo ale potřeba, aby mě na uvítanou nezpacifikovali pomocí pendreků. Ne že by se to nedalo vydržet, ale zájem jsem o to rozhodně neměl. Musel jsem se nejprve vcítit do nějakého policisty a obhlédnout situaci – to by šlo, pamatoval jsem si jich několik ještě z města. Byli to sice jen malí pěšáci bez nejmenší pravomoci, ale znali své nadřízené a tím mi umožnili přeskočit na ty důležitější.

I nadporučíka Lukáše, který to vlastně způsobil, jsem musel přeskočit, neboť mu případ už dávno sebrali. Naštěstí se Lukáš s vyššími šaržemi znal, takže bylo snadné přeskočit i na ně.

Vyšší policejní místa ale vypadala naprosto bezradně. V tom zapadákově se děly věci, lidským rozumem nepochopitelné. Během mimořádné události záhadně zmizelo dvacet osm řadových policistů i s velitelem! Zmizeli jako by se vypařili i s objektem, kde »prováděli zásah«. A rozhodně to nebyla běžná vražda! Rady si s tím nevěděli ani přivolání experti, kteří jen bezradně krčili rameny. Očividně to přesahovalo i jejich schopnosti a když nebyla naděje, že to rozpletou oni, nedalo se čekat, že to Policie vyřeší vlastními silami.

Pro mě to tedy vypadalo nadějně. Když jim nabídnu vyřešení i nápravu celého případu, měli by mi ještě ruce líbat! To sice neudělají, ale mohli by projevit aspoň trochu vděčnosti a všechno co nejrychleji ututlat. Pak si promluvím s tím práškačem Vašátkem, ale až podle toho, jak to dopadne. Chystal jsem se ho přinejmenším coby udavače znemožnit před celou vesnicí. Ovšem až vyřeším konflikt s Policií!

U Majky jsem si vyrobil nevelký přístroj, který jsem hodlal vydávat za »obraceč prostoru«. Nesměl být příliš malý, aby vzbuzoval důvěru, že na něco takového stačí, ale ani příliš velký, aby se dal přenášet. V krátké době jsem s pomocí Majčina muže postavil krabici s mnoha světélky, několika měřícími přístroji, páčkami a s knoflíky několika reostatů. Uvnitř se nacházel vnitřek z hračkového mobilního telefonu, který se měl starat o příslušné efekty. Jeho zvukový vývod nebyl zapojený do reproduktoru, ale do měřícího přístroje. Zvuky by policisty asi rozesmály – bylo tam zvonění, hlasy jako »Haló!«, »Nezavěšujte, jste v pořadí...« – jenže v měřícím přístroji působily jako tajemné, téměř náhodné kmitání ručičky.

S přístrojem v kufříku jsem se přihlásil na policejním ředitelství.

»Alea iacta est«, kostky jsou vrženy, jak prý prohlásil Caesar při překročení řeky Rubikon, když vytáhl s legií na Řím. Mohlo to mít dva výsledky. V horším případě by se Řím ubránil a Caesar by se stal psancem nebo rovnou mrtvolou. K jeho štěstí to skončilo dobytím Říma a on se stal diktátorem. V každém případě to byl bod zvratu, jakých znají dějiny plno.

Ale přece jen mi nebylo volně, když jsem se ohlásil službě u vchodu. Kufřík mi samozřejmě odebrali, ale varoval jsem je, aby na nic, proboha, nesahali, neboť je tam přístroj nebezpečnější než bomba. Ne, není třeba volat pyrotechnika, žádná trhavina uvnitř není, ale to neznamená, že by to v nepovolaných rukou nezpůsobilo katastrofu.

Jakmile jsem však vyřkl slovo »bomba«, mohl jsem si být jistý, že se v přístroji nikdo šťourat nebude. Přivolání pyrotechnika jsem zabránit nemohl, ale ujistil jsem

policisty, že přístroj není nebezpečný kvůli trhavině, kterou neobsahuje, ale kdyby na to kdokoliv – včetně policejního pyrotechnika – neodborně sáhl, mohl by způsobit víc škody než odpálením tuny tritolu.

Maně jsem si vzpomněl na vojenského experta, přizvaného k posouzení první americké atomové bomby. Tento odborník na výbušniny přísahal na svou čest, že tam je příliš málo trhaviny a nemůže to udělat ani pozorovatelnou prskavku. Odmítal se dokonce vzdálit do bezpečné vzdálenosti a trval na tom, že bude výbuch pozorovat ze vzdálenosti dvaceti metrů od stožáru, na němž byla první nálož umístěná. Skálopevně si byl jistý, že to nebude nebezpečné. Obrovská ohnivá koule ho pak vyděsila a když se ukázalo, že se stožár úplně vypařil a na jeho místě zbyl jen kráter, nechápavě nad tím vrtěl hlavou. Vždyť tam bylo opravdu účinné trhaviny tak málo!

Očekával jsem, že mi hned u vchodu nasadí želízka a nemýlil jsem se. To už je zřejmě policejní rituál, který má zadrženého patřičně pokořit. Vstrčili mě do cely, ale neseseděl jsem tam ani pět minut a zase mě vyvedli. Chtěl mě vidět sám policejní šéf. Než mě proti němu posadili na tvrdou židli, aspoň mi sundali želízka. Za tu chvíli mi ruce pěkně otláčily.

„Tvrdíte, že něco víte o mimořádné události v té vesnici!“ osopil se na mě.

„Jistě,“ přikývl jsem. „Tedy – asi nevím všechno, ale mám zhruba představu, co se tam mohlo stát.“

„Tak povídejte!“ vybídl mě.

„Jen bych se nejprve zeptal: máte ponětí o fyzice?“ začal jsem. „Potřebuji vědět, do jakých podrobností se mohu pouštět.“

„Mám maturitu,“ zavrčel šéf.

„Asi takovou běžnou, že?“ opáčil jsem. „Z toho si nic nedělejte, kdybych se pustil do podrobného vysvětlení včetně matematického aparátu, bylo by to opravdu jen pro kované fyziky. V republice najdete dva, možná i tři, ale víc těžko. Kdybych se mohl pustit do podrobností na úrovni vícerozměrných vesmírů, mohl bych...“

„Řekněte to raději srozumitelně!“ vyzval mě netrpělivě.

„Tak radši srozumitelně,“ vzdychl jsem si. „Slyšel jste aspoň o teorii paralelních vesmírů? Občas se o ní objeví aspoň náznaky v tisku...“

„Jednodušeji by to nešlo?“ vyzval mě.

„Šlo, ale pak získáte jen hodně mlhavou představu,“ slevil jsem.

„Tak aspoň to,“ spokojil se s tím.

„Dobře, tak tedy jednodušeji,“ slevil jsem, ačkoliv jsem si vlastně nepřál, aby se k výkladu připlétl skutečný expert, který by zjistil, že o tom vím stejně mlhavo.

Prezentoval jsem mu téměř stejnými slovy výklad, jaký jsem už jednou přednesl chlapům v hospodě. O otočné lžici, která je obrácená nahoru buď vypouklou stranou, aby se po otočení objevila nalepená kaše. Kaše je u mě chalupa, vypouklá strana jsou holé, pusté skály. Poňátno?

Šéf – podle hodnosti major – jen němě přikývl.

„Co se tam doopravdy dělo, to se jen dohaduji,“ pokračoval jsem. „Jenže o tom mám pravdivější představy než většina lidí. Já ani moje žena jsme tam totiž ten den

nebyli, byli jsme na návštěvě u známých. A když jsme se vrátili, chalupa nikde a ve vsi nám s očima navrch hlavy vykládali, že nás tam obléhalo vojsko s tanky.“

„Vojsko tam nebylo,“ opravil mě major.

„Jen opakuji, jak mi to říkali ve vsi,“ pokrčil jsem rameny. „Obléhali prázdnou chalupu, ale zřejmě se jim podařilo vlámat se dovnitř.“

„Byl to běžný policejní zásah, soudem povolený!“ opravil mě opět major.

„Z mého hlediska je to fuk,“ opáčil jsem. „Problém je, že jsem tam měl přístroj na kontrolu zakřivení prostoru...“

„Srozumitelněji by to nešlo?“ opět mě přerušil.

„Srozumitelněji by to už opravdu nešlo,“ namítl jsem. „Jak chcete ten přístroj nazvat? Ten název je můj pracovní, ale vystihuje podstatu věci.“

„Dobře, tak pokračujte,“ svolil trochu mrzutě.

„A teď se musím jen dohadovat,“ vzdychl jsem si. „Někdo z vašich lidí zřejmě přístroj objevil a neodborně s ním manipuloval, až se mu podařilo vytěsnit z našeho vesmíru nejprve chalupu a pak ještě nějaký objekt v okolí. Víte, připadá mi to jako když si děti začnou hrát ve stodole se zápalkami.“

„Ale neměl být tak nebezpečný přístroj lépe zabezpečený?“ vyjel na mě major.

„Vždyť byl!“ ujistil jsem ho. „Chalupa byla zabezpečená proti vloupání, jak lépe jsem ho měl schovávat? Nemohu za to, že se tam vaši lidé vlámali násilím, i kdyby to měli desetkrát soudně posvěcené! To je jako kdybyste se zkoušeli prořezat autogenem do benzínové pumpy!“

„Tak to aspoň mělo být nějak viditelně označené!“ trval na svém major.

„Proč?“ namítl jsem. „Já s tím přece zacházet umím, žena zase ví, že na to nesmí sahat, před případnými návštěvami to vždycky schováváme... nepočítali jsme ovšem, že nám tam někdo vtrhne se soudním příkazem v noci. Mimochodem, důvod té razie pořád nechápu. Co jste tam vlastně pohledávali? Až na pár vědeckých přístrojů tam nic zajímavého není.“

„To je služební tajemství!“ zavrčel.

„Když někam vtrhnete a máte to podložené soudem, tak k tomu musí mít dobrý důvod,“ řekl jsem. „Kdyby to byl tajný vojenský objekt, neřeknu nic, ale tohle přece byla soukromá obytná chalupa! A když už jste tam vtrhli, ten důvod byste mi stejně museli prozradit!“

„Bylo tam podezření z přípravy terorismu,“ ustoupil trochu.

„Z terorismu?“ vytřeštil jsem na něho oči. „Z jakého terorismu? Co má vědecký výzkum společného s terorismem? Zvlášť když je to věc čisté fyziky a ne chemie! Být to chemie, například výroba drog nebo výbušnin, to bych pochopil, ale u nás se nic takového nedělo! Jak říkám, je to věc čisté fyziky!“

„Ale nebezpečné!“ vybafl na mě.

„Jak pro koho!“ odpálil jsem ho. „Když jde nějaký pitomec krást měď a sáhne si na dráty pod vysokým napětím, je to také fyzika. Na stožárech bývá stručné varování, stejně i na dveřích trafostanic, ale když vylomíte dveře trafostanice a vstoupíte tam, elektřina se vás nebude ptát po soudním příkazu, ani co tam chcete dělat, ugriluje vás bez ptání na zčernalý škvarek, protože běžný člověk na dráty vysokého napětí nesahá

ani na zem spadlé. Já jsem měl na tom přístroji značku lebky se zkříženými hnáty, to je většině lidí dostatečně srozumitelné. Kdo na to i přesto sahal, choval se jako kdyby vrtal vrtačkou do sudu s dynamitem. Promiňte, ale za to opravdu nemohu.“

„Svědci tvrdili, že tam byla tma,“ namítl ještě.

„To by ledacos vysvětlovalo,“ souhlasil jsem. „Jestli na to někdo potmě sáhl a čirou náhodou zapnul hlavní vypínač, pak pánbůh s ním! Příště jim na takové akce nafasujte služební baterky.“

„Ale mělo to být zabezpečené lépe!“ trval na svém major.

„Podívejte se – hádat se o to nechci. Neměli tam co dělat a jestli měli povolení k domovní prohlídce, mohli přijít i ve dne. Ničemu bych se nevyhýbal a spíš bych je upozornil na nebezpečí,“ pokračoval jsem. „Ani dnes jsem za vámi nepřišel jako zločinec. Chci vám nabídnout pomoc. Je to i v mém zájmu.“

„Jakou pomoc?“ našpicoval uši. „Co nám chcete ještě nabízet?“

„Chci vrátit svou chalupu zpátky na místo,“ řekl jsem. „To bych mohl i bez vás, ale až ji vrátím, vyrojí se proti mně vaše komando a mohlo by dojít k nedorozumění. Proto jdu za vámi. Můžete tam jít se mnou? Jednak byste to sám viděl a neměl to až z druhé nebo třetí ruky. Ale co je důležitější, vy můžete ty beránky ve vlčích kůžích zastavit, až je vrátím do našeho vesmíru. Oni mají totiž nějaké příkazy, které by bylo vhodné na místě zrušit. Mě by zaručeně neposlechli. A bude třeba je hned na počátku důrazně varovat, aby tam proboha na nic nesahali, nebo to bude ještě horší.“

„Co by mohlo být ještě horšího?“ zeptal se.

„Mohli by ten přístroj na kontrolu zakřivení prostoru přeladit do dalších vesmírů a z těch bych je dostával ještě obtížněji.“

„Ono je těch vesmírů víc?“ podivil se.

„Víc než si myslíte,“ přikývl jsem. „Ale to nepochopíte, neboť pouhá představa vesmíru s pětadvaceti dimenzemi je bez vysoké matematiky značně nesrozumitelná. Spokojte se s populárně podaným přirovnáním s tou otočnou lžící, jen bych dodal, že těch lžic je na stejném místě prostoru víc, asi jako listů v knize. Nechte tu matematiku pro mě a jestli chcete své lidi zpátky, pojed'te tam se mnou.“

„A vy je vrátíte?“ podíval se na mě pochybovačně.

„Pokusím se o to,“ slíbil jsem mu.

„Proč jste ale přišel až teď?“

„Protože můj přístroj na kontrolu zakřivení prostoru zůstal v chalupě a bez něho nesvedu nic, stejně jako vy,“ připravoval jsem ho předem i na horší varianty. „Musím vás upozornit ještě na něco. Druhý přístroj jsem si musel nejprve vyrobit, proto jsem přišel až dneska. Nesehnal jsem ale v tom spěchu originální součástky a musel jsem použít jiné, dostupnější.“

„Co tím chcete říci?“ zarazil se.

„Jen to, že můj náhradní přístroj je slabší,“ rozvedl jsem to. „Doufám, že to ještě zvládne, ale kdyby v té chvíli někdo manipuloval s tím původním a ty dva přístroje by se dostaly do protifáze, pak prostě shoří. Možná jen jeden, možná oba. Ale kdyby to byl jen jeden, byl by to ten novější – je přece slabší.“

„A chalupa? A ti uvnitř?“

„Zůstane nebo zmizí, to vám teď neřeknu,“ vzdychl jsem si.

„Zmobilizuji tam pár záchranečků,“ napadlo ho ještě. „Vždyť tam ti lidé jsou už kolik dní, možná budou v žalostném stavu...“

„Nebudou,“ zarazil jsem ho. „Nic se jim neděje. V tom vesmíru čas stojí jako nenatažené hodinky. Nanejvýš se budou divit, že už není noc.“

„A... můžete mi ten přístroj nejprve předvést?“ požadoval ještě.

„Proboha!“ vybuchl jsem. „Kolikrát vás musím varovat, že tyhle pokusy nejsou bezpečné? Po tomhle udělám všechno, aby se to již nikdy nedostalo do nepovolaných rukou! Víte, co by se při té ukázce mohlo stát? Vždyť já ani nevím, kde je nejbližší prostorový uzel, ani jak je rozsáhlý! Rozumějte, otáčení prostorů je možné jen v bodě přírodních nestabilních uzlů. Mohlo by se stát, že bych otočil celé město, můj přístroj přitom shoří přetížením a ztvdneme tam všichni navěky! To si nevezmu na svědomí ani kdyby mi to nařídil prezident!“

„Dobře, dobře,“ couvl rychle. „Kde máte ten přístroj?“

„Vaši lidé mi ho odebrali,“ řekl jsem. „Ale nebojte se, baterie z řídicí jednotky mám u sebe v kapse.“

„A co ještě potřebujete?“ staral se ještě.

„Vaši přítomnost na místě. Už víte proč. Pak ten přístroj a k tomu ještě kapičku štěstí, aby to vyšlo.“

„A kdyby to nevyšlo?“

„Musel bych si navrhnout a postavit silnější přístroj,“ ujistil jsem ho. „Shánění potřebných součástek ale nějakou dobu trvá. Doufáme, že to i ten slabší vydrží.“

„Tak radši pojedeme, ne?“ ukončil to rázně a vstal.

„Jsem pro,“ vstal jsem také.

Kdy se zase projedu tak luxusním autem? Major měl k dispozici krásnou Audi, naložil kromě mě a přístroje ještě tři další policisty. Jeden seděl vedle něho a dva mě drželi mezi sebou, naštěstí už bez klepet, jen vlastními těly. Vyrazili jsme s modrými majáčky na místo činu, všechno nám uhýbalo z cesty.

Konečně jsme ve vsi sjeli ze silnice na boční cestu a zastavili se před zříceným můstkem pana továrníka Krause.

„Tady měl být nějaký most,“ vzpomínal major, co věděl ze služební zprávy.

„Tím můžeme začít,“ ujistil jsem ho.

Audina zastavila stranou, já jsem zkompletoval přístroj. Pak jsem jim doporučil, aby trochu couvli, což rychle a ochotně splnili. Netušili, že mi jde hlavně o to, aby si nevšimli, jak se dotýkám kamínku osanarhe v pouzdru na krku.

Příkaz »ginloš« – a dřevěný most byl na svém místě. Právě tudy přejížděl další obrněný transportér. Když most mizel, obrněnec byl právě na kraji oblasti, takže to z něho přední část ukouslo. Tu odvezli na expertízy, jenže teď se tu obrněnec objevil bez čumáku a řidič náhle seděl v úplně otevřené kabině a sluneční světlo ho oslnilo. Lekl se, až strhl směr do strany, ale byl už skoro na druhé straně, takže se nic nestalo.

„Stát!“ křičel major na řidiče a vypomáhal si přitom ručním megafonem.

Obrněnec zabrzdil tak nešikovně, že zadní část zahradil výjezd z mostku.

„Popojed' s tím kousek!“ nařizoval řidiči major.

„Není třeba, dál půjdeme pěšky,“ rozhodl jsem, sbalil hbitě »přístroj« do kufříku a narovnal se. Byl jsem zde hlavní osobou, ačkoliv to někteří ještě netušili – zejména posádka obrněnce. Pro ně byl hlavní osobou major, ale ten teď poslouchal mě. Musel, když chtěl zpátky své lidi. Jen jsem si nebyl jistý, zda se to neotočí, až budou všichni v bezpečí. Pořád ještě by mě mohl dát zatknout a obvinít. Pro ten případ jsem měl ale v záloze svůj »Plán B«.

Posádka obrněnce se vyrojila z břicha železné obludy. Policisté si udiveně stínili oči před slunečním světlem. Před několika vteřinami »jejich času« měli půlnoc, teď bylo pravé poledne. Přítomnost majora našťestí zaznamenali a poslušně poslechli jeho pokynů. Jen tak rukou jim naznačoval, aby nechodili dál a zůstali u obrněnce.

Přešli jsme můstek, vyhnuli se poškozenému vozidlu a zamířili za zatačku, kde jsem nedaleko od zmizelé chalupy zastavil a opět připravoval svůj »přístroj«.

Policisté v čele s majorem mě pozorovali s respektem. Z malé ukázky už věděli, jak mě to tady poslouchá, teď byli zvědaví na druhé dějství.

„Malý problém, pane majore!“ ohlásil jsem.

„Co je, co se děje?“ pokročil ke mně.

„Zdejší oblasti znám,“ řekl jsem. „Ta u mostu byla menší, proto jsme s ní začali. Ale spotřeboval jsem na ni víc energie než jsem počítal. Jak říkám, náhradní přístroj je slabší a dohání to vyšším odběrem. Jenže druhá oblast je větší. Pořád si věřím, že ji otočím, ale mohlo by se stát, že nebude příliš stabilní.“

„Co tím chcete říci?“ zeptal se zamračeně.

„Bude třeba, abyste ty lidi dostal ven co nejrychleji,“ požadoval jsem. „Použijte všechno co máte po ruce. Megafon je vynikající, ale nemáte na ty lidi uvnitř i nějaké příruční vysílačky?“

„Mám, jistě,“ přikývl.

„Rozdělte je svým podřízeným,“ navrhl jsem. „Budete volat megafonem, ale ať někdo další neztrácí čas a současně je volá vysílačkami. Jde o čas, rozumíte?“

„Rozumím,“ přikývl rychle. Bylo to přece pochopitelné a srozumitelné.

Potřeboval jsem všechny zaměstnat, aby mi nekoukali na prsty, ale také urychlit evakuaci chalupy, aby tam nic nerozbili. Věděl jsem, že v chodbě ke sklípku je část komanda s beranidlem, ti by megafon nemuseli slyšet, ale musel jsem to formulovat tak obecně, jako kdybych o nich nevěděl.

Zatímco se policisté připravovali, nastavil jsem reostatem maximální proud. Pak jsem počkal, až budou připraveni a když mi to major potvrdil, zapnul jsem to.

Chalupa se objevila, ale současně se z přístroje začaly linout praménky kouře. Reostat pustil do součástek vyšší napětí, než na jaké byly dimenzované, většina jich ihned začala kouřit.

„Všichni ven!“ křičel jsem na majora. „Přístroj shořel, může to být nestabilní!“

Major i jeho podřízení, pobídnutí praménky kouře, dělali co mohli. Major řval na komando v chalupě, ať všeho nechají a vyběhnou ven. Z chalupy se vyrojili policisté a udiveně si clonili oči před nečekaným poledním světlem, ale řev majora je nenechal přemýšlet o tom, kde se to světlo vzalo, ale popoháněl je dál od chalupy.

Počítal jsem je spolu s ostatními. Pět – osm – patnáct.

Konečně jako poslední vyběhli ti s beranidlem. Osmadvacet – všichni. Vyběhli jako by jim za patami hořelo, ale sotva doběhli na půl cesty k nám, chalupa zmizela.

„Chybí někdo?“ vykřikl jsem.

„Jsou všichni!“ hlásil mi veselejším hlasem major. „To jste matematik, když je nedokážete spočítat?“

„Nepočítal jsem chlapy, sledoval jsem prostor!“ oznámil jsem mu. „A vy nevíte, že všichni matematici pro svoje integrály zapomenou obyčejné kupecké počty?“

„Co se vám stalo s přístrojem?“ přišel až ke mně.

„Začoudilo se z něho a odešel k Manitúovi,“ vzdychl jsem si. „Chalupu s kusem časoprostoru přitáhl, ale nestabilizoval ji. Nevadí, postavím si nový, silnější. Ostatně, chalupa je jen pár trámů, důležité je, že jsou venku lidi.“

„Ale bylo to o fous!“ hádal major.

„Bylo,“ přisvědčil jsem. „Viděli jste to všichni, vyběhli na poslední chvíli. Jsou ale venku a můžeme je vrátit rodinám a oddychnout si. Měl by teď těm lidem někdo vysvětlit, že žili v jiném čase. Oni mají vlastně pořád půlnoc, překvapilo je, že už je poledne. Až se dozvědí, kolikáté poledne to je, budou ještě zmatenější.“

„To nebude takový problém,“ mínil major. „Jenže chalupa zase zmizela. Jak se teď dozvíme, kdo způsobil to první zmizení?“

„To je vedlejší,“ mávl jsem rukou. „Podívejte se, pane majore. Lidi jsou venku, nikdo nechybí. Vlastně mě už nezajímá, kdo to způsobil. Jestli to chcete vědět, zkuste si je všechny vyslechnout, ale podle mě je to úplně jedno. Viník si toho nemusí být ani vědomý, byla tam přece tma. Hlavně že jsou všichni zpátky! Měl bych hrozně zlé svědomí, kdyby tam některý zůstal!“

„Říkal jste, že se jim tam nemohlo nic stát!“ připomněl mi.

„Jim ne, ale někdo z nich má rodinu, té by se to zdálo dlouhé!“ opáčil jsem. „Asi bych se potom snažil ještě víc urychlit stavbu dalšího přístroje, ale takhle mám aspoň dost času, abych to postavil pořádně.“

„No dobře, jsou tu všichni,“ přijal major můj optimismus. „Tím je asi vedlejší, proč tam zasahovali. Podle všeho to byl omyl. I když – tam by se dalo schovat hodně drog i teroristů!“

„Jděte s tím k šípku, majore!“ zavrtěl jsem hlavou. „To můžete obracet vzhůru nohama každou chalupu ve vsi. Jde mi o vědu, drogy ani terorismus mě nezajímají. Chcete-li, pozvu vás na vzkříšení chalupy, až si postavím další přístroj. Můžete si ji pak prosmýčít od sklepa po půdu! Ale budu to zkoušet ve dne, aby tam bylo vidět. No – a co se týče přístroje, po tomhle ho zabezpečím, jak jen to půjde.“

„To udělejte v každém případě!“ souhlasil major. „Je protizákonné mít na svém pozemku takovou past. Ani na zloděje a tím méně na nás.“

„To nebyla past,“ namítl jsem. „Spíš to je jako kdybych nechával v autě klíčky od zapalování. Kdo se pak dostane dovnitř, může klidně odjet. A v nejbližší zatáčce může havarovat, když neumí řídit. Asi tam dám snímač otisku prstů, aby to poslechlo opravdu jenom mě.“

„Třeba tak,“ přijal to major. „Podle zákona je to vaše povinnost!“

Ale bylo vidět, že mě zatknout nechce, ačkoliv mi mohl snadno přišít poškození obrněného vozu, obecné ohrožení a kdovíco ještě. Pořád ještě platí: kdo chce psa bít, hůl si vždycky najde, ale naštěstí jsou i lidé, uvažující selským rozumem.

Kdyby tak věděl!

Kletba a pokušení

Náš pobyt u Majky se tím vlastně legalizoval, ale nechtěli jsme jí tam zbytečně překážet. Jak se říká, ryba a host třetího dne smrdí. Využil jsem nabídky jejího muže, aby mě odvezl domů, obnovil jsem chalupu a vyjel ven autem. Pak jsem chalupu opět příkazem »agajku« uschoval do nadprostoru.

Měl jsem ale vlastní auto, takže jsem mohl opět jezdit do práce. Nechtěl jsem pro špatnou docházku přijít o zaměstnání, ale když jsem šéfovi vysvětlil, že jsem se stal obětí policejní šikany na základě udání jednoho udavače, měl pochopení.

„Sám jsem byl v lochu několikrát a vždycky nespravedlivě,“ komentoval to. „Ale ten tvůj udavač by měl dostat řádně po čuni! Už pro výstrahu ostatním!“

„Mám se s ním snad jít poprat?“ namítl jsem. „Nejsem šlechtic, abych řešil své problémy soubojem na kordy!“

„Nemusíš bejt šlichta,“ řekl šéf – asi se přeslechl. „Když udavač nedostane po čuni, bude udávat dál a příště někoho poškodí citelněji.“

„Nechme to koňům, mají větší hlavy,“ brzdil jsem ho. „Ostatně, kdo většinou ty šlechtické souboje vyhrával? Málokdy ti, kdo měli pravdu. Spíš je vyhrávali darebáci, co uměli lépe zacházet s kordem!“

„Já toho Vašátka znám,“ sdělil mi šéf důvěrně. „A nebudu tvrdit, že to je čestný chlap. Spíš naopak. Ale jestli udává, potřebuje po čuni jako bachyně drbání!“

„Nechme to koňům!“ opakoval jsem na znamení, že se o tom dál odmítám bavit.

Šéf si na odchodu ještě zabručel cosi o »nemístných měkkotech«, ale taky to pustil z hlavy a zdálo se, že to skončilo.

Měl ale pravdu. Když někdo udává a prohřešky si přitom vymýšlí, měl by dostat aspoň výstrahu. Třeba ne slovní, ale zato citelnou.

Pro jistotu jsem se do pana Vašátka nejprve vcítil, aniž bych mu to dal najevo. Tím jsem si ale jen potvrdil, že mě opravdu udal a protože neměl dostačující důvod, vymyslel si báhorku o pěstírně marihuany. Uvažoval, že ji tam policajti nenajdou, ale – však tam jistě najdou něco jiného! Nepochyboval, že tam je něco v nepořádku, i když netušil, co závadného by tam mohlo být.

Myslel si ale, že to udáním vyřeší?

Oznámit Policii evidentní zločin je údajně občanská povinnost. Národem, který s Policií téměř nespolupracuje, jsou Italové, zejména na Sicílii. Proto tam tak vzkvétá pověstná Mafie, která tam vládne pevnější rukou než státní moc. Jejich omerta, neboli mlčenlivost za každou cenu, nahrává nejvíc zločincům. Na druhou stranu – udávat na základě nejasných podezření nebo dokonce s vymyšlenými zločiny umí jen darebáci nejhoršího zrna, zejména když taková udání vedou k šikaně anebo i k nespravedlivým trestům. My Češi jsme stále nezapomněli na období Protektorátu, kdy měli udavači lví podíl na německých zločinech, i na období stalinismu, kdy na základě smyšlených zločinů nevinní rovněž umírali, ať už při popravách, nebo v českých koncentračních táborech. Udavači nevymřeli ani dnes, kdy jsou častou příčinou dalších tragédií.

Je přece snadné udat souseda pro týrání dítěte a rozvrátit mu rodinu, stejně jako poslat na základě falešných faktur konkurentovu firmu do konkursu. A i když časem

vyplave pravda nahoru, bývá to stejně pozdě, jako když nad vodu vyplavou utopenci. Obojí je pozdě a napravit se to nedá. Rozvrácená rodina si prožije pravé peklo a firma během falešného konkursního řízení často skutečně zbankrotuje, zatímco se udavač za rohem bezostyšně směje.

Naše zákony totiž přejí grázlům a poctivé před nimi jen málokdy chrání.

Vašátko mi nemohl zapomenout, že jsem se od něho nenechal oškubat při koupi pozemku s chalupou. Borek Musil ho tenkrát správně odhadl. Zamýšlel si ten kus skal koupit sám a prodat mi ho později tak draze, jak jen to půjde. Samozřejmě se vztekal, když jsem ho převezl a on vyšel zkrátka i při udělování stavebního povolení, ale v té době už nemohl nic dělat.

Jestli jsem ale počítal s tím, že to hodí za hlavu, přepočítal jsem se. V některých lidech doutná celá léta i domnělá křivda. A Dušan Vašátko považoval za křivdu vše, co mu i sebemeně zkřížilo plány. On přece ten snadný »výdělek« považoval za naprosto zasloužený – byl přece nejvlivnějším chlapem ve vsi! A já jsem si dovolil obejít ho!

Nakonec si vymyslel aspoň tu marihuanu. Jen ať policajti tomu vetřelci obrátí chalupu vzhůru nohama! A když ho jako podezřelého odvedou, tím lépe!

Nechal bych ho jeho »křivdám«, ať se jimi užírá, jenže i můj současný šéf měl pravdu. Lumpárna bez trestu vede k dalším, ještě drzejším lumpárnám.

Mám se ale obrátit na soudy? Ty by to jen natahovaly, inkasovaly tučné palmáre a přitom není jisté, zda by to vedlo k nějakému výsledku. Věřit českým soudům je čistá naivita – ačkoliv jinde ve světě to není o mnoho lepší.

Mám přece jiné možnosti! Udavač je sice menší ryba, ale malé ryby – taky ryby. Nebudu na něho ale jako na vraha, postačí menší varování.

Zablokoval jsem mu dočasně levé oko a na pár dní zeslabil citlivost pravého. Do dvou měsíců se mu všechno samo vrátí k normálu, ale až bude běhat po doktorech, ať si pro změnu užije i on.

Jen je otázka, zda si to spojí se svým udavačstvím.

Nějak mu to asi připomenu.

Sestavit nový »přístroj« byla otázka několika hodin. Připomněl jsem si přitom s jistou dávkou škodolibosti, jak jedna německá firma svého času úspěšně prodávala »přístroj odmítající elektřinu z jaderných elektráren«. Což je samozřejmě nesmysl na kvadrát, navíc nebyl levný, stál skoro osm set euro, ale prodával se prý velice dobře nejen v Německu, ale i v Rakousku. Zlé jazyky tvrdily, že si ty přístroje koupilo i celé grémium české strany Zelených. Dalo by se tomu věřit, pitomí na to byli dost. Hlavně aby se mohli chlubit, že používají výhradně »čistou, nejadernou elektřinu«.

Můj »přístroj na kontrolu zakřivení prostoru« byl vlastně totéž v bleděmodrém, jako »přístroj odmítající elektřinu z jaderných elektráren«. Jen nepotřeboval přívodní šňůru a neměl zásuvku pro odběr »čisté elektřiny«, jinak se jejich funkce nelišily – oba totiž dělaly pouze dojem na neoborníky, nic víc. Na panelu pár blikajících diod, uvnitř nějaké tajemně vyhlížející součástky. V německém byla umístěna klamavá »sonda na tachyony«, údajně rozpoznávající »jaderné« elektrony od »nejaderných«,

v mém byl vnitřek dětského mobilu, generující různé zvuky, jako zvonění, „Haló!“ nebo „Kdo tam?“, které však nešly do reproduktoru, což by přístroj okamžitě odhalilo jako hračku, ale do měřiče, jehož ručička se pohybovala podle okamžité síly hlasu. Můj i německý přístroj měly společné i to, že měly budít dojem vysoké technologické úrovně, které běžný člověk nerozumí a ani nemůže rozumět. V podstatě ale byly oba přístroje podvod. Na rozdíl od Němců jsem ten svůj nechtěl prodávat a nestydatě na něm vydělávat.

Tentokrát jsem »přístroje« vyrobil hned dva a jeden jsem v noci potají zavezl do chalupy. Pak teprve jsem zavolał majora, aby se přišel s partou policistů podívat na znovuvzkříšení chalupy, tentokrát – snad – do stabilní polohy.

Přijeli ochotně ve třech autech, ale už bez obrněných transportérů. Přejeli s nimi za mnou starodávný dřevěný můstek – ujist'oval jsem je, že ten je zaručeně stabilní – a za okamžik se mohli vyrojít na dohled od chalupy.

Já jsem ovšem chvíli »machroval« s přístrojem, než se chalupa opět objevila. Až po další čtvrt hodině jsem prohlásil, že už to vypadá dostatečně stabilní, abychom se mohli podívat dovnitř. A hned jsem je vedl nejprve do předsíně a pak do komory, kde jsem jim ukázal druhý, »původní přístroj«.

„Naštěstí v něm došly baterie,“ prohlásil jsem sebejistě. „Ale byl zapnutý, takže si s ním určitě někdo hrál.“

„Dostanou všichni do těla!“ sliboval major. „Nikdo se k tomu nepřiznal, všichni tvrdí, že žádný přístroj neviděli, ale jejich zásadou musí být volat k neznámým věcem pyrotechnika a na nic podezřelého nesahat!“

„To by snad měli vědět už předtím, ne?“ pokrčil jsem rameny.

„Měli,“ souhlasil major. „A kvůli jednomu, který se neumí chlapsky přiznat, teď dostanou kapky všichni.“

„Nějaká prevence jim neuškodí,“ souhlasil jsem. „Jak říkám, mohli ten přístroj ve tmě zapnout i omylem. Já teď tenhle kus doplním snímačem otisků prstů, jako má ten novější, aby nestačilo dotknout se omylem vypínače.“

„To udělejte hned, jak to bude možné!“ schválil to naopak major mně.

Nechal jsem pak policisty prošmejdít celou chalupu, aby se přesvědčili, že tady nikde nejsou ani drogy, ani výbušniny. Prošli svědomitě všechny kouty, ale nakonec museli ohlásit, že prohlídka dopadla negativně.

„Tak pojedeme,“ rozhodl major. „Ještě budeme řešit poškození otéčka, ale to už snad nebude problém. Ale něco vám povím, pane fyzikusi. Dávejte si větší pozor na sousedy! Někomu ve vsi zacláníte a nemá vás rád, když na vás podal to udání.“

„Jo, to si umím představit,“ odvětil jsem vážně.

Že by major nevěděl, kdo to byl? Věděl jsem to od nadporučíka Lukáše, takže to jistě bylo někde ve spisech. Ale možná major – jen ze zvyku – chránil své zdroje...

I to si ale umím představit.

Dopadlo to naštěstí dobře...

Ztráta jednoho oka je tragédie, ztráta obou očí je katastrofa.

Už jedno chybějící oko je značný problém. Člověk pak vidí svět ploše, dělá mu problém odhadovat vzdálenosti a nezanedbatelné je i zúžení postranního vidění.

Dušanovi Vašátkovi levé oko přestalo vidět v noci, poznal to až ráno. Kromě toho si všiml, že i na druhé oko vidí nějak rozmazaně. Takové příznaky nedokáže ignorovat nikdo, takže Vašátko okamžitě pádil k očnímu specialistovi. Cestou se díky špatnému odhadu málem naboural do kufru před ním jedoucího auta, ale ještě jakž takž dojel na oční oddělení, kde to teprve jaksepatří začalo.

Levé oko měl zdánlivě v pořádku, jenže vůbec nereagovalo na světlo, což je u oka vada dosti podstatná. Oční specialistka ho chvíli testovala, ale pak to vzdala.

„Vypadá to na narušení očního nervu,“ rozhodla po dlouhém zkoumání. „Musím vás poslat na rentgen, na očním nervu by mohl být nádor.“

Vašátko jen zaúpěl. Nádor na očním nervu v něm vyvolal nejčernější vidiny. Ale to ještě nebylo všechno. Když se vrátil se snímkem, na němž nic podezřelého nebylo, očkařka zjistila, že se mu za pouhou půl hodinu zrak ještě více zhoršil.

„My vás tu raději hospitalizujeme,“ navrhla mu.

Vašátko protestoval, že si to nemůže dovolit, protože ještě musí zařizovat na obci tohle a tohle, jenže očkařka ho rázně umlčela.

„Jestli chcete odjet domů, pane Vašátko, musel byste mi podepsat reverz, že je to z vaší vůle a na vaše vlastní nebezpečí,“ varovala ho. „Ale dobře si to rozvažte! Oči jsou nenahraditelný orgán a vy už máte jen jedno! Bez očí stejně nic nezařídíte!“

Pan Vašátko raději uznal, že by to bylo bez očí horší. Jenže i to jedno vidoucí se mu neustále zhoršovalo, takže večer, když si dal prsty před oči, viděl místo nich jen jakési mžitky.

Očkařka z toho byla sama upřímně zoufalá, ale pan Vašátko tím víc. Jeho plány se za jediné odpoledne sesypaly jako domečky z karet. Lehčí pacienti na jeho pokoji mu pomohli zavolat domů ženě, která za ním ještě večer přijela, ale nemohla mu pomoci jinak než projevením soucitu. Přivezla mu aspoň pár drobností, ale rozečtenou knížku musel s lítostí odmítnout, s jeho očima se ani číst nedalo.

A to ještě netušil, že je to vlastně trest!

Chlapi za mnou nazítří přišli, že půjdou Vašátko navštívit do nemocnice. Musel jsem se k nim připojit, abych nebyl za hulváta, ačkoliv jsem nevypadal nadšeně.

Na oční nás pustili pod podmínkou, že tam nebudeme dlouho. Směli jsme se tam zdržet nanejvýš čtvrt hodiny a navíc chlapům zakázali přinášet nemocnému alkohol. A protože je napadla jen malá placatice vodky, neměli pro něho ani dárek. Květiny by se ostatně ani nehodily, když na ně neviděl. Před námi tam pustili jeho ženu, která mu přinesla malé rádio se sluchátky, aby nerušil ostatní pacienty, ale jak se zdálo, nic víc nepotřeboval. Měl obě oči namazané jakousi protizánětlivou mastí a aby je měl v klidu, zavázali mu je, takže poslech rádia byla jediná přijatelná činnost.

Užíval si tedy slepoty už dnes a nadával jako špaček. Na všechno – na osud, na své oči, i na ostatní členy obecní rady, kteří – jak tvrdil – za jeho zády jistě přivedou obec k bankrotu. Nedovolil si nadávat na doktory a sestry, ti pro něho představovali poslední naději, ale cítil jsem, že i na ně začne nadávat, až přiznají, že na to nestačí.

Chlapi se rozestavili kolem jeho postele a ačkoliv nikdo neměl nejmenší ponětí o charakteru jeho nemoci, každý mu přál brzké uzdravení. Co také jiného?

Stál jsem na konci řetězu, takže na mě přišla řada až na konec. Přál jsem mu to samé co ostatní, ale asi v mém hlasu rozeznal jízlivý podtón, všiml jsem si aspoň, jak to s ním trhlo, když mě poznal po hlase. Neřekl ale nic.

Bělovlasý Rost'a Čermák ho pak ujišťoval, že obecní rada si bez něho jistě žádné hlouposti nedovolí, takže může být bez obav. Borek Musil k tomu přidal pozdrav od jednoho člena obecní rady a každý přidal nějaký detail. A zase jsem byl na posledním místě, ale měl jsem pro něho jistě nejzajímavější informaci.

„Až příště přijdeš do hospody, určitě se tomu zasměješ,“ řekl jsem. „Asi to ještě nevíš, ale když naši chalupu nedávno přepadla Policie, někdo z policajtů neopatrně manipuloval s mými přístroji a podařilo se mu chalupu přetočit do nestabilního stavu, až úplně zmizela z našeho světa.“

„Ale tys ji přece vrátil zpátky!“ vskočil mi do řeči Rost'a.

„Vrátil,“ připustil jsem. „Ale dalo mi to dost práce a policejní komando strávilo v sousedním vesmíru několik dní. Což o to, nic se jim tam stát nemohlo, ale kdyby mi policie překazila další pokusy, zůstali by tam už navěky. Umíš si jistě představit, co by to bylo za průšvih!“

Byla to vlastně novinka pro všechny, takže mě poslouchali tiše jako pěny.

„Naštěstí i u Policie občas narazíš na rozumného člověka,“ pokračoval jsem. „Nechali mě záložním přístrojem přetočit chalupu zpátky, takže to dopadlo dobře.“

„To byly ty policejní manévry?“ ujišťoval se Rost'a.

„Jo,“ přikývl jsem. „Nejhorší na tom bylo, že tam policie vtrhla na udání někoho z vesnice. Napovídal jim něco o drogách, takže tam vlétlo celé ozbrojené komando.“

„Ale ty tam snad žádné drogy nemáš?“ zeptal se Rost'a nedočkavě.

„Nemám, však také nic nenašli,“ usmál jsem se. „Nechal jsem je přehrabat celou chalupu, aby se ujistili, že to byl jen nějaký pitomý žert. Nakonec se mi omluvili, ale jistě si představíte, jaký jsem měl na toho udavače vztek!“

Chlapi už věděli, že Policie bezvysledně odtáhla, ale Dušanem pěkně trhlo, kdykoliv jsem řekl slovo »udavač«.

„A neřekli ti, kdo to byl?“ zeptal se mě zvědavě Rost'a.

„Oni to snad ani sami nevědí,“ pokrčil jsem rameny. „Tvrдили mi, že to bylo něco anonymního, ale bylo tam prý tolik podrobností, že to prostě nemohli nechat plavat. To víte, když kápnou na velké množství drog, jaká to bývá senzace!“

„Takže to nevíš?“ ubezpečoval se i Borek.

„Nevím,“ přiznal jsem – a pozoroval, jak si Dušan Vašátko oddychl.

„Jenže to znamená, že máme ve vsi udavače!“ pokračoval Borek. „Na takového padnout, rozbil bych mu pořádně čuchometr!“

Vašátko ležel tiše, ani nedutal. Ovšemže věděl, že je to o něm, ale nedával nic najevo, aby se neprozradil.

„No – taky jsem měl vztek,“ přitakal jsem Borkovi. „Víte, na studiích jsem byl se studentským výměnným zájezdem v Rusku a seznámil se tam s velice zajímavým studentem, jakýmsi Ihlavem Bězmamovem. Nebyl to Rus, ale Jakut, to je jeden malý

národ na Sibíři. Velice zajímavý člověk, to vám povím! Jen si to představte – syn jakutského šamana, studující v Moskvě atomovou fyziku!“

„To musel být opravdu zajímavý člověk!“ uznal i Kája.

„Taky že byl,“ přikývl jsem. „Pochopitelně jsem se s ním dal do řeči, když jsme byli o samotě – v kolektivu by mi nic takového neřekl. Ptal jsem se ho, jak se snese šaman s moderní fyzikou? A on se zamyslel a pak mě naučil dvě šamanské kletby. Podle něho jsou děsně staré a účinné, ale použití bych si měl dobře rozmýšlet. Včera jsem si na něho náhodou vzpomněl a jak jsem měl děsný vztek na našeho vesnického udavače, proklel jsem ho jednou z těch jakutských šamanských kleteb.“

„To je pěkná blbost!“ zasmál se Rost'a. „No – ale aspoň sis ulevil!“

„Jenže hoši – já bych si z toho takovou legraci nedělal,“ pokračoval jsem vážně. „Skoro začínám litovat, že jsem ji vyslovil. Protože – možná mi to nebudete věřit, ale jak už víte, naše chalupa stojí na nestabilním bodě časoprostoru. Představte si tedy, že s posledním slovem té jakutské šamanské kletby se celá zhoupla jako při zemětřesení, až mě napadlo vyskočit oknem. Naštěstí to byl jen opravdu krátký záchvěv, pak už to nepokračovalo, ale že jsem zbledl, to si pište!“

„A ty si vážně myslíš...“ zvažněl i Rost'a.

„Nevím,“ řekl jsem. „Ve vsi nikdo žádný otřes necítil. Otřásla se jen chalupa, jak říkám, je pod ní něco nestabilního. Ale že by ji roztřásla pár slov v nějaké jakutštině? Taky se mi tomu nechce věřit. Budeme si muset počkat, jestli se to neprojeví.“

„Jak by se to mělo ještě projevit?“ zeptal se Rost'a.

„To přesně nevím,“ pokrčil jsem rameny. „Bězmamov mě ujišťoval, že ta tvrdá kletba okamžitě zabijí, proto jsem přeříkal jen tu měkkí. Ta prý nezabijí, ale přihodí prokletému v brzké době něco nepříjemného. Ani Bězmamov nevěděl co, podle něho to závisí i na dalších činitelích, ale ujišťoval mě, že to je hodně silné.“

„Takže máme čekat, že se tomu udavači něco přihodí?“ chtěl Kája upřesnění.

„Nevím,“ řekl jsem. „Třeba spadne, zlomí si nohu, nebo to odnese jen příšerným průjmem, ale určitě to má stát za to!“

Vašátko ležel tiše, ani nedutal, i když to vypadalo, že netuším, že se »kletba« už splnila. Chudák Vašátko před chlapy mlčel jako ryba, jen koutky úst mu to škubalo.

„A ty snad umíš jakutsky?“ podíval se na mě Kája nevěřičně.

„To se ví, že ne!“ pokrčil jsem rameny. „Podle Bězmamova ty kletby jakutsky ani nejsou. Jejich šamani, když už je vysloví, je papouškují jako říkačku, jako když se naše děti rozpočítávají. Znáte to – třeba »ábr kábr dómine!« Šamanská slova jsou krkolomná jako české »strčprstkrzkrk«, kdoví, z jakého jazyka pocházejí!“

„Řekni nám je!“ dychtil Kája.

„Kluci, neblbněte!“ zvažněl jsem ještě víc. „Do včerejška jsem je považoval za úplnou pitomost, ale když se pode mnou zahoupala chalupa, pořádně ve mně hrklo! Věřte mi, od včerejška už to za pitomost nepovažuji.“

„Bězmamov... Bězmamov... to jméno vypadá docela rusky,“ pochyboval Jindra.

„Ono asi ruské bude,“ přikývl jsem. „Jakuti totiž příjmení neměli. Když je kdysi dávno ruská vojska dobyla, Rusové poraženým příjmení přidělili – a basta. Ten můj

známý se vlastně jmenuje »Ihlav«, všimněte si, je v tom »h«, které Rusové neznají, ruský by to bylo »Iglav«. Jméno Běžmamov asi dostal někdo bez matky. Mezi Jakuty je prý i hodně »Bezotců«, případně »Bez-po-otců«.

„Ale jak je Rusové dobyli, když mají Jakuti takové kletby?“ zajímalo Káju.

„To se ví, že do bitvy zasáhli i všichni jejich šamani,“ přikývl jsem. „Jenže – jak mi Běžmamov vysvětlil, kletby se nedají říkat jako z kulometu. Mezi dvěma kletbami musí být nějaký čas – nejlépe noc, šaman se musí pokaždé »nabít«, či co. Na začátku bitvy každý šaman, aby Rusům co nejvíc uškodil, svou kletbou zabil jednoho ruského důstojníka, ale v bitvě na další »nabíjení« nebyl čas, takže se chopil běžných zbraní, luků, šípů a oštěpů a bojoval s ostatními. Jenže Rusů bylo příliš mnoho, Jakuti bitvu prohráli a spousty šamanů v ní tenkrát padly. A kdyby jen šamanů!“

Dál jsme to ale nerozvíjeli. Přišla vrchní sestra a vypakovala nás z pokoje. I tak jsme tam byli déle než nám původně povolili. Jen jsme se ještě všichni s Dušanem loučili a hrnuli se ze dveří. Předtím jsem byl poslední, teď jsem naopak odcházel jako první, ale ještě jsem se stačil ve dveřích ohlédnout.

Pan Dušan Vašátka ležel na posteli jako hromádka neštěstí. Vlastně se dozvěděl, že za jeho problémy s očima je prastará jakutská šamanská kletba, schopná rozhoupat i chalupu. No potěš kostě, co s ní asi doktoři svedou?

Vynadat mi ale od plic nemohl. Jednak jsem ho nechal v domnění, že ani sám nevím, kdo mě to vlastně udal a že jsem tu kletbu poslal – jak by se řeklo dnes – »na neznámého pachatele«. Kdyby se k tomu přihlásil, mohl by mi jaksepatří vynadat, jenže tím by se přihlásil i k udavačství a přišel by o sympatie všech chlapů. Nezbylo mu než mlčet a užírat se jen v duchu.

Za týden mu obě oči odblokují. Až mu sundají obvazy, uvidí jako dřív. Lékaři si jistě přičtou všechny zásluhy, ale Dušánek bude vědět, že za tím byla kletba. Naštěstí jen dočasná, nicméně si při ní užil hodně bezmoci.

Bude rád, že to skončilo, nebo bude osnovat pomstu? Může zkusit jedno i druhé. To druhé bych mu ale neradil.

Kvůli událostem s přepadením naší chalupy policií jsem na uzené zavěšené ve stodole pochopitelně zapomněl, zejména když v chalupě nějakou dobu neběžel čas. Když jsme později se ženou po všech peripetiích uzené z ledničky snědli, přistavil jsem ve stodole žebřík, abych donesl zbytek.

Jenže ho tam viselo opět tolik co na začátku. Obnovilo se při každém obnovení chalupy i když se některé věci měnily. Klasickým případem bylo moje auto. Když zmizelo i s chalupou, při obnovení tam bylo. Když jsem auto zaparkoval mimo oblast dotčenou příkazem »agajku«, pak se ovšem po příkazu »ginloš« neobjevilo. To bych považoval za normální. Uzené se však nepochopitelně objevovalo znovu.

Brzy jsem také zjistil, že totéž se děje s pytlí zrní, zavěšenými ve stodole. Pytel pšenice jsem vyměnil s Rosťou za menší pytel brambor a protože zavěšení ve stodole bylo velice účinné proti myším, zavěsil jsem tam i brambory. K mému překvapení se během následující proměny objevil pytel pšenice znovu a poloprázdný pytel brambor, ačkoliv tam nevisel od počátku, se doplnil bramborami.

I kdybych přestal chodit do práce, vystačili bychom si s tím.

Jenže jsem si vzpomněl na starou pověst o Faustově domě, kde se prý ubytoval jakýsi chudý student – dnes by se řeklo squatter. Ve Faustově domě se skrývalo plno zajímavostí, ale jednou z nich byla miska, na které ležel stříbrňák. Student se dlouho rozmýšlel, než si stříbrňák vzal, ale hlad ho přesvědčil. Jenže stříbrňák ležel na misce i další a další ráno, ať ho nechal ležet nebo utratil. Student si na to zvykl a každé ráno si stříbrňák vzal. Zpočátku z hladu, pak jako samozřejmost. Protože mu po zakoupení jídla vždy nějaké drobné zbývaly, kupoval si časem i víno a občas za zbývající peníze pořádal pro své studentské kamarády bujaré pitky. Na jedné z nich se chvástal, že toho, kdo mu tam ten stříbrňák nechává, zaklínáním přinutí nedávat mu na rozmařilý život jen stříbro, ale rovnou zlato. Jen co se mu podaří ty síly vyvolat!

A toho večera se mu to prý podařilo, jenže místo zlata se kolem díry ve stropě, údajně po Faustovi, objevilo čerstvé orámování cákanci krve...

Tajemným silám není radno cokoli nařizovat!

A já jsem si zkrátka řekl, že potraviny zdarma ve stodole představují něco jako stříbrňák na misce ve Faustově domě. Vzal jsem si je k odzkoušení, budiž. Nevadilo by mi ani použít je v době hladu. Ale zvykat si na stříbrňáky zdarma nebudu.

Přednesl jsem to tak i své ženě a očekával její námitky. Jenže má choť to přijala s ulehčením. Také se jí prý nezdálo brát si něco zadarmo. Zejména ze stodoly, kde ještě nestačila v rohu na mlatu zmizet ta krvavá skvrna...

Ba ne, pokušení je od toho, aby mu člověk odolal. Kdo žije bez zásluh, mění se v tučného parazita.

Toho bohdá nebude!

Média

Televizi jsme v chalupě neměli, neměli jsme ani elektrickou přípojku, takže nás Česká televize neobtěžovala žalobami o neplacený televizní poplatek. To bylo dobře, neboť dříve, dokud jsme televizi ještě měli, jsem si občas říkal, že za ten děs, kterým nás diváky krmí, by měla platit spíš ona nám.

Rozchod s televizí u nás prošel hladce. Choť zpočátku trochu brblala, že je na ni zvyklá, ale jakmile dostala osanarhe a zapojil jsem ji do »Murders with warnings«, neměla vlastně na televizi ani čas.

Oba jsme se sice občas potřebovali seznámit se zprávami, ale pomocí internetu to šlo také a bylo to pohodovější. Jednak se tu dají některé stanice sledovat stejně jako v normálním vysílání, až na to, že člověk není vázaný na pevně daný program, ale co je důležitějšího, člověk si na internetu sám vybírá, co sledovat chce a co považuje za zbytečnou ztrátu času. Snaha o nezávislost na cenzuře presstitutů mě nakonec vedla až k odhlášení rádia i televize. Zkrátka si chci sám vybírat, co budu sledovat a co ne.

Jenže když jsem se v hospodě občas setkal s chlapy, byl jsem z jejich názorů až příliš často zděšený. Vysvětlení bylo jednoduché. Neměli možnost sledovat nic jiného než televizi. To mě nakonec donutilo podívat se televizi na zoubek.

A zjistil jsem, že je ten zoubek pěkně prožraný kazem.

Médiím se říká »sedmá velmoc«. Něco na tom je, stejně jako na tvrzení, že mají stejnou, ne-li větší moc než Parlament, Policie a soudy dohromady. Připomíná se řeč proslulého řečníka a zapáleného nacisty, německého ministra propagandy Göbbelse:

»Dejte mi média a z kteréhokoliv národa udělám stádo sviní!«

Když se tiskového mluvčího amerického prezidenta George Bushe zeptali, proč prezident pořád lže, i když se to dá snadno vyvrátit, sebejistě jim odpověděl:

»V prezidentské debatě můžete říct cokoli a bude to slyšet osmdesát milionů lidí. Když reportéři zjistí, že nemluvil pravdu – no a? Bude to číst nanejvýš dvě stě lidí, možná dva tisíce, ale i kdyby dvacet tisíc lidí, zbytek do těch osmdesáti milionů bude i nadále slepě věřit svému prezidentovi.«

Proto jsme si na lži (všech!) prezidentů tak rychle zvykli...

Člověk by očekával, že tak mocný nástroj bude v každé zemi pod kontrolou, aby nemohl napáchat nenapravitelné škody. Jenže Češi ponechali média úplně živelnému vývoji. Očekávání, že »trh všechno zařídí«, byla hloupost přímo nebeská. Formálně poslanci zřídili i jakousi »Radu pro rozhlasové a televizní vysílání«, ale v Čechách to byl, jako u více takových institucí, jen sbor nesvéprávných maňásků.

Různorodost médiím prospívá, když se navzájem hlídají a opravují. Stačilo by, aby si stát ponechal jeden z kanálů – obvykle se mu říká »veřejnoprávní«. Ten by měl ale kontrolovat obzvlášť pečlivě. Jenže v tom je potíž – Češi i tato média ponechali bez kontroly, dokud se jich nezmocnila Evropská Komise a Brusel.

Pak už média lhala o sto šest podle příkazů Brusle. A protože se i ostatních mediálních kanálů zmocnili bohatí západní »investoři«, nepatřila Čechům v jejich malé zemičce ani jedna jediná malá redakce.

Až dosud jsem média ponechával stranou a jejich lhaní jsem ignoroval, i když mé aktivity komentovaly lživě, až se prášilo. Říkal jsem, že si lidé pravdu najdou.

Jenže kde? Sám jsem své názory nikde nepublikoval, internet jsem měl jen pro získávání informací ze světa. Spoléhal jsem se, že se média svým lhaním historicky znemožní sama. Povzbuzovalo mě, že lidé některé mé kroky pochopili správně. Když jsem likvidoval válečné jestřáby, mohla se média přetřhnout líčením »Murders with warnings« jako obrovské smečky dravých šelem, trhajících na kusy holubičky míru, jenže výsledkem byl mír pevnější než kdy předtím. Když jsem likvidoval bankstery, vyličila je média málem jako andílky, hubené smečkou nelítostných hyen, jenže brzy se ukázalo, že se bez nadnárodních bank většina zemí vzpamatovává bez problémů, ačkoliv všechna média tvrdošijně předpovídala pravý opak.

Tajuplná organizace »Murders with warnings« byla od samého začátku cílem útoků, zlehčování a posměchu. Hlasatelé nešetřili slovy jako »bestiální«, »nelidská«, »vražedná«, »zločinná«, »nelítostná«, »genocidní« a »hyenická«, příživníci s tituly »politologů« a »politických komentátorů«, se předháněli ve vymyšlení fantastických teorií o jejím původu a struktuře. Díky nim se, bohužel, po celém světě rozjely »hony na čarodějnice« a ve vazbě se ocitly desetitisíce podezíraných lidí, jenže podezření se nikdy nepotvrdilo a většinu jich policie propustila. Výjimkou byly Spojené státy, kde podezřelí zůstávali v »zadržovacím« táboře na Guantánamu i bez soudu, a Čína, kde soudy podezřelé velmi rychle odsoudily a vydaly na popravu.

Nevšímal jsem si toho, ale byla to asi chyba. Soustředil jsem se na strůjce válek a na bankstery a nechával jsem média beztrestně štěkat, i když jejich štěkání zničilo mnoha lidem život a někdy přineslo i smrt.

Neuvědomil jsem si, že slovo samo nikoho nezabije, ale smrt může způsobit.
Zejména povel k palbě.

Změnilo se to ve chvíli, kdy jsem – opět jako »Murders with warnings« – začal rozdávat »poslední výstrahy« do řad mediálních šéfů, komentátorů a hlasatelů.

Dokud komentátoři popisovali události odehrávající se daleko od Čech, nešetřili na moji adresu nadávkami a pohrdáním. Teď vypukla ve všech televizních stanicích v Čechách panika. Začal jsem od těch »nahore«, od šéfů zpravodajských redakcí. Pod jejich vedením redaktoři lhali až se prášilo, nehodící se události překrucovali nebo aspoň zamlčovali a naopak vyráběli skandály tam, kde žádné nebyly.

Noční hlasy, oslovující šéfy redakcí, se staly nočními můrami. Zpočátku jsem jim nedával nespílitelné úkoly, jako »zajistit, aby se vysílala jen pravda«, to by určitě odmítli jako chimérické, ale začal jsem jim předhazovat zprávy, kde bezpochyby lhali jako když tiskne a žádal jsem, aby tyto lži napravili. Žádná nepatrná noticka, kterou každý přehlédne, ale aféra na prvním místě zpravodajství!

Hlasy z »Murders with warnings« se nespokojily s málem. Když už zase český ministerský předseda v televizi lhal, dal jsem šéfovi televizního zpravodajství tvrdý úkol – připravit kampaň, ve které lži ministerského předsedy nejenže odhalí, ale tak dokonale rozmázne, aby celý národ mluvil jen o nich.

„Ale to mě okamžitě odvolají a už si v životě neškrtnu!“ bránil se zoufale.

„»Murders with warnings« nikoho dvakrát nevaruje,“ odvětil jsem mu klidně.

„Když mě zabijete, budu navždycky mučedníkem za svou pravdu!“ vyhrožoval.

„Nezabijeme tě,“ opáčil jsem ledově. „Jen oslepíme. Prožiješ ještě dlouhý život, ale celý potmě. Asi si to neumíš představit, vid’? Dobrá, můžeme to zmírnit. Když tu kampaň nezahájíš, oslepneš jen na měsíc a seznámíš se s tím, co tě bude příště čekat natrvalo. Nebudeš mučedníkem za nějakou pofidérní pravdu – oba přece víme, že je to lež – ale úplně zbytečnou figurkou, choulící se v soukromí, mimo zájem všech lidí. Žádný mučedník, úplná nula!“

Byla to dostatečná výstraha? Podle mého mínění ano, jenže šéf zpravodajství si neuměl představit, co to obnáší. Kampaň se tedy nekonala, jenže když šéf televizního zpravodajství krátce po vypršení ultimata oslepl, dostalo mé vyhrožování najednou konkrétní podobu.

Málokdo kromě samotných postižených si dovede představit, co to znamená.

Děti si občas hrají na »slepu bábu«, ale tahle dětská hra je velice slabý odvar skutečného postižení. Dá se to pozorovat na očních odděleních nemocnic, kam vozí úrazy a jiné skutečné případy. Nejlépe je to vidět na úrazech, kdy člověk přijde o oči až příliš náhle. Stává se, že přivezou s úrazem mladé, jinak zdravé a na první pohled nenáročné chlapce, kteří si ze svého úrazu zpočátku dělají legraci poznámkami, jako »slepá bábo, kam tě vedou...«, jenže jim to vydrží v nejlepším případě čtyři hodiny. Teprve pak jim začne docházet, že to asi legrace nebude a po dalších dvou hodinách jsou z nich učiněné hromádky neštěstí.

A to i v případě, že operace po úrazu dopadla dobře a lékař si pochvaluje, jak to bylo snadné a bez komplikací a je velká naděje, že to projde bez následků.

Také šéf televizního zpravodajství překypoval optimismem ještě čtyři hodiny po příjezdu na oční oddělení. Na rozdíl od úrazů, které se řeší operací oka, a u kterých může operátor výsledek operace poměrně spolehlivě předpokládat, byl to jiný případ. Redaktorovy oči byly zdánlivě v naprostém pořádku, nešlo o úraz ani o zjistitelnou nemoc. Zdánlivě zdravé oči však... vůbec nereagovaly na světlo.

Když se to primář očního oddělení snažil redaktorovi nějak šetrně podat, dostal naprosto nečekanou otázku.

„Slyšel jste už někdy, pane primáři, o bandě »Murders with warnings«?“

„To je snad jenom fáma!“ opáčil primář. „Něco jsem slyšel, ale kdyby to byla jen z poloviny pravda...“

„Zkuste uvažovat, že to není fáma,“ pobídl ho redaktor. „Kdybyste sledoval po celém světě všechny zmínky o téhle bandě, zděsil byste se. Podle mého mínění mezi lidmi pronikla sotva setina zpráv. Kdybyste tak tušil, kolik desítek tisíc policistů se tím ve světě zabývá! Co vlastně o té bandě víte?“

„To, co bylo v médiích!“ opáčil lékař opatrně.

„Takže skoro nic,“ vzdychl si redaktor. „No tak vám něco povím, co se mezi lidmi běžně nepouští. Organizace »Murders with warnings« je poněkud zvláštní teroristická organizace. Na rozdíl od jiných teroristů posílá svým obětem předem varování, velice neobvyklým způsobem pomocí nočních hlasů, ozývajících se v hlavách lidí. Většinou požadují nějakou nesplnitelnou nebo těžko splnitelnou podmínku a když ji varovaný

nesplní, jakože ji většinou ani nemůže splnit, teroristé naopak splní vyhrůžky. Většinu obětí záhadným způsobem zabili, ale už párkrát nevyhrožovali smrtí, ale oslepením. To je vlastně i můj případ.“

„Takže vás nejprve... varovali?“

„Varovali,“ přikývl redaktor. „Nikdo ještě vědecky nevysvětlil, jak to dělají, ale sám jsem se přesvědčil, že některé zvěsti, které o tom prosákly, nelhaly. Ozýval se mi v noci v hlavě záhadný mužský hlas, oslovil mě a dal mi podmínku. Když ji splním, nic se mi prý nestane, jinak mě »Murders with warnings« oslepí. Jenže ta podmínka se prostě splnit nedala a tak jsem tady.“

„Říkáte, že je to práce »Murders with warnings«?“

„Vypadá to tak,“ přikývl redaktor. „Je záhadou, jak to dělají, ale nezbývá mi než tomu věřit, už protože se to dotklo i mě samotného.“

„Neobrátil jste se na policii?“ napadlo lékaře.

„Napadlo, ale – nemá to cenu,“ vzdychl si opět redaktor. „Spousta obětí žádala o policejní ochranu, některé významné osoby chránila ochranka v tajných armádních bunkrech – marně! Tihle se dostanou kamkoliv se jim zachce a nikdo jim v tom ještě nezabránil. Jejich varování má skoro vždycky smysl neodvolatelného rozsudku.“

„A nedalo by se to přece jen nějak splnit?“ zapochyboval lékař. „Nesplnitelné podmínky přece nemají žádný smysl! Co dali za podmínku třeba vám?“

„To se splnit nedalo,“ vzdychl si redaktor. „Chtěli po mně, abych před národem odhalil poslední lži našeho ministerského předsedy. A nejen odhalil, ale tak rozmázl, aby o nich mluvil celý národ. To kdybych udělal, tak už si v životě neškrtnu!“

„To přece není nesplnitelná podmínka!“ namítl lékař. „To by nebylo prozrazení žádného státního tajemství! Všichni vědí, že ministerský předseda lže, až to práší!“

„No jo, ale rozmáznout to naplno?“ namítl redaktor. „To by bylo poslední, co bych v životě dokázal!“

„Takže jste si raději dobrovolně zvolil slepotu?“

„Kdo tady mluví o dobrovolnosti?“ naježil se redaktor. „Prostě mi dali vybrat ze dvou, v podstatě stejně krutých možností. Co byste si vybral na mém místě vy?“

„Já bych jejich podmínku splnil,“ řekl lékař. „Jednak protože si umím představit život bez očí – to vy teprve poznáte, ale řeknu vám, opravdu není oč stát. I kdyby mi dali podmínku, že odejdu z profese a budu se živit u lopaty, raději bych si vybral tu lopatu. Přitom vám nabídli, abyste jednou v životě hlásal pravdu a stal se tak aspoň nakrátko národním hrdinou! Vy jste si raději vybral slepotu? Nechci vám do toho moc mluvit, ale podle mého mínění to nebyla dobrá volba.“

„Nechte na mně, jestli to bylo dobré nebo ne!“ odsekl nevrle redaktor. „To ještě není všechno. Tvrdili mi, že budu slepý jen měsíc, abych pochopil, čím mi to vlastně vyhrožují. Pak podle nich zase začnu vidět, jenže oni přijdou s něčím ještě horším! Pane doktore, je vůbec možné, aby to splnili?“

Lékař se chvíli zamyslel.

„Upřímně řečeno – nevím,“ řekl po chvíli. „Ještě nikdy jsem se nesetkal s tak podivným případem. Kdyby šlo o nějaký zásah zvenčí, například otrava – kdyby vám do vašeho oblíbeného alkoholu propašovali metanol, tomu bych rozuměl. Ale takové

poškození bývá bohužel definitivní. Předem tvrdit, že to potrvá měsíc? Neznám jed, který by to dokázal. Což neznamená, že to je úplně vyloučené, lidé proti sobě vynašli spousty zákeřných jedů, zejména v zemích blíž k rovníku, ale když říkáte, že některé »varované« chránili i v tajných armádních bunkrech...“

„Vyvráždili tak i celý Mezinárodní měnový fond – a ti měli nějakou ochranu!“ doplnil redaktor.

„Ty ale neoslepovali, pokud vím,“ namítl lékař.

„Ne, ty rovnou zkosili,“ přikývl redaktor.

„Co jim ale mohli dát za podmínku?“ zajímalo lékaře.

„To nevím,“ pokrčil rameny redaktor. „Možná jen rezignovat na funkce a odejít do soukromí, možná také rozdat majetek chudým... to už dneska asi nikdo neví!“

„Leda »Murders with warnings«,“ odvětil lékař. „Bohužel, z podstaty jejich věci vyplývá, že se jich na to těžko někdo zeptá. Kdybyste byl hrdina, zeptal byste se jich. Ovšem pokud oni dodrží slovo a dají vám další podmínku. Ale kdyby to bylo mluvit pravdu, já bych to na vašem místě bral. Rozhodně spíš než slepotu.“

„Ale v takovém případě už si v životě o novinářinu ani neškrtnu!“ namítl.

„Jako slepý si škrtnete?“ pochyboval lékař. „A je v jejich podmínce, že opustíte novinářinu? Třeba by se mohlo stát, že tam zůstanete! Když začnete říkat lidem pravdu, lidé se za vás postaví!“

„To by mi ale bylo platné jako mrtvému zimmník!“ namítl. „Neumíte si představit, kolik mých kolegů se nepřetržitě třese na moje místo?“

„Oni ještě nevědí o podmínkách »Murders with warnings«?“

„Možná vědí,“ zamyslel se redaktor. „Ale určitě doufají, že se zrovna jim nic takového nestane. Většina by to ale vzala i kdyby věděli, že je to neodvratné.“

„To je ale jiná věc,“ řekl lékař. „Jak neodvratné to je skutečně?“

„Jistě to nikdo neví,“ pokrčil rameny redaktor. „Samozřejmě kromě samotných »Murders with warnings«. Ale když si proberete plejádu lidí, které už zabili, jsou jich po celém světě tisíce a tisíce. A většina byla z lépe chráněných kruhů! Na ochranu bych se rozhodně nespolehal. Oni to prostě dokáží. Jak to ale dělají, to asi vědí jen oni a možná Satanáš, jestli jim v tom pomáhá. Být věřící, tak o tom nepochybuji.“

„Já se považuji za věřícího,“ řekl primář. „Ale právě proto bych o účasti Satana hodně pochyboval.“

„Jak to, proboha, myslíte?“ zarazil se redaktor.

„Jednoduše,“ usmál se trochu smutně lékař. „Kdyby to bylo skutečně jeho dílo, zlo by z toho přímo sálalo. Já vím, jsou to tisíce a tisíce smrtí, ale – všiml jste si, pane redaktore, jaký to mělo celkový efekt? Smrt tisíců válečných jestřábů znamenala mír na celém světě! Rozprášení Mezinárodního měnového fondu odhalilo, že tento fond nikdy nikomu nepomohl, jen bezohledně vysával ty, kdo pomoc nejvíce potřebovali. Jestli se ti »teroristé« začali zaměřovat na představitele médií a požadují na nich, aby zastávali pravdu, mohlo by být výsledkem – kromě tisíců obětí ve vašich řadách – pronikavé zlepšení informovanosti lidí! Vždyť dnes představujete žáby na prameni! Lži, zatajování a překrucování, to nejsou charakteristiky vaší redakce, ale prakticky všech mediálních zdrojů.“

„Proboha!“ zaúpěl redaktor. „Snad těm teroristům ještě nefandíte?“

„Nefandím,“ odmítl lékař. „Používají nepřiměřené a nepřipustné prostředky. Ale ať vraždí nebo ne, mají i kladné výsledky. Mír ve světě, hospodářský vzestup, kam se podíváte... kdyby donutili sdělovací prostředky pravdivě lidi informovat, jak by měly, neodvážil bych se podezírat je ze spojení se Satanášem.“

„Ale ty tisíce vražd, to je přece zlo v krystalicky čisté podobě!“ vykřikl redaktor.

„Vraždy válečných jestřábů zachránily životy milionů nevinnějších lidí po celém světě,“ namítl lékař. „Porovnejte si obě misky vah a uvidíte, že spravedlnost zas tak zkrátka nepřišla.“

„Vy to snad dokonce považujete za spravedlivé?“ úpěl redaktor.

„Skoro,“ vzdychl si lékař. „Vadily mi v tom samozřejmě ty vraždy. Pokud ale ti – podle vás teroristé – přestanou vraždit a začnou používat mírnějších metod nátlaku, zejména když je dokáží časově ohraničit, nemohl bych je odsuzovat.“

„Vy ani tisíce vražd nepovažujete za zlo?“

„Považuji,“ přitakal lékař. „Ale války, bombardování a střílení milionů lidí je zlo nesrovnatelně větší. Kdybych musel volit jen mezi těmi dvěma zly, asi bych si vybral totéž, co ta organizace.“

„Takže fandíte teroru!“ shrnul to redaktor.

„Vedení válek je tisíckrát větší teror,“ opáčil lékař. „Jestli fandíte válkám, pak já fandím menšímu zlu. Ostatně – když považujete i pravdu za tak nepřipustné zlo, že si raději vyberete slepotu, pak máte podle mého mínění hodně převrácené hodnoty.“

„Nechám se okamžitě přeložit do jiné nemocnice!“ rozhodl se redaktor. „Vy jste tak podujatý, že mě nemůžete léčit!“

„Chcete převézt jinam? Prosím,“ řekl lékař. „Je to vaše právo. Hlavně nikomu neříkejte, že vlastně sám chcete být slepý. Ale z toho, co jste mi řekl, si myslím, že je srdečně jedno, kde a kdo vás bude léčit. Spíš uvěřím, že po tom měsíci znenadání prohlédnete i bez léčení.“

„Takže přiznáváte, že moje nemoc je jen vymyšlená?“

„To ne,“ vzepřel se lékař obvinění. „Vymyšlená není. Spíš se obávám, že u vás věda narazila na něco, co ještě neznáme. Na něco, co zná, využívá a ovládá někdo jiný. Můžeme se samozřejmě snažit uplatnit všechny naše poznatky. Ale jak říkám, podle nás máte obě oči zdravé, jenže nevidoucí. Můžeme je léčit jako zánět, tím je nepoškodíme. Jestli je to ale tak, jak říkáte, pak vás má v drápech něco silnějšího než my. Satanáš to není, jeho ovoce by bylo bez stínu dobra. Ale to nejspíš uvidíte sám.“

„Uvidím?“ zaúpěl redaktor.

„Obávám se, že uvidíte!“ dodal lékař. „Ale bylo by lepší, kdybyste neprohlédl jen na oči.“

„Na co tedy?“ vybuchl redaktor.

„Na svědomí!“

Šéfredaktor televizního zpravodajství na konci měsíce skutečně prohlédl, jenže místo spokojenosti mu to přineslo jen ještě horší náladu. Znamenalo to totiž potvrzení jeho obav z té »mordýřské organizace«.

Když se mu primář očního oddělení opovážil poradit, aby důkladněji posoudil své odhodlání neustupovat ani o píď, šéfredaktor se na něho utrl, že uzdravení není jeho zásluha.

„Vždyť si žádnou zásluhu nepřivlastňuji,“ usmál se smutně primář. „Oba přece víme své! Naše léčení mělo jen jeden pozitivní výsledek – se zavázanýma očima jste se nemohl ani omylem podívat do slunce – sám jste říkal, že vás před tím varovali. To bylo správné varování, zdá se, že vás opravdu nechtěli poškodit trvale. Ale na vašem místě bych si s nimi podruhé nezahrával.“

„Hleďte si svých věcí!“ okřikl ho redaktor. „Jak to, že je ve vašem oboru něco, o čem nemáte ani páru?“

„V tom nejsem sám,“ posteskl si primář. „Na rozdíl od vás jsem celý ten měsíc pátral, co vlastně máte s očima. Lékařské knihy o tom mlčí. Propátral jsem odborné knihy, dostupné na internetu, zabrousil jsem i do čínské medicíny, ale vaše nemoc, pokud je to vůbec nemoc, nikde popsána nebyla. Není o ní zmínka ani na Západě, ani na Východě. A jestli je to opravdu řízené na dálku, pak se obávám, že vás před těmi mordýři nezachrání ani sám velký Manitou.“

„Vy snad věříte na Manitoua?“ vytřeštil oči redaktor.

„Ne – ale považuji za jisté, že vám nepomůže,“ odvětil lékař. „Pomohlo by vám, kdybyste se opravdu pořádně poradil se svým vlastním svědomím. Pokud po těch letech u médií ještě nějaké máte.“

„Nechte si těch impertinencí!“ odsekl redaktor. „Nejsem na ně zvědavý!“

Odjel z nemocnice zdánlivě sebevědomě, ale uvnitř mu tak lehce nebylo. Primář se za ním díval a jen potřásal hlavou.

Komu není rady...

Průlom

Šéfredaktorova nástupce vybírala Rada pro rozhlasové a televizní vysílání jen ze tří kandidátů, neboť všichni ostatní přihlášení krátce před vyhlášeným konkursem své přihlášky nečekaně stáhli.

S bývalým šéfredaktorem se zbylí členové zahraničního zpravodajství loučili na honosném večíрку. Šéf totiž neodcházel do klasického starobního důchodu, na ten byl příliš mladý a plný sil, ale do invalidního, neboť poněkud záhadným způsobem přišel o zrak. Příhodilo se mu to za poslední čtvrtek již podruhé a minule se mu zrak stejně záhadně vrátil, ale jak sám šéf hrdinně přiznával, tentokrát už to bylo natrvalo.

Krátce předtím se mu naštěstí podařilo uzavřít velice drahou životní a úrazovou pojistku, zahrnující všechna možná rizika, neodcházel tedy do běžného žebráckého invalidního důchodu, vyměřeného úřadem sociálního zabezpečení. Pojišťovna se prý na navýšení jeho důchodu prohnula, ale smlouva je smlouva, riziko ztráty zraku v ní vyjmenované bylo a pojistné také stálo za to, takže se plnění nemohla vyhnout.

Večíрку se pochopitelně zúčastnili i všichni kandidáti na uvolněné místo. Jako jeho dosavadní spolupracovníci měli přece k jeho odbornosti nejbliž a neobsazovali jeho místo díky intrikám, ale po události, jaké se říká »vis major« nebo »zásah vyšší moci«. Nemohl jim tedy nic vyčítat, naopak k nim cítil jistou náklonnost. O průběhu večíрку se časem vyprávěly hotové ságy, ale všechny měly společné jedno: dosavadní šéf se tam opil jako prase, v získané plačtivé náladě všechny kolegy objímal a litoval je, do jakého pekla se to, chudáci, ženou. Jeho budoucí nástupci se ho dlouho marně snažili přimět k větší sdílnosti. Až na konci, když už se většina rozloučila, se bývalý šéf trochu rozpovídal. Důrazně svým nástupcům doporučoval uzavřít stejně výhodné životní pojistky, prý se jim budou brzy hodit. Tím víc na něho naléhali, aby jim aspoň naznačil, co tím myslí, jenže co jim pak řekl, zůstalo pro všechny ostatní tajemstvím, o němž nikdo z přítomných nechtěl za žádnou cenu hovořit.

Faktem ale je, že všichni kandidáti, až na tři nejkurážnější, stáhli hned ráno své přihlášky do konkursu na místo šéfredaktora.

Něco v tom asi bylo...

Aby si někdo vybral slepotu jen aby nemusel říkat pravdu, to předpokládá hodně tlustou hroší kůži, uvažoval jsem při nočním tichém rozhovoru s dalším nešťastníkem ve funkci šéfredaktora, který odmítal změnit kurs a začít konečně hlásat pravdu.

„Upozorňuji vás, že tak výhodnou pojistku, jaké byly až dosud možné, od žádné pojišťovny nezískáte,“ sdělil jsem mu další Jobovu zvěst. „Pojišťovny se z minulých případů poučily a to, co se poštěstilo vašim předchůdcům, se vám už nepodaří. Jistě by na to přišly i samy, ale pro nás nebyl problém upozornit je na to. Byl to přece do jisté míry pojistný podvod uzavírat pojistku na oči po varování, že o ně přijdete. Teď už všechny pojišťovny vědí na čem jsou a takové pojistky odmítnou uzavírat.“

„To by ale byla diskriminace!“ nasupil se nový šéfredaktor.

„Jakápak diskriminace?“ opravil jsem ho. „Je to přece jako uzavřít pojistku proti zátopám na dům v záplavové oblasti. Kde pojišťovně vychází příliš velké riziko, tam

dostanete leda dobrou radu – jděte jinam, my vás nepojistíme. Všechny pojišťovny v Čechách i za hranicemi odmítají pojišťovat nemocné rakovinou – proč myslíte, že se vysoké pojistky váží na zdravotní prohlídku?“

„Proč nám to tak ztěžujete?“ vyčítal mi.

„Protože lidem lžete!“ vmetl jsem mu naopak výčítku. „Opravdu si myslíte, že lhaní bude věčně beztrestné? Tato dlouhá éra totiž právě končí! Vezměte si Desatero! Mimo přikázání »Nezabiješ« a »Nepokradeš « je tam i přikázání »Nepodáš křivého svědectví«, jenže lidé pořád zabíjeli, kradli a lhali. Až v poslední době začaly ze světa mizet války, banky přestaly okrádat lidi – no a teď jste na řadě i vy, lháři!“

„My přece nelžeme!“ namítl trochu chabě. „Jen lidem věrně předáváme, co nám nabízejí tiskové agentury!“

„...které si ovšem pečlivě vybíráte,“ doplnil jsem ho. „Buďte bez obav, zakrátko dojde i na agentury. My potřebujeme, aby okamžitě nezkrachovaly ty, které začnou podávat pravdivé informace. Vy byste je samozřejmě hodili přes palubu, proto také začínáme od vás.“

„Nemůžeme podávat informace, které jdou proti požadavkům Evropské unie!“ namítal. „To je pro nás červená čára, přes kterou jít prostě nemůžeme!“

„V tom případě zakrátko překročíte černou čáru, za kterou vás čeká tušově černý svět,“ varoval jsem ho. „Budete mít žebrácký invalidní důchod a velký problém vyžít, i když prodáte auto, televizi, domácí kino, vzdáte se velkého bytu a odstěhujete se do sociální klícky jedna plus ká-ká, kde se budete cítit opravdu jako v kleci...“

„Netvore!“ vmetl mi.

„Nápodobně!“ vrátil jsem mu to. „Stačilo by přestat lhát a začít se držet pravdy. Jan Hus se pro pravdu nechal upálit, proto mě opravdu mrzí, kolik lidí se v Čechách dá raději zmrzačit pro lži.“

„Ale vždyť to vůbec nezáleží na mně!“ namítl. „Já jsem jen malý pěšák ve velké hře jiných! Co já si smím dovolit? Nic!“

„V té velké hře už padli střelci, bílí i černí koně a věže,“ ujistil jsem ho. „Drží se jen malí pěšáci, ale každý z nich doufá, že se stane dámou nebo aspoň věží a nevidí, jak se neodvratně blíží mat. Dvěma vašim předchůdcům se podařilo vytřískat něco na pojišťovnách, ale i to považujeme za podraz. No – jak chcete! Moje podmínky znáte, chovejte se, jak libo. Chcete-li lhát, lžete! Ale připravte se na černočernou tmou!“

„Jenže mě pak Rada při první příležitosti odvolá pro ztrátu důvěry!“ namítl.

„Anebo ne,“ oponoval jsem mu. „Radní pro rozhlasové a televizní vysílání mají stejnou podmínku, jenže nebudili dojem takových fanatiků, aby zvolili slepotu. Řekl bych, že nikoho pro ztrátu důvěry neodvolají. Spíš začnou odsuzovat vyložené lži.“

„V tom případě odvolají Radu poslanci a dosadí si tam své lidi!“

„To je možné,“ připustil jsem. „Jenže dvě třetiny poslanců jsou v podmínce a to vůbec nejsou žádní hrdinové! Nevšiml jste si, jak v poslední době hlasovali?“

„My máme na starost zahraničí!“ opáčil upjatě, jako kdyby to znamenalo něco víc, než čím se zabývali jeho kolegové.

„Neříkejte! Ale o domácím prostředí máte jistě aspoň všeobecné ponětí, nežijete na pustém ostrově. Všude ve světě se dějí změny a v Čechách obzvlášť!“

„Ale...“

„Žádné ale!“ ut'al jsem další výčitky. „Postarejte se o změny k lepšímu, nebo se postaráme o změny k horšímu, ale s vámi! A teď už mě omluvte, nemám jen vás!“

Odpojil jsem se. Schválně, jak se zachová?

Uvidím to nejspíš až u dalších zpráv.

A pak uvidí on!

Od svého přistěhování do chalupy jsem pravidelně každý čtvrtek docházel do vesnické hospody. Pozdravil jsem se s kamarády, vyslechl si pár místních drbů, občas jsem k nim přidal drobné drby z firmy, neboť zejména Rost'a Čermák dychtil po každé pochvale jeho syna. Když k tomu byl sebemenší důvod, chválil jsem.

První kontakt s politikou jsme si odbyli hned tenkrát v zimě, když chlapi zapíjeli smrt neoblíbeného ministra financí. Já vím, přát někomu smrt se nemá (což zejména ode mne zní hodně farizejsky), jenže spousta lidí si zasluhuje i horší konec.

Neznamenalo to, že jsme se shodli pokaždé, ale to první naladění jednoho na druhého bylo i pro další debaty důležité.

Sérii výměn šéfredaktorů v televizi chlapi pochopitelně komentovali kriticky. Na jednu stranu – kdo by litoval takové lháře? Ale na druhou stranu, redaktoři odcházeli z nezáviděníhodné příčiny. Nevyvážily to ani přemrštěné pojistné částky, které získali k usnadnění dalšího života. Nač jsou slepému člověku peníze? Aby si mohl koupit... co vlastně? Auto, televizi...? To už přece nebude potřebovat!

To, že se tam poslední dobou střídali jako apoštolové na orloji, se chlapům zdálo divné, ale i když jsem znal příčinu, musel jsem si ji nechat pro sebe. Nemohl jsem jim přece vykládat o nočních hlasech a o podmínkách, které redaktoři dostávali.

Až čtvrtý šéfredaktor zahraničního zpravodajství pochopil, že udělá lépe, když se bude přece jen držet pravdy. Tím zajímavější bylo, když osobně předstoupil před kamery a začal uvádět na pravou míru, co jeho podřízení do této chvíle zalhali.

Když se objevil na obrazovce hospodské televize, chlapi si ho sice všimli, ale nevěnovali mu pozornost v domnění, že chce jako jeho předchůdci sdělovat národu další velké lži. A čím větší šéf, tím větší lži.

Jenže po prvních větách chlapi zmlkli a obrátili se k obrazovce, jako by nechtěli věřit svým uším. Ten chlap se – snad poprvé za celou dobu existence České televize – začal omlouvat za lži, které ještě donedávna naše televize hlásala!

„Já snad blbě slyším!“ vydechl Rost'a.

„Neruš!“ okřikli ho svorně ostatní.

Vyslechli jsme si tedy zpověď šéfredaktora do konce.

„Tak jsme ho viděli naposled!“ shrnul pohřebním tónem svůj dojem Rost'a.

„Myslíš, že ho za to vyrazí?“ hádal Borek.

„No to si piš!“ ujistil ho Rost'a. „V televizi je a vždycky byla pravda ten nejtěžší zločin! Kdyby tam zůstal, nestačil bych se tomu divit!“

Jenže ani následující dny nepřišla zpráva o jeho odvolání. A podle jeho vzoru se rychle překabátili i další redaktoři, zpravodajci a komentátoři. Českou televizi zřejmě zasáhla nevysvětlitelná epidemie pravdy.

Vysvětlení bylo přitom prosté. Záhadná organizace »Murders with warnings« se začala konečně věnovat menším rybám a většina redaktorů, hlasatelů a komentátorů si na vlastní kůži zažila tajemné noční varování. Organizace »MWW« je netrestala za omyly, jen za jasné a vědomé lži. I teď se občas stávalo, že zahraniční redakce České televize zveřejnila zprávu, která se časem neukázala jako pravdivá. Chybovat je přece lidské. Někteří redaktori pak bledli, když pravda vyplavala na hladinu, ale když jim lži dodala některá tisková agentura, nic se jim nestalo, pokud to napravili včas.

Ukázalo se, že televize musí přerušit spolupráci s většinou externích zpravodajů. Zvyk je železná košile a kdo si zvykl lhát, obvykle nemohl a nechtěl pochopit, že by s tím měl přestat. U externích spolupracovníků pomáhalo, když ke lhaní nedostávali další příležitosti. Kdo vypouštěl falešné zprávy, které musela redakce dementovat, přestal dostávat ke zveřejňování dalších zpráv prostor i nemalé finanční prostředky.

Další vývoj byl už rychlejší. Ostatní televize zpočátku spoléhaly na svou početní převahu, ale brzy se ukázalo, že většina nemusí mít ani zdaleka pravdu. U falešných zpráv se zpravodajství všech stanic nejprve vzácně shodovalo, ale jakmile je některá stanice uvedla na pravou míru, bylo těžší setrvávat ve lži.

Ale i v uvádění na pravou míru teď obvykle vedla Česká televize.

Nakonec lidé zjistili, že se tak zvaná »alternativní« zpravodajství příliš neliší od oficiálního. Některé servery to neunesly, jiným však počet klientů stoupl. Internetové zpravodajství mělo přece jen proti celostátnímu kanálu jednu výhodu. Nebylo vázané na pevně daný program a poskytovalo zprávy podle přání kdykoliv.

Někteří se tam vraceli i z věrnosti.

Televizor v hospodě plnil zpočátku spíš úlohu zvukové kulisy v pozadí. Na to by asi stačilo i rádio, jenže obraz byl nutný u sportovních přenosů, kdy se všichni dívali na fotbal, hokej nebo tenis. Hospodská Máňa u sportovních přenosů zesilovala zvuk, ale většinou nechávala hlasitost na poměrně slabé úrovni. Teď se nestačila divit, když ji chlapi požádali, aby nahlas pustila i zprávy. Ty přece nikdy nikoho nezajímaly!

Jenže chlapi k tomu měli důvod.

Zprávy České televize se od základů změnily. Jestliže v nich dříve pravda jen tu a tam probleskla, a i to spíš jen omylem, najednou se na zprávy dalo spolehnout. Dřív chodili politici do televize rádi, neboť je zviditelňovala pro budoucí volby, teď se do studia někteří báli chodit. Moderátoři je začali místo pochlebování opravovat, uváděli jejich slova na pravou míru, čímž je často nemile vyváděli z konceptů.

Jak můžete rozvinout nějakou myšlenku, když vám někdo rozhodí východiska, na nichž stavíte následující argumenty? A ještě ke všemu je veřejně prohlásí za lež! To by si přece kdejaký reportérek neměl dovolovat!

Jenže reportéři si to dovolovali a byli čím dál tím drzejší. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání se rozhodla netrestat výroky neporušující žádné zákony a dokonce nesplňující definici lživé nebo zavádějící informace. Její mluvčí dokonce prohlásil, že je chyba samotných politiků, že si lépe neověřují informace.

Opozice požadovala ve Sněmovně okamžité odvolání Rady, jenže poslanci se na stanovisku k Radě neshodli. A už vůbec ne na jakýchkoliv změnách. Bylo jasné, že si

reportéři budou dál dělat co uznají za vhodné a jestli šli politikům ještě donedávna na ruku, tentokrát se jim vzepřeli jako Jan Hus koncilu.

Kdo by ale očekával, že jim chlapi v hospodě budou fandit?

„Fakt jsem myslel, že jsme toho chlapa viděli naposledy!“ řekl Rost’a. „Něco se tam muselo stát! Aby se prostitutky dali na pokání, za tím musí něco být. Něco moc velkého.“

„Nikdy jste neslyšeli o organizaci »Murders with warnings«?“ nadhodil jsem.

„Čoveče, nebuď labuť!“ okřikl mě Borek. „Slyšel jsi, co všechno už jim připisují mezinárodní agentury? Ti přece terorizují celosvětové vojenské, politické a bankovní špičky, s nějakými Čecháčky by se vůbec nezhazovali!“

Nerozmlouval jsem mu to. Kdoví, jestli by mi to chlapi uznali. Přitom se mohli pyšnit, že byli u absolutně prvního případu.

První smrt nenáviděného českého ministra financí jsme přece oslavili společně.

Mohli ale tenkrát tušit, kam až to povede? Nejspíš ne.

Já vlastně také ne.

Naše parta se rozrůstala jen pomalu. Ponechal jsem si její rozšiřování jako své – možná už poslední – tajemství, ačkoliv by mohli červy ovrósje produkovat všichni. Do přihrádky v kamnech bych také nemusel sahat pouze já. Pořád tu ale bylo riziko zneužití. O naší současné partě jsem nepochyboval, ale při neustálém rozšiřování by mohl nastat okamžik, kdy se mezi nás vetře nějaký falešník, kdo toho začne používat ke svému prospěchu. Tak se to zřejmě dělo celou dosavadní historií. Mimoszemšťané někomu dali moc nad jinými a stvořili tím orientálního despota, pána nad životy.

Nebo despota, pokud jich bylo víc.

Anebo celý národ, který se pyšně honosil svými privilegovanými předky, až se sám začal považovat za něco lepšího než jeho neprivilegovaní sousedé.

Mimoszemšťané už to snad uznali, ale tím větší zodpovědnost jsem za to cítil já. Proto jsem trval na tom, že musíme žít pořád jako ostatní. Žádná privilegia v běžném životě, žádné nadstandardy.

Ačkoliv – i má chalupa byla privilegiem, o které se mi mimozemšťané postarali. Nebyla závislá na dodávkách elektřiny a vody, netrápily nás odpady. Utráceli jsme jen za potraviny a já za dopravu do práce, ale chalupa byla bez různých poplatků tak úsporná, že se nám na účtu začaly hromadit finanční prostředky.

Mít rezervu se doporučuje...

Uznání

Ačkoliv se »organizace Murders with warnings« rozrostla, zůstávala pořád pro statisíce agentů, kriminalistů a policistů většiny zemí světa nedosažitelná. Armáda pronásledovatelů se s ubíhajícím časem ztenčovala. Bylo stále těžší zdůvodňovat její existenci bez sebemenšího výsledku. Některé státy však tvrdošíjně platily tisícům lidí za další zbytečné a marné pátrání po organizaci, která dala Zemi – mír.

Pravděpodobnost odhalení však byla tak nepatrná, že jsme se ho přestali obávat. Nejbliž prozrazení jsem byl při přepadení kavárny loupeživými Ukrajinci, když jsem všechny tři zblízka zlikvidoval. Tato událost našťěstí zapadla a nikomu už nepřipadala zajímavá.

Tím lépe!

Zásahy »MWW« se natolik vymykaly současným kriminálním zkušenostem, až byly prakticky nepostižitelné. Nebyl jediný případ, kdy by se je podařilo překazit. Oběti měly jedinou možnost, jak se zachovat – uposlechnout varování a ukončit své zločinné působení. Nerozhodovalo, zda je trestné i podle platných zákonů dané země. »MWW« se právníckými kličkami nezdržovala, ale skutečně nestranní pozorovatelé se teď stále častěji vyjadřovali, že máme pravdu.

Potíž je, že soudy žádné země nikdy netrestají válečné zločiny spáchané vlastní armádou. Státy to naopak často oslavují jako zásluhy. Válečné zločiny trestá vždy jen opačná strana, pokud zvítězí. Jsou to však spíše akty kruté pomsty než spravedlnosti. Před námi vítěze nikdo nikdy netrestal. V tom jsme byli první a zatím pořád jediní. Nás nemohl nikdo považovat za vítěze – vítěz se přece nemusí skrývat.

Právní systémy všech zemí světa nás považovaly za zvlášť nebezpečné teroristy. Nejmírnější sazbou by byla doživotní ztráta svobody. Jak ubývalo válečných jestřábů, naše akce se mírnily, ale i tak bychom při dopadení a usvědčení nemohli čekat milost. Co to ale znamenalo? Podle mě jsme jen napravovali křivou spravedlnost. Čím to ale bylo, že byla křivá ve všech zemích světa?

Klíčem je, že se všude na světě dosud uznává »právo silnějšího«. Vítěze nikdo nesoudí, ani se toho neodváží. Vítězům tak procházejí libovolné zločiny. Státy tvrdě trestají drobné zločince, ale ty nejtěžší hromadné vrahy oslavují jako vítěze. Anglický generál Wellington prý krátce po Waterloo prohlásil, že největším neštěstím hned po prohrané bitvě je bitva vyhraná.

Postavili jsme se tedy proti vítězům a připravili jsme jim osud poražených. Tak, aby mezi nimi nebyl příliš velký rozdíl. Je třeba tvrdě ztrestat každého, kdo zahájí válku, bez ohledu na to, zda ji prohraje nebo vyhraje. Jedině tak se dá očekávat, že si to tihle zločinci rozmyslí. A s trestem nečekat na výsledek války – nedopřát stvůrám ani pocit radosti z vítězství!

A už nikdy nepřipustit označování ničení a zabíjení za »dobře vykonanou práci«. Vandalismus všeho druhu zaměňují s tvořivou prací nejčastěji vítězové, je tedy třeba změnit i jejich uvažování.

A když už se to považuje za »práci«, aspoň ji označit jako »špinavou«. Musíme tak chápat i naši činnost. A to i když je zaměřená pro dobro lidstva jako celku.

Proto musíme všichni – kromě té »špinavé práce« - tvořit i něco užitečného.
Jinak bychom se nelišili od profesionálních vrahů.
I když je někteří nazývají hrdiny.

Ačkoliv jsme měli bydliště poměrně vzdálená, zavedl jsem tradici hlásit si mezi sebou, co kdo z nás právě dělá.

Nemuseli jsme se kvůli tomu navštěvovat a nepotřebovali jsme si to mezi sebou sdělovat ani pomocí mobilních telefonů s rizikem odposlouchávání. Místo toho jsme využívali telepatie. Ta se odposlouchávat nedá, neboť pozemská věda o telepatii neví zhola nic a nedokáže ji ani detekovat.

Mobilní telefony mají možnost pořádání konferencí, kdy několik účastníků sdílí společné spojení a mohou se proto domlouvat všichni dohromady, nejen dvoustranně. Telepatie má tu možnost také. Stačilo spojit se s jiným telepatem za trvání jednoho spojení. Dohodl jsem tedy uspořádat si každý večer konferenci. Když se toho dne nic nestalo, popřáli jsme si jen dobrou noc a rozpustili se. Většinou jsme si však nějaké novinky sdělovali. Tak jsme byli vlastně všichni v obraze, co se děje ve světě i doma.

Až jednoho večera, když jsme se rozešli a zrušili spojení, jsem znenadání pocítil začátek dalšího spojení. Kdosi se ke mně hlásil. A nebyl to nikdo z nás. Znamenalo to prakticky jedinou možnost – musel to být mimozemšťan.

U telepatického spojení se nečeká na svolení, podobné zvednutí sluchátka nebo stlačení povolovacího tlačítka. Ke spojení prostě dojde a když je to nevhod a volaný nechce být vyrušován, může je se zdvořilou omluvou zrušit. Telepatické spojení nezná ani obsazovací tón, neúspěšný pokus se projeví jen krátkou bolestí hlavy. Do »konference« zvenčí nevstoupíte, musí vás zavolat někdo zevnitř. Telepatie nemá tolik vymožeností jako mobily, například nezná zprávy SMS, ale proti mobilům má i výhody. Dosáhne kolem celého světa, nedá se odposlouchávat a je zadarmo.

Když mě ale zavolal někdo, koho jsem nečekal, roztrásla se mi kolena. Přesto jsem se ohlásil.

„Přejete si něco?“ zeptal jsem se zdvořile.

„Přeji dobrý večer,“ ozvalo se mi v hlavě.

Byl to on – můj mimozemšťan. Podle hlasu i podle intonace.

„Jste zase tady, na Zemi?“ zeptal jsem se ho.

„Jsem,“ ujistil mě. „Smím vstoupit do vašeho domu?“

„Vstupte kdykoliv se vám zachce, je to váš dům, já ho jen užívám,“ ujistil jsem ho. „Jste tu vždycky vítán.“

Neočekával jsem, že se objeví přímo u mého stolu, ale ani jsem se tomu nedivil. Měl opět vzezření mladíka, jako když jsem ho spatřil poprvé. Ono na té masce zřejmě moc nezáleží, i když pod ní může být ledacos. Důležité je, jestli spolu můžeme vyjít po dobrém nebo ve zlém. Mimozemšťané s námi do této chvíle vycházeli v dobrém a snad neměli důvod svůj postoj měnit. Svědomí jsem měl vůči nim čisté.

„Rád vás vidím,“ uvítal jsem ho. „Takže opět na Zemi?“

„Jsem tu jenom na skok,“ odvětil. „Přišel jsem se rozloučit. Je to snad zdvořilé.“

„Rozloučit?“ podivil jsem se. „Říkal jste minule...“

„Říkal jsem, že odcházím jen na kontrolu,“ doplnil mě rychle. „Ukázalo se, že pobyt ve vašem světě je pro nás škodlivější, než jsme původně mysleli. Takže odejdu na delší dobu, vrátím se nejdříve za pět set let vašeho času. Neodolal jsem ale, abych se u vás ještě předtím neobjevil.“

„Pět set let?“ vzdychl jsem si. „To už se neuvidíme?“

„Možná ano,“ opáčil. „Ovrósje prodlužuje vašemu druhu život nad osm set let. Je tedy možné, že se ještě sejdem. Ale nezůstanete celou dobu bez dohledu. Pokus s vámi je tak slibný, že vás chceme pozorovat nepřetržitě. Nebudeme se projevovat ani vám překážet, ale pochopte nás, jste pro nás příliš cenný pokus.“

„Upřímně řečeno, předpokládám, že mě sledujete,“ přikývl jsem. „Když ne vy, pak jiní. Očekávám to a nic proti tomu nenamítám. Dali jste mi příliš velkou moc, než aby to mohlo zůstat bez kontroly. Zatím jste mi přece v ničem nebránili.“

„Ani nebudeme,“ ujistil mě. „Rozhodli jsme se nezasahovat, i kdybyste jednal proti svým dosavadním zásadám. Už jsem říkal, překvapuje nás, jak je dodržujete.“

„Vynasnažím se dodržovat je,“ slíbil jsem mu.

„Uzpůsobili jsme stodolu této chalupy, aby se tam dorovnávaly úbytky všeho, co do ní vložíte,“ pokračoval. „Nedávno jste si toho zřejmě všiml – ale přestal jste toho využívat. Proč?“

Aha – takže to byl od nich úmysl, došlo mi. Stříbrňák na misce Faustova domu je tedy zkouškou. Jsem snad první, kdo pokušení odolal?

„Nechci se odlišovat od ostatních lidí,“ řekl jsem. „I tak je provoz vaší chalupy velice levný. Proto si chceme poctivě vydělávat aspoň na jídlo.“

„Už jsem říkal, že se tím od ostatních lidí lišíte nejvíc,“ pokrčil obrazně rameny. „Ale je to jen vaše rozhodnutí. My jsme vám to chtěli jen usnadnit.“

„Usnadnili jste nám to dost,“ řekl jsem. „Ale nechceme se odlišovat od našich sousedů a rozhodli jsme se nevyužívat nezasloužená privilegia. Každé privilegium by nás vzdalovalo od schopnosti vcítit se do našich sousedů. A kdo se nedokáže vcítit do obyčejných lidí, stává se rychle tyranem. Vidíme to skoro pořád na našich zástupcích, původně zvolených, aby se o lidi starali. Jakmile získají výsady, starají se jen o sebe.“

„Ano, tím se nejvíc lišíte,“ přiznal. „Pokračujte v tom tedy podle uvážení.“

„Budeme,“ slíbil jsem mu.

„Přeji si – ale i vám – abychom se ještě setkali,“ řekl. „A byl bych rád, kdyby to bylo stejně přátelské jako doposud.“

„Budeme se snažit,“ ujistil jsem ho.

„Tak tedy – na shledanou v lepších časech!“ řekl – a zmizel.

Ruku mi nepodal, ale to ani nebylo nutné. Bylo mi jasné, že nám fandí. Budeme v tom tedy pokračovat. Mimoszemšťané nás budou sledovat – nedivím se jim, nebude nám to vadit a bude to jen dobře. Každý člověk by měl žít s vědomím, že ho pozoruje někdo z vyšší úrovně. I to už tady bylo. Asi by bylo lépe, kdyby se dozor aspoň občas projevovat. Kdyby člověka upozornil na chyby. Ale možná je lepší, když to jen vím.

Budeme tedy pokračovat.

Největší darebáky jsme už eliminovali, ale zbylo jich ještě dost a dost.

Zaměříme se i na ty menší.

© Václav Semerád, Nová Ves 2015